KERSTIN GIER
CASTELUL DIN NORI
KERSTIN GIER CASTELUL DIN NORI
DPH
DPH

Kerstin Gier (n. 1966) a publicat primul roman în 1995, bucurându«e dc un succes răsunător. Trilogia ei fantasy, Argint", precum şi romanele „Roşu de rubin", „Albastru de safir" şi ,Verde de smarald", „Mafia mamelor" sau „De partea cealaltă iarba este mult inai verde" sunt bestsellcruri internaţionale. Autoarea locuieşte, împreună tu familia ei şi cu două pisici, în apropiere de oraşul Koln.

în munţii Elveţiei se află Castelul din nori, un hotel giandios. de renume, atins de patina vremii. însă, în noaptea diiure ani, la balul de revelion, sosesc înviaţi din mate colţurile lumii.

I Podelele trosnesc de paşii grăbiţi « ai iluştrilor musafiri iar coridoatele se trezesc la viată.

Kuiny are 17 ani şi, alături de fiul simpatic al hotelierului, Ben, şi de restul personalului, este ocupată până peste cap. Pregătesc musafirilor o şedere luxoasă dar nu le este deloc de folos că apioape nimeni nu BME ce pare a fi. Cc planuri secrete se pun la ude în spatele draperiilor brodate? Oate soţia oligarhului rus este într-adevăr în posesia legendái ului diamant Nadejda? Şi de ce preferă arăiosuH'tisian Brown. din camera 201, să se caţărc pe faţadă, în loc s-o ia pe scări?

Eanny încearcă să descurce iţele, însă niü nu bănuieşte că a fost deja prinsă în mijlocul unei aventuri care ii pune viata în primejdie.

Eroina noastră şi-ar putea pierde nu doar slujba, ci şi inima.

Design și ilustrație copertă: Fvi Schofthunn-Divuiov
Tehnoredactor: Fvi Schofthunn-Divuiov

CASTELUL DIN *NORI*

Traducere: Iulia Dromereschi

Didactica Publishing House

Bucureşti, 2020

GIER, KERSTIN Castelul din nori / Kerstin Gier; trad.: Iulia Dromereschi. – Bucureşti: Didactica Publishing House, 2020 ISBN 978-606-048-129-4 I. Dromereschi, Iulia (trad.)

Originally published as: Wolkenschloss

© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2017
Romanian edition published by arrangement with Agenţia Literară Livia Stoia.

© Didactica Publishing House, 2020 Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion Traducător: Iulia Dromereschi Redactor: Elena Leu Corector: Lorina Chiţan DTP: Cristina Dumitrescu

Didactica Publishing House: Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center, etaj S, 506, sector 4,

Bucureşti Comenzi şi informaţii: telefon/fax:
+4021.410.88.14; +4021.410.88.10; e-mail:
office@edituradph.ro; www.edituradph.ro

Pentru Sonja

Stăteam în zăpadă, complet epuizată, în timp ce dinspre sala de bal plutea spre noi sunet de viori. La gât purtam un diamant de treizeci şi cinci de carate, care nu era al meu, iar în braţe un copilaş adormit, care nu-mi aparţinea nici el.

Undeva, pe drum, îmi pierdusem un pantof.

Se spune că, în situaţii de urgenţă, din cauza nivelului ridicat de adrenalină, nu simţi nici durerea, nici frigul, însă nu e aşa. Rana de la umăr pulsa nebuneşte, sângele îmi curgea pe braţ şi picura în zăpadă, iar frigul îmi mușca picioarele cu cruzime. Mușchii braţelor şi ai umerilor mă ardeau de la cărat copilul, însă nu mă clinteam, ca să nu se trezească, fiindcă altfel ar fi putut plânge şi ar fi dat de ştire urmăritorilor noştri unde ne aflam.

Se mai spune şi că raţiunea funcţionează cel mai bine în clipele de pericol major şi că îţi dăruieşte o abordare limpede precum cristalul. Mie nu mi se potrivea. Nu mai ştiam cine era bun şi cine era rău. Iar singura idee clară pe care o aveam era că amortizoarele pistoalelor amortizau, într-adevăr, zgomotul.

Mai ştiam şi că existau momente mai potrivite

pentru un sărut.

Nu aveam nici cea mai mică idee dacă băiatul
care mă sărutase era dintre cei buni sau dintre
cei răi, şi totuşi: — Am vrut să fac asta de când
te-am văzut prima

BIENVENUE. WELCOME. BENVENUTO. BINE AŢI VENIT LA

Ngu®.

Şedere plăcută

% 1

Prima mea zi ca bonă amenința să se transforme într-un fiasco total.

— Ești cea mai proastă bonă din lume, Fanny Funke, și-a spus părerea Don, în timp ce alergam după ei și strigam: „Băieți! Nu e amuzant! întoarceți-vă imediat!”

— *Da, sigur, cum să nu! s-a maimuțărit Don. Altfel voi fi concediată.*

Era foarte posibil. Și apoi, a fost suficient un singur minut de neatenție. În apărarea mea: copiii se pierd din ochi, în zăpadă, mai repede decât ați crede, când se strecoară intenționat și, pe deasupra, poartă hanorace albe, pantaloni de schi albi și căciuli albe. Asemenea îmbrăcăminte ar trebui interzisă prin lege. Nu puteau ajunge prea departe. Pe deal, pătura sclipitoare de zăpadă era neatinsă. Aici, în partea de vest a hotelului, deși spațiul era restrâns, existau suficiente ascunzători pentru copii mărunței și vicleni, în haine de camuflaj, care s-ar fi putut ascunde după mormane de zăpadă, copaci singuratici, stive de lemn pentru foc și

proeminențe ale clădirii.

Am mijit ochii ca să pot înfrunta lumina. Pentru seară şi în timpul sărbătorilor de Crăciun, prognoza meteo anunțase din nou ninsori, însă acum cerul încă era de un albastru luminos, iar zăpada scânteia, la întrecere

cu ferestrele şi cu acoperişurile îmbrăcate în aramă ale turnurilor, turnuleţelor şi lucarnelor. În schimb, jos, în vale, atârna o ceaţă densă încă de ieri. Acest gen de vreme adusese hotelului supranumele de *Castelul din nori.*

— Neobişnuit de calm, nu-i aşa? Don Burkhardt Junior mi-a adus aminte că nu era momentul potrivit să admir frumuseţea peisajului montan elveţian. Nu şi dacă micuţii or fi îngheţat deja...

Don şedea pe sania cea mare, cu care se aduceau lemnele de foc la intrarea în pivniţă, îşi bălăngănea picioarele şi lingea o îngheţată la cornet, pe care, probabil, o ceruse singur de la bucătărie. Pur şi simplu răsturnase lemnele de foc în zăpadă, în faţa panoului pe care scria „Bine aţi venit la Castelul Janvier".

Gheaţa mi-a dat o idee.

— Hei, băieţi! N-aţi vrea să mâncaţi o îngheţată delicioasă? am strigat.

Dar nu mi-a răspuns decât tăcerea.

Don a chicotit vesel.

— N-ar fi trebuit să te laşi distrasă de la obligaţiile tale de acel muncitor sezonier din Cehia, Fanny Funke.

— Te rog să aduni lemnele, dacă nu vrei să fii certat, am răspuns eu.

Deşi Don, la cei nouă ani ai săi, era mic şi îndesat, iar năsucul lui cârn şi ochii căprui

strălucitori îl făceau să pară complet nevinovat, în secret îmi era teamă de el. Nimic din ce spunea nu suna vreodată potrivit vârstei, iar iritarea era dublă, fiindcă avea o voce de copil luminoasă, cu un accent elveţian plăcut, uşor peltic, care te topea. Obiceiul lui straniu de a se adresa întotdeauna oamenilor cu nume şi prenume, uneori completate de informaţii privind locul, vârsta sau adjective – *Ţi s-a dus un jir de la ciorapi, Fanny Funke, şaptesprezece ani, din Achim, de lângă Bremen* – avea ceva ciudat de ameninţător, de parcă ar fi fost desprins dintr-un film despre mafie, când cineva şoptea „Ştiu unde locuieşti", ca să lase un cap de cal în faţa uşii, dacă apărea oportunitatea. Dacă aveai norocul ăla.

Don şi părinţii lui erau oaspeţi vechi la hotel, iar băieţelul era familiarizat cu locurile. Toată ziua nu făcea decât să fugă prin încăperi, ascultând conversaţii şi făcând trăsnăi, purtându-se de parcă hotelul şi oaspeţii îi aparţineau. Indiferent dacă erai oaspete sau făceai parte din personal, Don ştia totul despre tine, într-un chip absolut nefiresc. Chiar dacă i se interzisese să se mai uite în dosarele personalului, era înfricoşător cât de multe amănunte îşi amintea.

Lifturi de marfa, birouri sau pivniţe, Don prefera să se aventureze acolo unde oaspeţii nu aveau acces, şi, fiindcă era atât de mic şi de

dulce, rareori suporta consecinţele. Când nu putea încânta cu privirea lui inocentă, intimida oamenii adresându-li-se pe numele întreg şi menţionându-şi „accidental” tatăl, pe Don Burkhardt Senior, şi relaţiile sale amicale cu unul dintre cei doi fraţi Montfort, care erau proprietarii hotelului, încercam să nu las să transpară că metodele lui mafiote aveau vreun efect asupra mea. Numai alaltăieri ce îl prinsesem ştergându-şi mâinile murdare de ciocolată de draperiile de catifea brodată din vestibulul mic de la al doilea etaj, meticulos şi deliberat. Mi-a salutat indignarea cu un zâmbet superior.

— Oh, Fanny Funke, din Achim, de lângă Bremen, care a renunţat la şcoală, are, în mod evident, o slăbiciune pentru draperiile oribile!

într-adevăr, mă scandalizasem: toate draperiile şi pernuţele de la acel etaj erau cusute din acelaşi material minunat, de un roşu intens, brodate cu păsărele şi rânduri de flori din fir auriu. Nu trebuia să fii specialist ca să-ţi dai seama cât de scumpe erau, chiar dacă nuanţa de roşu se mai decolorase odată cu vremea. Dacă îţi treceai mâna cu grijă peste cusături, aproape că simţeai catifeaua „torcând”.

— în plus, nu este datoria ta, cameristă asistentă Fanny Funke, cu pistrui

caraghioşi, să păstrezi curăţenia aici? întrebase Don. Cu două zile înainte, nu mă ocupam încă de îngrijirea copiilor, ci de gospodărie. Câţi bani crezi tu că lasă tata la acest hotel, în fiecare an? Şi pe cine crezi că ar da afară de aici, pe mine sau pe tine? în locul tău, aş fi zis mersi că e vorba doar despre ciocolată şi aş fi încercat să curăţ petele foarte repede, înainte ca domnişoara Müller să citeze iar din Levitic. (De unde cunoştea asemenea exprimări? Nici măcar bunica nu vorbea aşa!)

— în locul tău, aş lua-o la goană înainte să te altoiesc cu pământuful! am zis, însă Don ţopăise doar pe loc, rânjind, perfect conştient că ieşise victorios. De domnişoara Müller, şefa personalului, nu mă temeam mai mult decât de el. Şi, în timp ce frecam petele de ciocolată de pe suprafaţa de catifea, m-am trezit că simt, într-adevăr, o vagă recunoştinţă că era vorba doar despre ciocolată.

— Dacă va fi cineva certat aici, tu eşti aia, a spus Don şi a mai lins din îngheţată. Ai flirtat cu Iaromir Novak, treizeci şi opt de ani, purtător de mustăcioară, în loc să fii atentă la copii. Pot depune oricând mărturie.

— Nu am flirtat, am spus eu, şi aşa şi era. L-am ajutat pe Iaromir să descâlcească ghirlandele luminoase. Intră şi asta în atribuţiile mele. Eram, ce-i drept, nu doar bonă, fiindcă,

potrivit descrierii slujbei, interna de la hotel era „fată bună la toate” şi „cu atribuţii flexibile”.

Don a clătinat din cap.

— Ai surâs, ţi-ai dat şuviţele de păr după ureche şi ţi-ai arătat gâtul – toate sunt indicaţii corporale ale ritualului de curtare feminin.

— Prostii! am spus, iritată. Iaromir este mult prea în vârstă pentru mine şi are nevastă şi copii în Cehia, pe care-i iubeşte. Şi, chiar dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, şi singur pe deasupra, tot nu aş fi flirtat cu el. Eu nu flirtam, punct. Chiar şi cuvântul „flirt” mi se părea de speriat. în plus... M-am întrerupt. Chipul lui Don dezvăluia limpede cât de mult îl înveselea că mă apăram atât de vehement. îi confirma, de fapt, cât de mult îl luam în serios. Dar era ultimul lucru pe care voiam să-l recunosc.

— Deci, care-i treaba? I-ai văzut pe gemeni sau nu? am întrebat eu.

Don şi-a schimbat imediat tactica.

— De fapt, ştiu unde s-au ascuns. M-a privit cu o expresie care l-ar fi făcut invidios până şi pe Bambi. îţi spun, dacă mă rogi frumos de tot.

— Te rog, am spus, deşi ar fi trebuit mai bine să ştiu.

— De două ori! a cerut Don.

— Te rog, te rog, am spus, scrâşnind din dinţi.

Don a râs, bucuros.

— Îţi voi spune acum de ce eşti o bonă atât de proastă: nu dai nici pe departe senzaţia firească de autoritate. Copiii simt asta.

— Iar eu îţi voi spune de ce nu ai niciun prieten: nu dai nici pe departe senzaţia firească de amabilitate. Deja rostisem cuvintele, când mi-am dat seama cât de răutăcioase erau. Ruşinată, mi-am muşcat buza. Trebuie că eram, într-adevăr, cea mai proastă bonă din lume, o dată fiindcă reuşisem să rătăcesc doi copii de şase ani care cântăreau cât o pană fiecare, doar întorcând capul pentru o clipă, şi apoi pentru că simţeam nevoia de a-l înfunda pe Bambi în persoană. Obţinusem poziţia de internă la hotel doar fiindcă menţionasem experienţa cu cei doi fraţi mai mici, dând astfel impresia că eram foarte răbdătoare şi pricepută la copii.

— Au! Don aproape că reuşise să mă calce pe picior cu sania, însă am reuşit să depăşesc momentul fără să cad. Halal pricepere la copii! Copiii erau ciuma personificată. Dar asta nu conta: pe doi dintre ei trebuia să-i găsesc. Pe al treilea intenţionam să-l ignor.

— Băieţi! Heeei! Am încercat să adopt o voce prietenoasă şi deloc stresată, de parcă ne-am fi jucat de-a v-aţi ascunselea. Nu s-a clintit nimic. Mai devreme, nu puteau să-şi ţină gura o secundă şi mai vorbeau şi în rime prosteşti. Dacă

mi-aş fi amintit prenumele lor! Erau englezeşti şi se doreau moderne...

— Josh, Ashley? Unde sunteţi? Nu mai vreţi să facem omul de zăpadă? Am găsit un morcov superb pentru nas.

Don a chicotit iar.

— Nici măcar nu le cunoşti numele, Fraieră-Fanny. Cred că poţi găsi alt rost pentru morcovul ăla. Renunţă!

M-am prefăcut că nu îl aud. În niciun caz nu aveam de gând să renunţ. în ultimele trei luni, mă confruntasem cu provocări complet diferite şi, la cum arăta situaţia la o primă vedere, nu le puteam adapta aici. Treaba mea era să îi supraveghez pe cei doi gemeni Bauer (Laramy? Jason?) în timp ce se jucau în aer liber, iar părinţii lor despachetau în linişte. Exact asta părea că fac: copiii ăştia nesuferiţi se distrau de minune, fiindcă reuşiseră să fugă şi să se ascundă. în aer liber.

— Ai auzit vreodată de nerespectarea îndatoririlor, viitoare ex-internă Fanny Funke? Don şi-a lins îngheţata. Sper că ai o asigurare solidă. Dacă aş fi în locul tău, m-aş ruga să nu cadă într-o crevasă. Dacă începe acum să ningă, câinii salvatori nu vor găsi nici urmă de ei.

Am rezistat dorinţei de a-mi vârî degetele în urechi. Copilul ăsta era Satana întruchipat. Cu siguranţă că nu existau crevase în zonă, însă mi-

am auzit vocea ascuţită şi temătoare, sugerând:

— V-ar plăcea, de exemplu, să mângâiaţi o veveriţă?

— Nu muşcă ei momeala. Don şi-a aruncat cornetul pe jumătate mâncat în zăpadă. Ah, dar nu vreau să fiu nesuferit. Au fugit în direcţia aia. A arătat spre noul patinoar pe care bătrânul Stucky şi Iaromir îl construiseră în ultimele zile, lângă vechiul carusel pentru copii. Cred că voiau să se ascundă în magazia de schiuri.

Chiar atât de fraieră nu eram. în loc să mă îndrept în direcţia indicată de arătătorul lui, am pornit în direcţia opusă. Şi iată că abia străbătusem câţiva metri când am auzit chicoteli înfundate şi am văzut mişcându-se o ramură a Bradului Semilună imens în care Iaromir şi bătrânul Stucky atârnaseră luminiţe, în timpul unei căţărări îndrăzneţe din noiembrie. Mai precis, Iaromir se căţărase, iar bătrânul Stucky îi ţinuse scara. Copacul primise numele de Brad Semilună fiindcă luminiţele fuseseră agăţate numai în partea dinspre hotel. Aflasem că erau aceleaşi luminiţe de acum treizeci de ani, însă copacul crescuse, iar luminiţele nu se înmulţiseră, aşa că acum ajungeau doar pentru jumătate dintre ramuri. Când se lăsa seara, o parte a bradului strălucea şi făcea cu ochiul spre ferestrele hotelului, în timp ce partea dinspre vale se topea, în tăcere, în bezna nopţii – asemenea

lunii. Bradul Semilună marca şi graniţa dintre spaţiul verde, îngrijit şi bine luminat, şi natura lăsată în voia ei. Acum, asta nu prea avea importanţă, fiindcă totul era acoperit de un strat gros de zăpadă.

Copacul era, într-adevăr, ascunzătoarea perfectă, dacă aveai doar un metru douăzeci. Crengile se îndeseau şi se întindeau până jos, iar sub ele era, probabil, pământ moale şi uscat, creând un pat de muşchi şi ace de brad, care nu fusese pătruns de zăpadă.

Ca să nu îi sperii pe copii nu m-am apropiat direct, ci am urmat o traiectorie precaută, în semicerc.

— Gemenii ăştia Bauer sunt superisteţi şi se ascund atât de bine, am spus, pe un ton regizat. Păcat că nu îi pot găsi şi nu le pot arăta surpriza pe care le-am pregătit-o. Şi nu implică doar veverițe...

Se auzeau şuşoteli de sub brad. Nu mi-am putut stăpâni un rânjet.

Dar bucuria a fost scurtă.

— Nu vă lăsaţi fraieriţi, Jayden şi Ash Bauer din Limburg an der Lahn! a strigat Don, din spatele meu. îşi părăsise locul de pe sania de lemne, pentru a continua să-mi distrugă viaţa. Nu are nicio surpriză pentru voi. Şi nicio veveriţă! Vrea doar să pună laba pe voi şi apoi va trebui să

mergeţi cu ea în casă, la părinţii voştri, şi gata cu distracţia! Rezistaţi!

— Jayden şi Ash sunt prea inteligenţi ca să dea ascultare nesăbuitului Don, am spus, plină de speranţă, dar copiii se târau deja de sub brad şi traversau, urlând şi hohotind, parcarea. Nu am avut de ales decât să alerg după ei. Din nefericire, protejaţii mei se îndreptau în direcţia greşită, îndepărtându-se de hotel şi alergând spre stradă. Au sărit cu pricepere peste obstacolul format de maşina care îndepărta zăpada murdară şi gheaţa, au traversat şi s-au căţărat pe zidul de zăpadă de pe partea cealaltă a drumului.

— Nu! Este periculos! am strigat eu, în timp ce alunecam în urma lor. Era, într-adevăr, periculos. Strada nu era foarte circulată, fiindcă se termina aici, la hotel, însă şerpuia ca o bandă neagră, lucioasă, luând chip de curbe abrupte până în vale, la rândul ei prăpăstioasă. Panta, acoperită de arbuşti crescuţi răzleţ, era mult mai abruptă, şi tocmai acolo au început copiii coborârea, râzând voios. Ca nişte maimuţici viclene, s-au agăţat de crengile joase şi au coborât ca fulgerul. Spre deosebire de ei, pătura de zăpadă care se dezgheţase şi îngheţase la loc în repetate rânduri nu mi-a suportat greutatea, prăbuşindu-se, eu afundându-mă la fiecare pas, cel puţin până la genunchi. Era ca şi cum aş fi

încercat să alerg pe crusta de caramel a unui bol imens, înclinat, plin cu cremă de zahăr ars.

— Opriţi-vă, am strigat eu disperată. Va rog!

— Va rog, polog, epilog, bog, mă rog! au chiuit gemenii, plini de veselie. Don avea dreptate. Nu aveam nici urmă de autoritate.

Copiii urcau deja următoarea serpentină, în direcţia străzii.

— Acum chiar trebuie să vă opriţi! Mi-am scos în grabă piciorul dintr-o groapă foarte adâncă de zăpadă şi am încercat să iuţesc pasul. Acolo sunt... urşi!

— Urşi, pârşi, puşti, muşti, găluşti... Fratelui său i s-a părut atât de amuzant, încât s-a aşezat şi el şi a încercat să se dea pe derdeluş.

— Nu face asta! am ţipat, alarmată, când am văzut că deja alunecau pe panta abruptă. Ori îşi rupeau gâtul, izbindu-se de vreun copac, ori îi lovea vreo maşină în stradă. Mi s-a părut că deja aud zgomot de motor, aşa că am făcut un extra efort să avansez. Mi-am pierdut echilibrul, am aterizat pe burtă, în zăpadă, şi m-am transformat instantaneu în bob cu chip de om. Redistribuirea greutăţii şi suprafaţa netedă a paltonului meu m-au ajutat să prind viteză, alunecând pe pătura de zăpadă în pantă, şi nici braţele mele întinse, nici urletul meu – un soi de

„nuuuuuuu!” complet lipsit de imaginaţie – nu m-au putut opri. M-am ciocnit de gemeni, am zburat peste un maldăr de zăpadă şi am aterizat direct în stradă. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici măcar nu a fost timp să-mi văd viaţa trecând prin faţa ochilor, într-o succesiune de imagini color.

Copiii au zburat şi ei peste zăpadă şi au căzut grămadă peste mine. Râsetele lor necontrolate mi-au confirmat că nu păţiseră nimic. în cazul meu, nu eram atât de sigură. Dar, înainte să pot verifica dacă încă trăiam, am auzit un scrâşnet de frâne, urmat aproape imediat de o voce agitată:

— Aţi înnebunit? Era să vă calc cu maşina!

L-am înlăturat pe unul dintre gemeni de pe faţă şi am încercat să ridic capul. La nici un metru de noi se afla bara unui automobil. Era o maşină mică, verde-închis, cu număr de Zürich. Portiera se deschisese larg şi şoferul, un băiat nu cu mult mai mare decât mine, era chiar în faţa noastră. Părea speriat de moarte şi-l înţelegeam perfect.

Din cauza şocului, au început să-mi clănţăne dinţii. Fusesem al naibii de aproape.

— E cineva rănit? a întrebat băiatul.

M-am scuturat şi am fost surprinsă că eram încă funcţională. Fusese o aterizare dură, însă paltonul căptuşit şi mănuşile groase mă feriseră

de zgârieturi.

— Cred că nu, am spus eu, şi am verificat rapid şi gemenii. Sânge, nicăieri, niciun membru contorsionat, incisivii le lipseau de dinainte – numai ochi strălucitori şi obraji îmbujoraţi. Aşa arătau nişte copii fericiţi.

— încă o dată! au strigat ei. A fost super!

Ca măsură de siguranţă, mi-am înfipt mâinile în glugile celor două hanorace încă albe ca... zăpada.

— A fost o treabă aberantă şi primejdioasă, a protestat băiatul. Acum puteaţi fi deja morţi!

Doamne!

— Ai dreptate, am spus eu, printre dinţii care încă îmi clănţăneau. îmi pare nespus de rău. Doar că, odată ce aluneci, e aproape imposibil să te...

— Şi eu aş fi ieşit vinovat, m-a întrerupt băiatul. Nu mă auzise şi vorbea mai degrabă singur decât cu mine. Privea dincolo de noi, în gol. Ar fi avut loc un proces cu martori decedaţi, aşa că aş fi ajuns la închisoare, mi-ar fi luat permisul, iar tata... Tremurând, s-a oprit.

Mi-am dres glasul.

— Acestea fiind zise, hai să ne bucurăm că suntem cu toţii în viaţă! Fiindcă dinţii mi se opriseră din clănţănit, am încercat să

zâmbesc. I-aş fi pus o mână pe braţ, ca să îl smulg din lumea paralelă, întunecată, în care încă se afla, dar nu voiam să dau drumul copiilor. Aşa cum am spus, îmi pare foarte rău că ţi-am pricinuit o asemenea spaimă. Ai putea să fii amabil şi să ne duci cu maşina înapoi la hotel? Acolo voiai să ajungi, nu? Firește că acolo voia să ajungă, fiindcă nu exista nimic altceva aici, sus. Poate că era unul dintre cei şase membri ai personalului auxiliar care fuseseră angajaţi pentru a servi în restaurant, pe durata sărbătorilor de Crăciun.

— Sunteţi musafiri din Germania, nu?

— Da, pa, acadea, academia, lulea, şa, a spus Ash. Sau poate că era Jayden. Arătau absolut identic. Băiatul a dat din cap, de parcă asta ar fi lămurit totul. Le-a deschis ambilor micuţi portiera spre bancheta din spate. Ca să fiu sigură, le-am dat drumul glugilor doar după ce îşi puseseră centurile.

— Aşa! Gata. Uşurată, am închis portiera şi i-am zâmbit recunoscătoare băiatului. Centurile pentru copii! Cea mai bună invenţie de la tiparniţă încoace.

— Fraţii tăi sunt bucuroşi să evadeze, nu-i aşa?

— Ah, nu sunt fraţii mei. Nu sunt oaspete la hotel, ci internă, iar astăzi e prima zi ca bonă. Am râs. Nu e ziua mea cea mai bună – cu

siguranţă ai remarcat asta. Eu şi copiii nu facem o combinaţie bună. Ca să fiu sinceră, mi-a plăcut mai mult la spălătorie, deşi m-am ars cu fierul de călcat încă din prima zi. Şi am distrus un şervet cu monogramă. în mod normal, nu aş fi vorbit atât de deschis cu străinii. Probabil că eram încă sub impactul copleşitor al groazei şi totodată al bucuriei pure că mă aflam încă în rândurile celor vii. în plus, băiatul avea o faţă care inspira încredere. Te rog să nu spui nimănui că aceşti copii puteau să fie călcaţi cu maşina cât timp erau sub supravegherea mea. M-ar concedia imediat. Mi-am scos mănuşa şi i-am întins mâna. Eu sunt Fanny. Fanny Funke. Simţeam că nu era cine ştie ce şi aproape că am adăugat „care a renunţat la şcoală, din Achim, de lângă Bremen", într-atât mi se întipărise în minte descrierea lui Don.

— Ben. Băiatul mi-a luat mâna şi a strâns-o.

Discursul meu păruse să îl relaxeze puţin, fiindcă
acum zâmbea.

— Ben Montfort.

— Ah, ce curios, am zis. Proprietarii hotelului se numesc tot Montfort. Roman şi Rudolf Montfort. Sunt fraţi...

Doamne. Oh. Doamne. M-am uitat la el, descumpănită.

— Te rog, te rog să-mi spui că nu eşti

rudă cu ei.

Ben a ridicat din umeri.

— îmi pare rău, a spus el.

2

Şi mie îmi părea rău. Sau mai bine zis: de mine îmi părea rău. Şi încă -> cum. De parcă n-ar fi fost deja suficient că alergasem pe stradă cu doi preşcolari care-
mi fuseseră încredinţaţi! Nu, firește că trebuia să fie taman fiul proprietarului hotelului cel care fusese aproape să dea peste noi.

în timp ce înconjuram maşina ca să urc pe scaunul din dreapta, mi-am trecut din nou în revistă exprimarea, îi servisem două motive de concediere cu glugi albe, în compania unui şervet cu monogramă, pe o tavă de argint, însă ar fi putut fi mai rău. Aş fi putut, de exemplu, să spun: Montfort – ca proprietarii hotelului? Rudolf şi Roman sau, aşa cum le spun eu, retrogradul Rudi şi răsuflatul Roman.

Pe scaunul din dreapta se afla o pungă de hârtie plină cu morcovi, pe care am luat-o în poală, înainte să mă aşez.

Ben trebuie că era fiul răsuflatului Roman, cel mai mare dintre fraţi. Ştiam că avea un fiu din prima căsătorie, care locuia cu mama lui în

Zürich, dar îmi imaginasem mereu un băieţel, nu un tânăr adult. Retrogradul Rudi nu avea familie, ci locuia singur într-un apartament micuţ, chiar sub acoperişul etajului cinci al hotelului.

Denise, receptionéra, îmi povestise că toată lumea ar şti cum îşi pierduse marea iubire în tinereţe, în circumstanţe tragice, şi de atunci trăia ca un călugăr. Din păcate, Denise nu ştia despre ce fel de circumstanţe tragice era vorba, deşi povestea se potrivea posturii înfrânte aduse de spate şi privirii înnegurate ale lui Rudolf Montfort. Dar dădea mereu prietenos din cap când îl saluta cineva şi dăruia tuturor un surâs melancolic.

în contrast, zâmbetele fratelui său, Roman, erau rezervate exclusiv oaspeţilor hotelului, iar ca angajat treceai neobservat, în cel mai bun caz, iar în cel mai rău erai făcut una cu pământul, de cele mai multe ori din motive ridicole. Până acum, mă ignorase constant, însă din septembrie îmi era teamă de ziua în care aveam să fiu victima furiei sale.

Era posibil ca ziua aceea să fi sosit deja. Dacă Roman Montfort uriaşe la un angajat timp de un sfert de oră din cauza unei pete de pastă de dinţi de pe uniformă şi con- cediase un altul fiindcă lăsase mucuri de ţigară în faţa uşii din spate, ce avea să facă acum cu mine, care aruncasem copiii oaspeţilor în faţa maşinii în mers a fiului său?

în timp ce Ben pornea motorul, l-am privit dintr-o parte. Asemănarea era evidentă: ochi albaştri, frunte înaltă, nas puternic, bărbie energică, păr des, castaniu – exact ca ale tatălui

său. Doar că era mai tânăr. Şi mai chipeş. Iar din profil avea un chip care inspira încredere.

Cu toate acestea, sau poate tocmai de aceea, se recomanda prudenţă. Mă feream să-l consider inofensiv doar fiindcă avea o faţă amabilă. M-ar fi putut pâri oricând tatălui său. Se ştie că aşchia nu sare departe de trunchi...

Poate că avea să uite ce se întâmplase, dacă îl atrăgeam într-o conversaţie pozitivă. Am foşnit punga cu morcovi.

— Cât de amabil din partea ta să aduci nasuri proaspete pentru oamenii de zăpadă. În seara asta va ninge din nou.

A surâs.

— Nasurile sunt, de fapt, pentru Găschdi şi Waschdi.

Ufff! Făcea foarte dificilă misiunea de a rămâne precaută şi neîncrezătoare. Acum se dovedea că-i plăceau şi animalele!

Găschdi şi Waschdi erau caii hotelului, cai solizi, de încredere, din rasa Noriker, pe numele complet „Gest Gigantic" şi „Vestă Vetustă". În lunile de vară, galopau pe pajiştile alpine, fluturându-şi coamele foşnitoare în nuanţe deschise, şi luau faţa vacilor gingaşe din ilustraţiile clasice. Iarna, trăgeau (speram noi, cu entuziasm) sania de modă veche pe care Stucky o lustruise pentru oaspeţi, încă îmi doream ca în perioada mea de internă să petrec timp şi la

grajduri, fiindcă Gest Gigantic şi Vestă Vetustă erau cei mai prietenoşi cai pe care-i întâlnisem.

— Ah, se vor bucura mult, am spus eu. Bătrânul Stucky i-a pus la dietă, fiindcă se pare că au pus pe ei prea multă grăsime, stând în grajd. Era adevărat că nu eram complet nevinovată, fiindcă le dădusem amândurora banane, care le plăceau foarte mult. Şi de mine le plăcea la fel de mult. întotdeauna pufneau bucuroşi când intram în grajd şi mă simţeam prost când nu aveam ceva pentru ei. Totuşi, vor avea mult de lucru săptămânile următoare, fiindcă Monsieur Rocher are deja zeci de rezervări pentru plimbări cu sania.

— Şi întotdeauna cei mai graşi aleg sania, a oftat Ben. Când eram mic, era greu de suportat. îmi doream să răstorn sania. A început să urce serpentinele, atât de lent, încât gemenii au strigat de pe bancheta din spate: „Mai repede, pepene, pieptene, pene!", apoi şi-au apropiat capetele şi au chicotit.

— Eşti în vizită la tatăl tău? am întrebat, cu ceva mai mult curaj. Din câte ştiu, astăzi nu este acasă. Roman Montfort nu locuia la hotel – şi asta o ştiam de la Denise – ci plecase cu prietena lui în Sion, la trei sferturi de oră distanţă cu maşina. Fiindcă nu respecta un program fix de lucru, nimeni nu ştia dacă şi când se afla la Castelul din nori şi cât timp rămânea. în orice caz, astăzi nu îl văzusem. încă un motiv să fiu

recunoscătoare: ar fi putut fi *el* în punctul de a mă călca cu mașina.

— Nu e o problemă. îmi petrec toată vacanța aici, a spus Ben.

— Aici? Doar nu la hotel! m-am mirat.

— Zi și noapte. Mi-a aruncat o privire scurtă cu coada ochilor. Ai ceva împotrivă?

Nu, firește că nu. Doar că mă întrebam unde avea să doarmă. Poate cu unchiul lui? De sărbători, hotelul era mereu plin, cele treizeci și cinci de camere și toate apartamentele erau ocupate până la ultimul pat, iar în 212 și 213 pusesem chiar și câte un pat suplimentar. Locurile rezervate personalului erau, de asemenea, ocupate în totalitate.

— Ai o cameră fixă la hotel? am întrebat, precaută.

Ben a râs.

— Sigur, am rezervat apartamentul prințesei, a spus el, ironic. Nu-ți face griji, până acum am găsit de fiecare dată un loc în care să dorm. Dar nu sunt aici ca să dorm, ci ca să muncesc, cum ar spune tata.

— Să muncești? am repetat eu.

— Da, să muncesc, imaginează-ți. Ben părea puțin iritat. în vacanță. Ca de obicei. Asta e ultima mea vacanță de Crăciun înainte de bacalaureat, cum îi spuneți voi în Germania. Noi îl numim „examen de maturitate". Toți ceilalți

dorm până târziu, sărbătoresc şi sunt răsfăţaţi de părinţi, doar eu trebuie să mă trezesc la cinci şi jumătate, în fiecare zi, şi nici măcar nu sunt plătit.

— Mie-mi spui? am murmurat, însă Ben vorbea cu atâta ciudă, încât nici măcar nu m-a auzit.

— Poate că tu eşti interna de anul acesta, însă eu sunt un fel de intern pe viaţă. De data asta, unchiul Rudolf mi-a spus că o voi înlocui pe Denise la recepţie, însă la fel de bine aş fi putut să dezinfectez piscina cu clor sau să pregătesc paturile. Ştiu să manevrez fierul rotativ şi chiar şi pe Trulla Grasa.

— Oh, am spus, impresionată. Trulla Grasa avea cilindri cu un diametru de un metru şaizeci şi, alături de Berta Obosita, o maşină de spălat din secolul trecut, în cuva căreia ar fi avut spaţiu să locuiască o familie mică, alcătuia paradisul spălătoriei. Atunci, cred că Pavel are o părere foarte bună despre tine.

— Asta aşa e. Ben a surâs mândru şi mi-a devenit, în final, simpatic, fiu al răsuflatului Roman sau nu. în momentul acela, am simţit o legătură puternică între noi. Cine era prieten cu Pavel era prieten şi cu mine.

Pavel era stăpân peste maşinile de spălat, uscătoarele, fiarele şi maşinile de împăturit din subsolul hotelului, un tip ras în cap, imens, un

adevărat pachet de mușchi, cu barbă și tatuaje cu capete de mort, șerpi și pentagrame pe brațe, pe care ți l-ai fi putut imagina, mai degrabă, ca gardă de corp într-un club de noapte dubios, satanist. Asta până când îl vedeai călcând devotat gulerul uniformei unei cameriste, în timp ce cânta „Ave Maria”. Pavel avea o voce minunată, clară, de bariton, iar cantatele și ariile sale din opere erau legendare. Nu puteai decât să asculți sau să-l acompaniezi. (Aici, abonamentul la operetă dăruit de bunicii mei de ziua mea se dovedise, în sfârșit, folositor.) La finalul perioadei petrecute la spălătorie, ne ieșise destul de bine duetul lui Papageno cu Pamina din „Flautul fermecat” al lui Mozart, cu acompaniament la șase mașini de spălat programate pe stoarcere. Asta chiar dacă Pavel cântase, în loc de *respectarea dulcilor dorințe e prima-ndatorire a femeii*, *respectarea dulcilor ființe e prima bucurie a femeii* – versuri pe care le considerasem mult mai apropiate de sufletul meu, mai enigmatice și mai profunde.

Ben a atacat ultima serpentină cu ceva mai mult elan și am lăsat în urmă pădurea întunecată. În fața noastră, pe platoul înalt, mângâiat de soarele prânzului, se afla Castelul din nori, în toată splendoarea, cu nenumăratele sale ferestre înalte, turnurile, balustradele și streșinile de piatră. Ca de fiecare dată când

vedeam această imagine, am tras repede aer în piept; mi s-a părut că Ben a făcut la fel. Dar poate că oftase adânc şi din alte motive.

A condus spre intrarea în garajul subteran şi, în loc să o ia pe aleea care ducea la portic, s-a oprit în faţa parcării.

— Aş putea să vă duc până în faţa uşii batante, a spus el, rânjind.

Am rânjit şi eu.

— Foarte amabil, dar cred c-o luăm la picior de aici, nu-i aşa, băieţi?

— Acolo, în faţă, este Don cel Fraier. Gemenii au arătat spre Don Burkhardt Junior, care stătea în soare, în faţa Bradului Semilună. Avea braţele încrucişate şi părea să aştepte ceva.

Pe noi, mai precis.

Am mârâit.

— Puteţi să scoateţi limba la el, am spus eu, iar gemenii m-au ascultat imediat. Au lins puţintel şi geamul maşinii lui Ben.

— Ai abordat situaţia foarte pedagogic. Ben şi-a îngustat ochii pentru a-l vedea mai bine pe Don. E micuţul psihopat al familiei Burkhardt?

— Exact.

Don ne descoperise şi mijea ochii, curios.

— Sunt deja de aproape trei săptămâni aici, fiindcă vila lor din Berna e în

renovare. Mă întreb mereu cum de nu-şi duc copilul la şcoală atâta vreme. în Germania nu ar fi atât de uşor.

Ben a ridicat din umeri.

— Poate că bătrânul Burkhardt l-a mituit pe director. Iar dacă n-a fost suficient, o fi cumpărat toată şcoala. Cumpără tot ce nu creşte în copaci.

Mi s-a părut că vorbele lui erau puţin amare şi aş fi vrut să îl întreb de ce, însă copiii îşi desfacuseră deja centurile şi coborau din maşină. M-am grăbit să ies şi am apucat, din reflex, glugile albe.

— De altfel, cu „Donoi" rimează „butoi" sau „coş de gunoi", am spus eu.

L-am auzit pe Ben izbucnind în râs.

— Eşti cu adevărat preferata copiilor.

Mi-am vârât din nou capul în maşină.

— Să ştii că mă descurcam şi cu Berta Obosita. întreabă-l pe Pavel! I-aş fi strâns din nou mâna lui Ben, însă degetele mele erau înfipte fără milă în glugile albe. Aşa că am coborât glasul şi am spus sincer: Mulţumesc frumos. Asta fiindcă nu ne-ai călcat. Şi fiindcă nu mă pârăşti.

Pentru o clipă, m-a privit foarte serios.

— Nu se face între interni, mi-a răspuns.

Am rânjit. Ştiam eu: o persoană căreia Pavel i-

o încredinţase pe Trulla Grasa nu putea fi de proastă calitate.

— Mă bucur că eşti amabil, chiar dacă eşti un..., am început, exuberantă, însă m-am oprit. Poate că, în ciuda simpatiei pe care o simţeam, era încă prea devreme pentru a-i spune cât eram de bucuroasă fiindcă nu părea să-şi moştenească tatăl extrem de firoscos. Am fost foarte speriată, mai devreme, am modificat eu finalul de frază – cam slăbuţ – şi am dat drumul uşii să se închidă.

— Ia te uită! Oare Fanny Funlte din Achim, de lângă Bremen, a transportat copiii pe care trebuia să-i supravegheze, fără scaun pentru copii, într-o coajă de maşină a unui străin? între timp, Don ajunsese lângă noi. S-a uitat după maşina lui Ben, care a luat curba să se îndrepte spre grajd. Era clar că Ben voia să livreze morcovii fără întârziere.

Don s-a răsucit iar.

— Ce ar zice domnul şi doamna Bauer, din Limburg an der Lahn, dacă ar afla asta? Vrei să îi întrebi tu sau ar trebui să o fac eu? Iată-i că vin.

Cu un rânjet bucuros, a arătat spre Mercedesul alb ca neaua al familiei Bauer, care tocmai ieşea din parcare şi se oprea lângă noi. Doamna Bauer a coborât şi a agitat poşeta albă Dolce & Gabbana.

— Iuhu! Aici eraţi, fulguleţii mei de nea! Este perfect. V-aţi distrat cu bona cea simpatică?

— Dă de unde bonă simpatică? Să vă bucuraţi că sunt încă amândoi în viaţă, a spus Don, însă doamna Bauer nu l-a auzit, fiindcă unul dintre gemeni a strigat tare „Donoi, butoi, roi, sloi, coş de gunoi", în timp ce al doilea îl acompania cu un „Mai vreau o datăăăă!".

Domnul Bauer coborâse şi el, între timp, şi mi-a vârât, jovial, o bancnotă mototolită în mână.

— Mulţumesc frumos că v-aţi ocupat atât de micii sălbatici.

— Ha, ha, ha, a spus Don. E ca şi cum i-ai mulţumi unui rechin că ţi-a muşcat doar degetul cel mic, şi nu întregul picior.

Din fericire, domnul Bauer nu i-a dat atenţie, fiindcă fiii lui i se agăţaseră de picioare şi turuiau ceva despre o superalunecare megatare.

— Am făcut-o cu plăcere, l-am asigurat eu, şi în clipa aceea eram sinceră. Plină de afecţiune, am privit cum – la naiba, cum se numeau? – urcau în maşină, alături de părinţi, şi plecau.

După ce au dispărut în vale, Don a oftat, dezamăgit.

— Apropo, ai un con în păr, Fanny Funlte, şi arăţi ca o idioată, a spus.

M-am abţinut să îmi vâr mâna în păr ca să

verific şi am despăturit, în schimb, bancnota de la domnul Bauer. Erau o sută de franci elveţieni. Mi-am ţinut respiraţia.

— Nu cred, a spus Don.

Dar era adevărat. Ha!

— S-ar părea că prima mea zi în calitate de cea mai proastă bonă din lume nu s-a sfârşit tocmai rău. Deşi ştiam că era o prostie să mă bucur atât de făţiş de clipa aceea de triumf, nu m-am putut abţine să i-o vâr sub nas. Sau eşti de altă părere, micuţule Donoi?

Don a strâns din buze (chiar şi aşa arăta drăguţ), apoi a surâs.

— Din fericire, vacanţa abia a început, a spus el, ceva mai peltic decât de obicei. Fără să vreau, am simţit că pielea de pe braţe mi se face ca de găină. Zâmbetul lui Don s-a lăţit. Ştii ce? Le voi spune părinţilor mei că, de mâine, am şi eu nevoie de puţină supraveghere. Sunt convins că vei pregăti nişte jocuri grozave pentru noi. Şi, cu o privire deosebit de sinceră în ochii lui umezi şi căprui, a continuat: Cumva, am senzaţia inevitabilă că vei avea parte de nişte experienţe extrem de neplăcute în următoarele zile, Fanny Funke.

Ca prin farmec, şi eu simţeam exact la fel.

3

M-am strecurat în hotel prin magazia de schiuri şi apoi pe scările din spate, până în camera mea, sperând să nu întâlnesc pe cineva care să se plângă de aspectul meu dezordonat. Mai ales nu pe domnişoara Miiller. Anticul „domnişoară" nu se potrivea deloc ţinutei sale impunătoare, subţiri şi imaculate, şi, fiindcă avea doar patruzeci de ani, era prea tânără să-mi amintească de vremurile necăsătorite trebuia să li se *4.* când femeilor spună aşa. Cu toate acestea, insista asupra formei de adresare, şi, deşi ar fi trebuit să sune ridicol sau jenant, în cazul ei părea înfricoşător şi intimidant. Asocierile cu domnişoara Rottenmeier din *Heidi* erau potrivite, fiindcă era la fel de inflexibilă.

Odată, mă trimisese la baie doar fiindcă elasticele de păr cu care îmi legasem cozile erau de culori diferite.

— Aici nu suntem hotentoţi, îmi spusese, cu o voce ameninţătoare. Ce vor crede oaspeţii? Este un stabiliment respectabil.

Chiar dacă n-aveam idee cine sau ce erau hotentoţii, am fost cuprinsă de o ruşine profundă

că aş fi putut periclita iar onoarea şi valoarea stabilimentului, aşa că am eliminat de îndată orice elastic altfel decât negru dintre accesoriile mele de păr.

Unul dintre ele se pierduse, cu siguranţă, în timpul distracţiei pe derdeluşul din pădure. Coada mea de cal ordonată se desprinsese, iar părul îmi atârna în neorânduială pe umeri şi era plin de ace de brad. Nu era nevoie să mă privesc în oglindă ca să ştiu că până şi hotentoţii ar fi scos limba la mine dacă m-ar fi văzut.

Dar am avut noroc. Pe drum, am întâlnit-o, din fericire, numai pe Pisica Interzisă, care s-a trântit pe podea în faţa mea, ca să o scarpin pe burtă. Pisica Interzisă se numea aşa fiindcă nu ar fi trebuit să se afle aici. Animalele de companie erau interzise în hotel, în general, însă, fiindcă Roman Montfort detesta pisicile, ele erau cu atât mai interzise. Nimeni nu ştia de unde venise Pisica Interzisă. Monsieur Rocher, portarul, care ştia toate secretele hotelului, era de părere că fusese acolo dintotdeauna. Aşa se şi purta, de parcă întreaga clădire i-ar fi aparţinut. Dar nu aparţinea nimănui. Primea mâncare de la bucătărie, iar, când voia să fie mângâiată, căuta pe cineva să o scarpine – aşa ca acum. Altfel, şedea sau zăcea pe trepte, fotolii şi pervazuri, ca un element din decor. Deşi putea circula liber prin întregul hotel şi căuta locuri de somn destul de expuse, Roman Montfort nu o zărise niciodată. De câteva ori am privit, uimită, cum s-au ratat la mustaţă, de parcă Pisica Interzisă ar fi ştiut precis când avea să apară proprietarul hotelului,

iar ea se pricepea să dispară elegant. Fiindcă, din când în când, oaspeţii pomeneau şi ei de pisica maroniu-roşcată, deosebit de frumoasă, spunând c-ar fi mângâiat-o la etajul trei sau ar fi văzut-o dormind în sala de festivităţi, lângă pian, Roman Montfort avea bănuieli ocazionale că un angajat i-ar fi încălcat regula şi ar fi adus o pisică, în secret. Atunci venea în inspecţii neanunţate în aripa personalului şi ameninţa pe „oricine îndrăzneşte să se opună interdicţiei cu referire la pisici" cu o pedeapsă mai urâtă decât concedierea. (Se speculase exagerat pe tema acelei pedepse.) Dar, fiindcă nu văzuse niciodată presupusa pisică în hotel, cred că se simţea oarecum paranoic. în orice caz, în locul lui aş fi crezut că personalul se folosea de machete de pisici spre a mă face s-o iau razna. Dar era un miracol că nimeni nu turnase Pisica Interzisă, în toţi aceşti ani, fiindcă ar fi fost cu siguranţă promovat.

După scurta pauză de scărpinat, am apucat-o pe nişte rute secrete spre aripa sudică, destinată personalului, fără să mă întâlnesc cu domnişoara Miiller.

în Castelul din nori existau suficiente căi de evacuare, scări dosnice şi chiar şi lifturi ascunse. îmi luase săptămâni să le descopăr şi, deşi acum mă descurcam, eram convinsă că rămăsese mult spaţiu neexplorat, mai ales la subsol. Era ca un

labirint multietajat, cioplit adânc în stâncă. Exista legenda că hotelul ar fi fost bântuit, iar eu eram prima persoană care credea în ea. Plină de entuziasm, ascultasem fiecare poveste cu stafii care mi se spusese. Pe lângă un „bărbos" ciudat, pe care-l vedea mereu Stucky, când bea prea mult din coniacul de pere făcut în casă de cumnatul lui, mai exista şi Doamna Albă, despre care se presupunea că plutea prin hotel în timpul nopţii, făcând candelabrele să zăngănească şi căutând un suflet binevoitor. Doamna Albă fusese cândva musafir la hotel, spunea legenda, o tânără nefericită în căsnicie care se aruncase de la fereastra celui mai înalt turn, cu inima frântă. Apoi, existau două versiuni diferite: una spunea că Doamna Albă nu avea să-şi găsească liniştea până când nu reuşea să convingă un suflet nefericit să sară din turn; cealaltă, mai blândă, spunea că-şi dorea numai pe cineva care să-i şteargă lacrimile vărsate – fiindcă niciun bărbat nu merită să te arunci de la fereastră din cauza lui.

Denise, de la recepţie, jura pe ce avea mai sfânt că la un moment dat se certase cu prietenul ei şi, în miez de noapte, văzuse ceva alb şi transparent alunecând prin foaier, care i-a făcut cu ochiul. Dar afirma că dispăruse la fel de repede precum apăruse. Ceilalţi doar cunoşteau pe cineva care ştia pe altcineva care ar fi întâlnit-

o pe Doamna Albă.

Doar Monsieur Rocher, portarul, spunea că legenda ar fi o tâmpenie, fiindcă în acest hotel nimeni nu căzuse de la fereastra din turn sau de la oricare altă fereastră, indiferent de motiv.

Poate că avea dreptate, fiindcă Monsieur Rocher avea dreptate de cele mai multe ori, însă tot era păcat. Aş fi preferat să mă întâlnesc oricând cu o fantomă adevărată decât cu multe dintre persoanele în viaţă din hotel.

Coridorul din aripa personalului era pustiu. Bucuroasă, am închis uşa pe care scria „Privat", „Doar pentru personal" şi „Intrarea interzisă" şi m-am grăbit spre camera mea. Astăzi, oficial, aveam trei ore libere, înainte să preiau tura de seară, de la centrul de wellness, la ora 18:00. Dacă mă grăbeam să îmi schimb hainele, puteam să-i duc lui Pavel, la spălătorie, prăjitura lui preferată, cu măr şi scorţişoară, şi să mă întorc în foaier la timp pentru a bea cafeaua de după-amiază cu Monsieur Rocher, în cămăruţa portarului, încercând să aflu cât mai multe amănunte despre oaspeţii care soseau. De câte ori aveam şansa, preferam să-mi petrec pauza cu el, fiindcă nu doar că spunea anecdote delicioase şi avea mereu informaţii folositoare, însă – şi nu am nicio idee cum reuşea, de fiecare dată! – după aceea mă simţeam mereu plină de încredere şi binedispusă. Pentru mine, Monsieur Rocher era

sufletul Castelului din nori. încă din prima zi, se străduise să mă aline, îmi tratase arsura de la mână şi mă asigurase că, în primul rând, nu eram un eşec şi, în al doilea rând, că eu şi Pavel aveam să devenim cei mai buni prieteni. Indiferent ce spunea, cu vocea lui blândă şi joasă, trebuia să îl crezi! în plus, îmi plăcea să profit de cunoştinţele sale incredibile despre hotel şi oaspeţi.

Mă rodea curiozitatea, mai ales în privinţa bătrânului actor britanic (al cărui nume mă făcuse să exclam) şi a familiei unui mogul al textilelor din Carolina de Sud, pentru care pregătisem şase camere şi apartamente, totalizând 16 paturi (chiar 17, dacă adăugam şi pătuţul din camera 201). în plus, astăzi ajunsese şi fosta campioană medaliată cu aur la patinaj artistic, foarte celebră, care urma să fie gazda balului de revelion. Era prima dată când venea la Castelul Janvier şi insistase să îşi aducă şi cei doi pudeli.

— Ah, aici erai, interno! Mă bucurasem prea devreme. Nu a fost domnişoara Müller cea care apăruse brusc din direcţia băilor şi se proţăpise în faţa mea, înainte să pun mâna pe clanţa camerei mele – însă Hortensia era aproape la fel de rea, dacă nu şi mai şi. Era acolo de doar două zile, însă, s-ar părea, hotărâse să mă urască din prima secundă, indiferent că avea sau nu motiv. Ea şi cele trei prietene ale sale, Camille, Ava, şi I-am-

Uitat-Numele, erau studente la o facultate de management hotelier din Lausanne, pe care domnişoara Miiller le solicitase pentru a îngroşa rândurile echipei de curăţenie. Până acum, nu pricepusem dacă munca lor era echivalată în credite de studiu sau dacă erau plătite drept cameriste în această perioadă, dar, oricare ar fi fost situaţia, părea să se considere mult superioare bietei interne şi credeau că asta le dădea dreptul să îmi comande şi să mă trimită de colo-colo.

— Vezi ăsta, interno? Hortensia mi-a vârât sub nas un fir de păr lung, arămiu. L-am găsit chiar acum în chiuvetă şi mi se pare dezgustător. A rostit cuvântul lungind obositor vocalele. E suficient că trebuie să trăim în condiţii oribile în hardughia asta! Dacă mai vrei să împărţi cu noi băile astea antediluviene, fa bine şi curăţă în urma ta, ai priceput?!

Am înghiţit în sec. Fiindcă nimeni de aici nu mai avea păr lung şi roşcat, probabil că-mi aparţinea. Nu prea găseam fire de păr în chiuvetă şi tocmai de aceea eram foarte atentă să nu las nici eu. Exista un motiv pentru care eşuasem, de data asta.

Am inspirat adânc.

— Poate că vă aduceţi aminte cum m-aţi scos afară din baie, azi-dimineaţă, ca să vă

puteţi spăla toate trei pe dinţi una lângă alta? De aceea nu am apucat să…

— Bla, bla, bla! Nu vreau să mai fiu nevoită să văd aşa ceva vreodată, ai înţeles, şleampătă ce eşti? Hortensia şi-a scuturat degetele de firul de păr şi m-a privit scârbită. Doamne, ai ace de păr în coama aia nespălată?

Am mai înghiţit o dată în sec. Era prima dată când mă numea cineva „şleampătă", cu intenţie, şi, pentru moment, m-am oprit să cântăresc cuvântul. Pentru situaţiile în care nu ştiam ce să facem, eu şi prietena mea, Delia, inventaserăm un joc care se numea „Ce ar face Isus?", în care, în loc de Isus – jocul luase naştere în timpul unei ore de religie extrem de plictisitoare – puteam folosi orice personalitate. Ca exemplu practic, Isus era intangibil, nu doar fiindcă putea merge pe apă şi transforma apa în vin. în locul meu, ar fi atins-o pur şi simplu pe Hortensia şi ar fi vindecat-o spontan de răutatea de scorpie. Aş fi putut încerca asta, firește, fiindcă n-ar fi uimit-o defel dacă-i aşezam o mână pe cap şi murmuram ceva în genul „Ieşi din trupul ei, drace!" – şi încă cum, iar după ce-şi revenea aveam să plătesc scump. Nemai- vorbind că Isus ar fi întors şi celălalt obraz…

— Ce s-a întâmplat? Ţi-a mâncat pisica limba, interno?

Am continuat să cumpănesc. Ce ar face... ăăă... Mahatma Gandhi în locul meu? La naiba. Azi nu prea eram în formă. Pe de altă parte, nu spusese Gandhi să nu negociem niciodată ca să scăpăm de teamă, dar să nu ne fie teamă de negocieri?

Prea bine. Surâzând, mi-am ridicat pe nas o pereche de ochelari a la Gandhi imaginari.

— Putem continua discuţia, dragă Hortensia. Dacă voi doriţi să curăţ în urma mea, atunci nu trebuie să mă daţi la o parte înainte să-mi termin treaba. Ai vrea să încercăm mâine-dimineaţă?

Dar am văzut imediat că Hortensia nu era impresionată. Dimpotrivă, Gandhi a părut să-i provoace o reacţie agresivă.

Poate că ar fi trebuit să fac ce ar fi făcut ea, m-am gândit, în timp ce spunea din nou „Bla, bla, bla!". Majoritatea oamenilor se relaxează când le imiţi comportamentul. Aşa că mi-am înfipt mâinile în şolduri, am mijit ochii ameninţători şi am spus, cu o voce neplăcută, fonfaită:

— Bla, bla, bla! Să nu îndrăzneşti să-mi mai spui „şleampătă". Sau „internă". Ai priceput?

— Sau ce? Hortensia şi-a împins bărbia în faţă. Ne pârăşti lui Müller? Poţi încerca, doar că mă tem că ne place mai mult pe noi decât pe tine, interno. Cu un rânjet triumfător, a

adăugat: Ca să ştii, Camille este nepoata lui Müller. Nepoata ei preferată!

Aha. Asta explica multe.

Era cu siguranţă un semn că petreceam prea multă vreme cu drăcuşorii, însă, în clipa aceea, m-am întrebat ce ar fi făcut Don Burkhardt Junior în locul meu. Şi m-am auzit spunând:

— Ca să ştii *tu,* Hortensia Cu-Nasul-Pe-Sus, membră a personalului auxiliar de curăţenie din Lausanne: Sunt aici de mai mult timp decât eşti tu şi am ceva prieteni în hotel. Ah, ce bine m-am simţit! Sunase la fel de primejdios de amiabil ca Don, când pomenea relaţiile tatălui său. Doar că fără accentul elveţian şi fără exprimarea peltică. Prieteni cărora nu le-ar plăcea să vadă că mă tratează cineva prost, am continuat. Sau că acest stabiliment este numit „un coşciug vechi şi înspăimântător".

Hortensia a deschis gura să spună ceva, însă, în clipa aceea, o pală de vânt a măturat coridorul, iar uşa băii s-a trântit cu zgomot.

Am tresărit amândouă, însă, dacă Hortensia a privit în jur, îngrozită, eu am privit incidentul ca pe o stranie întărire a cuvintelor mele.

— Atunci, ne-am înţeles, am spus eu şi am trecut ţanţoşă pe lângă Hortensia, în direcţia camerei mele aflate la capătul coridorului. Era îngrijorător (şi îmi părea foarte rău pentru Isus şi pentru Gandhi) că îmi

asumasem metodele unui psihopat de nouă ani, însă era evident că funcţionaseră perfect.

Am închis cu emfază uşa camerei în urma mea, mi-am scos paltonul şi m-am apucat să pigulesc acele de brad din păr.

Când am ajuns la Castelul din nori, în septembrie, mi-am putut alege patul, fiindcă, de obicei, în extrase- zon, aripa personalului nu era nici pe jumătate ocupată. Nu existau camere single, cu siguranţă nu cu propria toaletă, însă cămăruţa aleasă de mine ar fi putut trece ca pentru o persoană, într-atât de mică era. Nimeni nu dorise să doarmă acolo, fiindcă încălzirea era stricată şi părea că în perete exista o linie moartă care ar fi scos un zgomot tenebros. (Denise, de la recepţie, spusese că nu era o linie, ci însăşi Doamna Albă, care dorea să amăgească sufletele sus, în camera din turn.) îmi era totuna. Ideea era că aveam o cameră doar pentru mine. Şi imediat mi s-a părut o alegere excelentă. îmi plăceau tapetul liliachiu, decolorat, şi ferestrele de la care pornea acoperişul în pantă şi care dădeau spre Obergabelhorn, Dent Blanche şi Zinalrothorn, cele trei vârfuri de peste 4 000 de metri. Era exact aceeaşi privelişte pe care o aveau oaspeţii din apartamentul Panorama, care se afla la etajul superior şi pentru care plăteau o avere. (Acolo primeai zece metri de ferestre panoramice şi o terasă aşijderea, în schimbul

largheţei.)

încălzirea nu funcţiona, într-adevăr, însă eu dormeam cel mai bine cu fereastra deschisă. Bine învelită cu o plapumă groasă şi două pături de lână, nu îngheţasem nici în cele mai friguroase nopţi, iar, în ceea ce privea zgomotele ciudate, până atunci fusesem trezită doar de două ori, în zori, de un soi de suspin adânc, şi atunci oricum visam urât şi am fost recunoscătoare pentru trezirea abruptă.

Al doilea pat îmi servea drept suprafaţă de depozitare şi mă temusem că, în timpul vacanţei de Crăciun, va trebui să-l eliberez pentru o altă angajată. Atunci, spaţiul ar fi devenit cu adevărat strâmt, fiindcă, în afară de paturi, nu prea încăpeau alte piese de mobilier. Existau doar două rafturi pe pereţi, pe care îmi pusesem câteva dintre lucruri, printre care şi haine. Restul se găsea, încă, într-o valiză, sub pat. Aveam şi un costum de baie, pe care îl împachetasem sperând, în mod eronat (şi foarte naiv), că personalul ar putea folosi piscina în timpul liber.

Până acum, însă, păstrasem cămăruţa numai pentru mine. Era adevărat că la hotel lucrau mai mulţi bărbaţi decât femei, ceea ce însemna că zona rezervată lor era şi mai aglomerată.

Cât mă dezbrăcăm până la lenjerie, ca să mă pot scutura de toate acele de brad, am verificat noutăţile pe telefonul mobil.

Mama îmi trimisese un emoticon zâmbăreţ, ca în fiecare zi. „Tata, Finn, Leon şi eu îţi dorim o zi frumoasă la munte. Sperăm că te poţi bucura de natură şi că îţi laşi sufletul să înflorească."

Desigur, mamă. Între reprizele de curăţat toaleta, de încărcat munţi de lenjerie murdară, de alergat după copii obraznici şi de înghiţit insulte de la ajutoare de cameriste din Lausanne, sufletul meu are timp berechet să înflorească. Este un adevărat regal de relaxare.

Noutăţile de la prietena mea, Delia, nu mă înveseleau cu nimic. „în sfârşit, vacanţă! Am de gând să nu învăţ deloc o săptămână şi să nu mă gândesc la Bac. Doar petreceri, băutură, seriale şi somn – ăsta e planul." Aici, mi-am amintit de cuvintele amare ale lui Ben, despre planurile de vacanţă ale colegilor săi, şi am rânjit. „Cum mai e viaţa în cuibul tău de nobili?" scria Delia mai departe. „Cum sunt cocktailurile? Ai întâlnit, în sfârşit, tipi simpatici? Poate nişte tineri milionari care doresc să se însoare cu interna fâşneaţă? Nu uita că orice frate ar avea îmi aparţine. Mersi şi pupici, D."

Am oftat. Delia şi cu mine eram cele mai bune prietene încă de la grădiniţă, facuserăm întotdeauna totul împreună şi ne aleseserăm chiar şi aceleaşi materii la şcoală, pentru a putea petrece împreună fiecare minut. Când repetasem clasa a zecea, despărţirea de Delia fusese cel mai

dificil lucru pentru mine. Ea îmi spusese că oricum nu conta, fiindcă eram mereu în gândurile sale şi, indiferent că dădeam Bacul un an mai devreme sau mai târziu, era totuna – însă nu era adevărat. Nu mă simţisem niciodată mai singură decât la a doua intrare în clasa a zecea. Numai ideea că aveam să rămân pentru totdeauna în Achim, lângă Bremen, şi că aveam un alt an odios în faţă, în timp ce alţii părăseau şcoala şi ieşeau în lume, îmi făcuse rău. Tocmai de aceea hotărâsem să plec înaintea lor.

De fapt, am vrut să fac ceva mai cool şi mai spectaculos decât un stagiu la un hotel, însă pentru o slujbă la un adăpost pentru cimpanzei în Africa de Sud, un proiect cu rechinii-balenă în Maldive sau un an ca au pair în Costa Rica trebuia să fiu majoră. într-un final, m-am bucurat să găsesc ceva cu care părinţii mei erau de acord, care nu costa nimic şi totuşi era la o distanţă suficient de mare de casă.

Un ciocănit uşor în geam m-a trezit din reverie. Doi ochi ca nişte năsturei negri mă priveau de afară şi m-am grăbit să deschid fereastra.

Un alt motiv pentru care-mi plăcea camera mea era pervazul – unul dintre locurile favorite ale stăncuţelor, probabil fiindcă oricine o fi locuit acolo înaintea mea le hrănise pe ascuns. Adoptasem cu entuziasm obiceiul, fiindcă

detestam interdicţiile la tot pasul. Nu era vorba de porumbeii din Piaţa San Marco, care ameninţau să distrugă Veneţia, fiindcă găinaţul lor rodea plăcile de marmură – ci de doar şapte păsări, complet inofensive. Să fiu sinceră, nu le văzusem niciodată în exerciţiul funcţiunii. Erau nişte păsări foarte educate, care probabil îşi luau zborul în pădure, când simţeau chemarea naturii. Le botezasem pe toate Hugo, fiindcă, la început, mi se păruseră absolut identice, cu ciocurile lor galbene, cu penajul strălucitor, de un negru-abanos, şi cu ochişorii inteligenţi. între timp, învăţasem să le deosebesc. Hugo Melancolicul, Hugo Atotdevoratorul (toate erau foarte lacome, însă Hugo Atotdevoratorul era cu adevărat... devorator), Hugo Un-Picior, Hugo Cleptomanul (furase deja două smocuri de păr, capacul de la o sticlă de apă minerală şi fusese cât pe ce să-mi ia şi încărcătorul de la telefon – însă tot era favoritul meu, în secret), Hugo Dolofanul, Hugo Săltăreţul şi Hugo Bănuitorul.

— Bună, Hugo Săltăreţul! Ai venit să o vizitezi pe fabuloasa Fanny? Era bine că nu mă auzea nimeni, fiindcă nu doar că le vorbeam ca unor copii, dar mă refeream şi la mine la persoana a treia, ca să-mi înveţe numele. Se spune că stăncuţele erau suficient de isteţe ca să înveţe să vorbească, aşa că eu aşteptam, răbdătoare, ziua în care una dintre ele avea să mă privească şi să

spună: „Bună, fabuloasă Fanny. Sunt bine, tu?” Ziua aceea nu sosise încă. Hugo Săltăreţul a ţopăit doar în sus şi în jos, pri- vindu-mă în expectativă.

Soarele nu mai strălucea la fel de puternic ca mai devreme. Vântul se înteţise, iar grupul de nori care se mişca dinspre vest peste crestele munţilor trimisese deja în recunoaştere câteva fuioare delicate de ceaţă, răspândind o lumină lăptoasă.

— Ce crezi, ninge înainte de lăsarea întunericului? am întrebat eu, rupând în bucăţele mici o pâinică şi împrăştiind firimiturile pe pervaz. Un ornitolog de pe internet spusese că aceste pâinici, spre deosebire de pâinea obişnuită, erau bine tolerate de stomacurile păsăreşti, şi, spre deosebire de seminţele de floarea-soarelui, ovăz şi nuci, deja oferite şi ignorate, toţi Hugo erau încântaţi de ele.

în timp ce mă îmbrăcam, au aterizat Hugo Un-Picior şi Hugo Bănuitorul, care l-au ajutat pe Hugo Săltăreţul să mănânce mai cu spor. Le-am făcut câteva fotografii cu telefonul şi am ales una, în care se uitau toate trei, extrem de simpatic, în direcţia camerei. I-am trimis-o Deliei cu mesajul: „Ba da, e plin de tipi drăguţi aici. Nu ţi-am spus încă despre ei, fiindcă nu mă pot hotărî. Dar cu siguranţă poţi pune gheara pe fratele alesului!”

I-am trimis mamei aceeaşi fotografie. „Aici,

natura începe încă de la fereastră. Imaginează-ți, mamă: păsările astea nu și-au dat bacalaureatul și totuși sunt fericite!" Chiar și după ce au ciugulit toate firimiturile, cei trei Hugo au rămas pe loc, privind cum mă chinuiam
să încap într-una dintre cele zece perechi de ciorapi negri, opaci, pe care-i aveam de puțin timp. Pentru că uniforma era neagră, doamna Müller pretindea că se potrivea doar cu ciorapi negri. La început, încercasem niște perechi mai... tinerești, însă firele li se duceau atât de repede, încât nu am putut face față investiției financiare, nemaivorbind de alte dezavantaje. Era vai și amar dacă domnișoara Müller te surprindea aranjându-ți ciorapii care alunecaseră! Numai vandalii (probabil niște rude ale hotentoților) făceau așa. într-un final, am rămas la varianta ciorapilor de bunicuță. Orice ar fi fost de zis împotriva accesoriilor de moartea pasiunii, odată ce-i puneam erau superconfortabili și nu alunecau un milimetru toată ziulica. Îți mai făceau și picioare frumoase, chiar dacă nu se vedea cine știe ce din ele, fiindcă uniforma neagră, pe care o îmbrăcam acum, încă analizată curios de cei trei Hugo, ajungea până sub genunchi. Această așa-numită „uniformă etajată" era un fenomen: când atârna pe umeraș, nu era decât un soi de bluză lungă, cu nasturi și guler alb, însă, de îndată ce încheiai nasturii în față, se transforma într-un articol

vestimentar foarte stilat. Avea guler înalt şi era strâmtă, iar de la talie în jos, uşor evazată; aproape că părea croită special pe măsura mea şi, chiar dacă era atât de simplă, avea suficiente accesorii, sub forma gulerului de un alb imaculat, a manşetelor apretate, a năstureilor aurii şi a emblemei hotelului – o coroană brodată. Astfel, deveneam foarte elegantă, chiar şi cu un pămătuf în mână. în rochia aceea, îmi ţineam automat spatele drept.
Oricât de ciudat (şi, posibil, jalnic) ar suna, nu fusesem niciodată îmbrăcată mai elegant decât în acest... halat de gospodărie, în combinaţie cu ciorapii de bunicuţă opaci.

Mulţumită de imaginea din oglindă (oglinda era prinsă în şuruburi pe spatele uşii), mi-am înfipt ultima agrafa în cocul curăţat de ace de brad şi m-am răsucit spre cei trei Hugo.

— Acum ar fi un moment potrivit să fluieraţi admirativ printre dinţi.

Stăncuţele nu au fluierat, dar s-au privit admirativ unele pe celelalte, înainte să-şi ia zborul, când am închis fereastra. Trebuia s-o fac, dacă nu-mi doream să găsesc un troian, în loc de pat, la întoarcere. Era întotdeauna fascinant să văd cât de repede se schimba vremea, aici. Deja cerul se înnorase puţin, iar contururile munţilor de vizavi deveniseră neclare. Masa de nori se mai apropiase şi vântul se înteţise. Prognoza meteo

anunţase „ninsoare continuă până jos, în ţinuturile joase” pentru întreaga săptămână şi, deşi asta avea să le îngreuneze oaspeţilor deplasarea, abia aşteptam.

Avea să fie cel mai alb Crăciun de care avusesem parte vreodată.

Şi primul fără familia mea.

De fapt, mă aşteptasem să mi se facă dor de casă măcar gândindu-mă că urma să lucrez de sărbători şi să le petrec cu nişte străini, însă simţeam doar fiori de încântare în stomac.

În plus, eram sigură că acest Crăciun avea să fie oricum, numai plictisitor nu.

4

Deşi animalele de casă erau interzise în mod explicit la Castelul Janvier („în interesul tuturor oaspeţilor îndreptăţiţi la odihnă"), în aceeaşi zi se cazaseră nu mai puţin de trei câini, care, împreună cu mopsul domnului şi doamnei von Dietrichstein, din camera 301 – care ajunseseră cu o zi înainte – reprezentau deja patru excepţii acceptate de răsuflatul Roman.

— Există oaspeţi şi oaspeţi, a avut el grijă să spună. Iar pentru *anumiţi* oaspeţi facem tot ce ne stă în puteri.

Familia von Dietrichstein erau, cu siguranţă, *anumiţi* oaspeţi. Nu doar că făceau parte din nobilime, ci şi din presă: el era fotograf, iar ea, jurnalistă freelance. De ani de zile, ei se ocupau de ştirile şi de interviurile de promovare a Balului de Revelion. De fapt, oaspeţii îndreptăţiţi la odihnă nu aveau ce să obiecteze împotriva mopsului familiei, fiindcă era atât de tăcut şi de liniştit, încât, în primă fază, crezusem că era fie împăiat, fie un soi de bombonieră ciudată, al cărei

cap trebuia să-l desfaci ca să ajungi la ciocolata din interior. Nici măcar nu saliva, iar asta chiar era straniu pentru un mops.

Pudelii fostei medaliate cu aur la patinaj artistic Mara Matthäus erau mult mai plini de viață, însă și ei

s-au comportat foarte frumos la cazare, încât până şi Roman Montfort, care tocmai sosise la hotel, a ajuns să-i mângâie pe căpşoare.

Eram bine ascunsă în cămăruţa portarului, când sosise prezentatoarea. De acolo, aveam o vedere perfectă a întregului foaier şi prin uşa batantă a curţii din faţă auzeam ce se spunea la recepţia aflată vizavi, însă eram în siguranţă în spatele tejghelei lambrisate. Dacă era nevoie, cu un singur pas la stânga puteam să mă fac nevăzută, şi am procedat întocmai la apariţia proprietarului. Oricum mă trecea de fiecare dată cu vederea.

— Aceştia sunt nişte căţeluşi de aur, întocmai ca domniţa medaliată cu aur, i-a spus el, jovial, Marei Matthäus, şi a râs la propriul joc de cuvinte.

Fiul său, Ben, care se afla la recepţie, s-a schimonosit pentru o secundă, însă şi-a recăpătat imediat controlul.

Părea că Ben nu avusese vreme să despacheteze, după ce hrănise caii, ci îşi începuse imediat tura la recepţie. Fie era deosebit de binevoitor, fie tatăl lui îl tiraniza la fel ca pe oricare alt angajat. În fond, dacă era adevărat că Ben lucra pe gratis, Roman Montfort nu îl putea ameninţa cu penalizări la salariu sau cu vreo concediere fără preaviz.

Asistasem, din aceeaşi ascunzătoare, la

revederea mai degrabă pripită dintre tată şi fiu. Acum, serios, Roman Montfort nu îi zâmbise lui Ben nici pe jumătate la fel de călduros cum o făcuse către cei doi pudeli. Ben, la rândul lui, nu zâmbise deloc, ci păruse doar îngrijorat. Când ajunsese el, tatăl lui tocmai o certa pe Moser-Anni fiindcă îndrăznise să traverseze foaierul.

— Ce v-am spus? îi şuierase, printre dinţi.

— Că nu doriţi să vedeţi chipul meu de măr sco- fâlcit oriunde aş putea speria musafirii? Moser-Anni era cea mai în vârstă cameristă din subordinea domnişoarei Müller, şi poate cea mai în vârstă cameristă din lume, dacă îi numărai ridurile de pe chip şi petele de bătrâneţe de pe mâinile uscate. Moser-Anni nu spunea nimănui ce vârstă avea; doar că urma să plece din Castelul din nori numai când nu mai putea mânui pământuful. Cât despre asta, nu era cazul: nici măcar domnişoara Müller nu mânuia pământuful cu atâta elan precum Moser-Anni, nimeni nu se mai urca fără nicio teamă pe scări, ca să cureţe draperiile şi galeriile, şi nimeni nu cunoştea mai multe trucuri de îndepărtare a petelor de pe mobilier şi covoare. Scuzaţi, nu se va repeta. Sub privirea încruntată a lui Roman Montfort, se făcuse nevăzută, iar el se întorsese să îşi salute fiul.

Nu pricepusem ce îi spusese Ben tatălui său,

însă nu păruse ceva plăcut auzului, fiindcă privirea lui rămăsese întunecată şi, în loc de o îmbrăţişare, primise doar o bătaie scurtă şi stânjenită pe umăr. Imediat după aceea, Roman Montfort făcuse o criză ca la carte, cu tot cu vena umflată, care-i pulsa periculos la tâmplă, fiindcă descoperise amprente unsuroase pe sticla uşii batante. (Perfect potrivite unui băiat de nouă ani destul de micuţ, apropo.)

Fiul părea obişnuit. Nici nu clipise cât uriaşe tatăl, în timp ce noii valeţi alergau terifiaţi să aducă o lavetă. Unul dintre ei încă tremura.

îmbrăcat în costumul său negru, Ben părea mai în vârstă la recepţie, şi eram sigură că nu avusese nici cărare pe o parte. I-a întins Marei Matthăus cheia de la cameră cu un surâs de milioane.

Castelul din nori nu ajunsese încă în epoca acelor cartele magnetice digitale. în privinţa criptării şi securizării, era ferm ancorat în secolul al XIX-lea. Unora dintre oaspeţi li se părea ciudat şi retrograd, însă majoritatea considerau cheile de fontă, decorate, de care atârna câte un ciucure, un concept care le stârnea nostalgia în mod inteligent.

— Dacă-mi permiteţi, vă voi conduce personal în cameră, pentru a mă asigura că totul este pe placul dumneavoastră, a susurat Roman Montfort

şi a smuls cheia înainte ca (de altfel foarte atrăgătoare) doamna Matthăus să o poată lua. Jakob, aici de faţă, se va îngriji de bagaje.

„Jakob, aici de faţă" era de fapt Iaromir, de nerecunoscut în uniforma sa cu joben şi frac. Expresia lui stoică nu trăda nimic, însă eu ştiam că se simţea extrem de nelalocul lui în această deghizare, fiindcă nu ratase nicio ocazie să se plângă de situaţie în ultimele zile. în acest timp, învăţasem câteva elemente de vocabular ceh care cu siguranţă nu se găseau în manuale, precum şi minunata frază „Sunt un nenorocit de meşter, şi nu un prezentator de circ de rahat!". Pentru că Jonas şi Nico, doi angajaţi sezonieri, la fel ca Hortensia şi fetele ei, fuseseră recrutaţi de la facultatea de management hotelier din Lausanne, făcuse ca uniformele purtate de valeţi, cu jachete până în talie şi un soi de pălărie ca o tichie, să fie şi mai ridicole, însă asta nu îl făcea pe Iaromir mai tolerant.

Doar când făcusem aluzie la bacşişurile grase pe care avea să le genereze această costumaţie se mai calmase puţin. Aşa că şi-a atins pălăria şi mi-a făcut cu ochiul, în timp ce împingea căruciorul spre unul dintre lifturile pentru personal.

în mod normal, la Castelul Janvier nu existau valeţi, portari sau liftieri. Când veneau oaspeţii,

oricine se afla la recepţie se ocupa de întâmpinare şi de bagaje, în timpul vacanţei de Crăciun, însă, când hotelul se umplea de musafiri iluştri, posturile se ocupau din nou în mod tradiţional, iar vechile uniforme erau scoase de la naftalină. îl ajutasem deja cu câteva săptămâni înainte pe Pavel, la spălătorie, să scoată micile comori, care miroseau a muzeu, din husele lor de pânză. împreună, curăţasem cu aburi materialele grele, cu trese aurii, şi lus- truisem butonii de alamă. învăţasem aria „II mio tesoro" din *Don Giovanni* şi minunatul cuvânt „epolet" – aşa se numeau ornamentele cusute pe uniforme – şi aşteptam, de atunci, ocazia să mă dau mare cu el.

După ce grilajele şi uşile străvechi ale liftului s-au închis, cu zgomotele zăngănitoare caracteristice, după Roman Montfort, Mara Matthäus şi cei doi pudeli cuminţi, din foaier s-a auzit un suspin colectiv de uşurare, iar eu mi-am părăsit ascunzătoarea.

Monsieur Rocher m-a privit peste rama ochelarilor.

— Dacă nu latră şi nu vânează pisica, n-am nimic împotriva câinilor, a spus el. E mare păcat, însă, de zăpada asta albă şi frumoasă.

Am chicotit.

— Aşa este! A fost primul lucru de

care m-a avertizat mama: evită zăpada galbenă! însă, la noi acasă, la câmpie, zăpada nu rezistă multă vreme.

Monsieur Rocher mi-a aruncat o privire plină de milă.

— Mai ales nu de Crăciun, am adăugat eu. Atunci plouă mai mereu.

— Cât de groaznic! Mai dorești o trufa cu marțipan? în chip de consolare pentru copilăria mea lipsită de zăpadă, Monsieur Rocher mi-a întins un bol argintiu plin cu bomboane de ciocolată, al căror înveliș fusese considerat de cofetari insuficient de perfect pentru oaspeți.

— Da, însă e ultima! Am închis ochii de plăcere, în timp ce bomboana mi se topea pe limbă. Din fericire pentru personal, care se îngrijea de consumarea tuturor produselor imperfecte, cofetara, Madame Cleo, era o perfecționistă pedantă. O singură cojiță de portocală rasă alunecată în glazură era suficientă să declare incalificabil un *petit four*, iar odată aruncase o tavă întreagă cu ecleruri fiindcă i se păruse că arătau ca niște penisuri.

— A fost prima ta zi ca bonă la fel de groaznică precum credeai? s-a interesat Monsieur Rocher.

— Mi-a depășit cele mai negre așteptări. Mi-am dat ochii peste cap, dramatic. Dar de mâine voi avea alături o educatoare cu

pregătire, care ştie, cu siguranţă, ce să facă, dacă nişte copii preferă să fugă şi să se arunce în faţa maşinilor, în loc să construiască un om de zăpadă... în privinţa îngrijirii copiilor, situaţia de la Castelul Janvier era similară cu cea a valeţilor şi a liftierilor – în orice alt moment al anului, nu exista personal specializat. Singura excepţie era când cineva solicita o bonă în mod expres, ceea ce, firește, se putea aranja. însă, în timpul vacanţei, o educatoare din cel mai apropiat sat venea în fiecare zi şi se ocupa, în mod oficial, de toţi oaspeţii sub doisprezece ani ai hotelului, de la 9:00 la 18:30, inclusiv duminica şi în zilele libere. Anul acesta, avea să se bucure de asistenţa mea de iubitoare de copii.

— Hm. Nimeni nu scotea un „hm" mai elocvent decât Monsieur Rocher. Niciodată nu suna dispreţuitor sau îndoielnic, ci întotdeauna încurajator. Vremea de mâine vă va forţa oricum să rămâneţi în casă. în caz de urgenţă, putem deschide camera de joacă. Cheia se află mereu în interior, pe tocul uşii. în caz că vrea cineva să evadeze.

— Sau să intre, am spus, gândindu-mă la Don Burkhardt Junior.

Am tăcut şi am sorbit din cappuccino pe care mi-l adusesem. între timp, din păcate, aproape că se răcise, însă era aşa de bun, că încă avea gust, aşa că m-am relaxat şi mai mult.

Monsieur Rocher era un adevărat balsam pentru suflet. Nu ştiu cum reuşea, însă, în prezenţa lui, mă simţeam mereu calmă şi plină de încredere. Problemele nu dispăreau, dar deveneau, dintr-odată, mult mai nesemnificative. Chiar şi acum, cearta cu Hortensia şi confruntarea de dimineaţă, din baie, mi se păreau ceva banal, atât de lipsit de importanţă, încât nici nu mai voiam să-i pomenesc despre asta.

Era dificil să îi ghiceşti vârsta, fiindcă faţa lui palidă şi alungită nu avea decât câteva riduri de expresie, iar ochii strălucitori erau înconjuraţi doar de urme vagi de laba gâştei. Părul cărunt, preocuparea şi înţelepciunea sa de bunic indicau, totuşi, o vârstă înaintată. Cândva îl întrebasem câţi ani avea şi mă privise oarecum iritat, spunând:

— Ah, voi, oamenii! Mereu vă interesaţi de numere! Iar asta mi-a confirmat că era mult mai în vârstă decât părea.

După vânzoleala şi haosul de mai devreme, în foaier domnea liniştea, şi, chiar dacă era calmul care preceda furtuna, m-am bucurat de senzaţie. Ben sorta nişte hârtii, domnul şi doamna Ludwig, din camera 107, şedeau pe canapea, în faţa şemineului în care trosnea focul, şi foşneau de colo-colo ziarul, iar cei doi valeţi se aflau faţă în faţă, niţel pierduţi, şi arătau de parcă urma să înceapă în orice clipă să danseze partitura

soldaţilor de plumb din *Spărgătorul de nuci*.

Ajunseseră deja câţiva oaspeţi, însă majoritatea nu erau aşteptaţi decât în seara aceasta şi în cursul dimineţii următoare. La scurtă vreme după Mara Matthăus, se cazase un musafir solitar, ceva mai în vârstă, pe care l-aş fi considerat plictisitor, dacă nu era Monsieur Rocher.

— Acest domn nu este nici pe departe plictisitor, murmurase el. Trebuie să-l priveşti cu atenţie. Poate că nu îţi dai seama, fiindcă poartă palton, însă este foarte bine pregătit. De aici mersul, îmbrăcămintea obişnuită, privirea rutinată, cu care analizează neîncetat situaţia – şi vezi umflătura aceea de sub braţ? Este un toc de umăr, care conţine un pistol.

— Oh, şoptisem eu, uluită, fiindcă văzusem umflătura, pentru o clipă. Să fie un ucigaş plătit? Sau un... ăăă... mire impostor, care... eh... are o armă, dintr-un oarecare motiv... Nu ar trebui să spunem ceva, dacă un oaspete se plimbă pe aici cu un pistol? Poate va ucide pe cineva de la hotel.

Dar Monsieur Rocher preferase doar să zâmbească.

— Fiindcă s-a cazat în camera 117, chiar lângă apartamentul Panorama, sunt destul de sigur că lucrează în domeniul pazei şi protecţiei şi a fost angajat de familia Smirnov ca

gardă de corp.

— Aşa deci! Era mai puţin interesant, însă, în orice caz, mai liniştitor decât gândul că ar fi putut fi vorba despre un ucigaş plătit. Familia Smirnov, adică ruşii care îşi rezervaseră apartamentul Panorama, părea să fie cu adevărat deosebită – sau, cel puţin, deosebit de bogată. Erau *anumiţi* oaspeţi. Pe lângă pachetul de bun venit de lux, în valoare de 600 de franci, care cuprindea un buchet de trandafiri, şampanie, trufe, caviar şi căpşune japoneze, solicitaseră şi un aranjament floral suplimentar, compus din 35 de crini, dar şi 100 de grame de biftec tartar cu carne de vită Charolais, ţinut la rece. Probabil că ultimul era destinat câinelui, câinele excepţie 4 după mopsul familiei Dietrichstein şi după cei doi pudeli ai moderatoarei. (Măcar părea să fie mic, chiar foarte mic, dacă te luai după cantitatea de biftec. Sau era la dietă.)

Mi-am pus cana goală pe bar. Afară se însera deja şi, de parcă ar fi aşteptat o clipă de linişte, Pisica Interzisă a coborât alene scările să ne ţină companie. A luat un loc între clopoţelul de pe masă şi coatele mele proptite, semănând cu o vază Ming. în fine, cu o vază Ming care torcea şi îşi lingea lăbuţele.

Domnul şi doamna Ludwig şi-au dat coate, conspirativ, şi au zâmbit, când au văzut pisica. Cuplul căsătorit, cu părul alb, din camera 107,

erau musafirii mei favoriţi, fiindcă se ţineau mereu de mână, îşi citeau unul altuia poezii şi erau magici. El îi spunea „minunea mea", iar ea lui „preaiubitul meu", şi păreau uşor atemporali, cu frezele şi hainele lor desuete, care ar fi trebuit să fie megaelegante şi foarte şic, însă păreau cel mult respectabile. Se observa mai ales că nu erau obişnuiţi să fie serviţi şi cât de dificil le era să-i lase pe alţii să muncească pentru ei. în fiecare zi lăsau cinci franci pe comoda din camera lor, alături de un bileţel pe care scria: „Pentru dumneavoastră, dragă cameristă!" Mereu le lăsam două tablete de ciocolată de noapte bună, în loc de una, pe pernă, iar banii îi puneam în caseta de bacşiş din camera personalului, deşi era evident că îmi erau destinaţi mie. Lăsând la o parte faptul că alte cameriste nu erau la fel de drăguţe, familia Ludwig mă copleşea întotdeauna cu laude, chiar dacă făceam lucruri absolut normale, ca de exemplu să le aduc o pernă mai tare sau să le lustruiesc pantofii.

Când era tânără, doamna Ludwig visase să danseze valsuri la Balul de Revelion de la Castelul Janvier, purtând o rochie de bal absolut minunată şi o diademă în părul aranjat într-un coc elaborat. Dintotdeauna privise fotografiile din revistele în care cei faimoşi, bogaţi şi frumoşi dansau în sala imensă de bal, râdeau şi beau şampanie.

,^Aproape că puteam auzi viorile", îmi

mărturisise într-o zi, iar domnul Ludwig adăugase: „Da, așa este”, și o privise cu ochi de îndrăgostit.

Când avea 21 de ani, îl cunoscuse pe domnul Ludwig și știuse precis în ale cui brațe dorea să danseze la bal. Se căsătoriseră la doar patru luni după ce se întâlniseră prima dată. Fiindcă nu erau nici faimoși, nici bogați, ședereа la Castelul Janvier era un vis imposibil pentru ei – ceea ce nu-i împiedicase să fie fericiți. Au trecut anii, au crescut trei copii, și-au construit o căsuță și au muncit din greu să-și plătească creditele.

„Dar ea nu a încetat niciodată să viseze la Castelul din nori”, preluase domnul Ludwig povestea (am scurtat-o eu niței), iar doamna Ludwig completase: „Visurile te mențin tânăr”.

De aceea, domnul Ludwig pusese bani deoparte timp de 30 de ani și luase lecții de dans în secret, până când, în sfârșit, economisise suficient pentru a-și permite Castelul din nori.

„A vrut chiar și să îmi cumpere o diademă pentru bal”, spusese doamna Ludwig și mângâiase mâna domnului Ludwig, zâmbind. „Asta mi s-a părut prea mult. Era suficient că aveam să fiu cea mai în vârstă, dar și cea mai fericită, nu-i așa, preaiubitul meu?”

„Vei fi cea mai frumoasă dintre toate”, răspunsese el, iar eu îmi ștergesem o lacrimă de

la ochi, pe ascuns. Dacă nici asta nu era romantic, atunci nu ştiu ce ar mai fi putut fi.

Faptul că amândoi citeau ziarul în foaier şi nu scăpau din ochi uşa rotativă nu era o întâmplare, firește. Erau cel puţin la fel de curioşi ca mine şi nu voiau să le scape sosirea niciunei personalităţi celebre. Mara Matthăus îi încântase deja peste măsură, la fel ca şi miliardara şi patroana artelor, cunoscută sub numele de Baroana Kugellager, care se cazase în camera 110, împreună cu partenerul ei mult mai tânăr. Cu puţin noroc, aveau să-i întâlnească, înainte de cină, şi pe actorul britanic, pe familia foarte numeroasă a mogulului textilelor american şi pe ruşii cei extravaganţi din apartamentul Panorama.

M-am uitat la Ben. Acum, cu tatăl lui plecat, am îndrăznit, în sfârşit, să îi vorbesc.

— Doreşti o pralină? am întrebat, încet. Sunt tru- fele cu marţipan ale lui Madame Cleo, categoria B.

— Doamne, da, aruncă-ncoâ, a spus Ben. Sunt aproape mort de foame.

Pentru o clipă, am fost tentată să dau curs cererii lui şi să-i arunc trufa de-a curmezişul foaierului. Dar, în primul rând, recepţia era prea departe, în al doilea rând, ar fi trebuit o traiectorie care să ocolească o coloană decorată cu ghirlande de brad şi, în alt treilea rând, trufa era prea bună ca să risc să cadă pe jos.

— Du-te, a spus Monsieur Rocher, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Am mâncat suficiente trufe cu marţipan pentru secolul ăsta.

Şi, fiindcă era mai departe liniște și pace, am luat cutia şi am părăsit loja portarului. Dacă nu voiai să te caţări peste bar (ceea ce, firește, ar fi fost mai simplu, însă nu se cădea), trebuia să ieşi pe o uşă afiată în spate, să traversezi o cameră fără ferestre, pentru personal, dar cu foarte multe uşi, şi să ieşi în foaier.

Afară începuse să ningă. Fulgii dansau în lumina felinarelor. Dinspre barul din partea de est a hotelului se auzea, discret, pianul, iar eu îi serveam cu praline pe Ben, familia Ludwig („Oh, cât de minunat! Ce serviciu de excepţie avem aici!") şi pe cei doi paji.

Unul dintre ei, Nico, a ezitat un moment.

— Nu avem voie să mâncăm în timpul serviciului, a spus el.

— Hm, am spus eu, însă nu a sunat la fel de indulgent ca venind de la Monsieur Rocher.

Nico a vrut să îşi scarpine capul, nehotărât, însă nu a funcţionat, fiindcă avea pălărioara stupidă.

— Dacă domnul Montfort ne prinde, vom fi concediaţi. L-ai auzit cum urla din cauza amprentelor. Şi cred că fratele lui este acolo, în birou. A arătat spre uşa din spatele tejghelei. Nu

ar trebui să fie atât de strict, dar nu vreau să îmi stric relația cu ambii șefi din prima mea zi de muncă.

Ben și cu mine am schimbat o privire rapidă. Era evident că nu le comunicase încă relația sa cu ambii șefi.

— Poate că au camere ascunse. Nico s-a uitat spre tavan. Deși... hotelul este foarte învechit din punct de vedere tehnic. Asemenea dispozitive am văzut doar în filme. Iar boilerul din băile pentru personal...

— în timpul folosit ca să-ți expui teoriile conspira- ționiste, ai fi putut mânca tot ce era pe farfurie, i-am spus eu, și i-am vârât cutia sub nas. Food & Travel a desemnat-o pe Madame Cleo cea mai bună din lume. (Sau asta ar fi făcut, dacă ar fi fost vreodată la hotel.)

Nico și-a vârât în grabă o pralină în gură.

— Tu ești interna, așa-i? a întrebat el, molfaind. Camille și Hortensia au povestit despre tine.

Internă! Mă săturasem să mi se spună așa, indiferent de către cine.

— Aici nu spunem „internă". Termenul de specialitate este... *epoletă*. Uneori, lucrurile astea veneau de la sine. Delia le numea

„cele cinci minute de nebunie”.

— Epoletă? a repetat Nico. N-am auzit.

Am ridicat o sprânceană.

— Cum ziceai că se numeşte ce studiezi?

— Bachelor of Science în International Hospitality Management, a spus Nico, parcă din puşcă, şi s-a văzut că, timp de o secundă, s-a simţit supergrozav. Asta până când costumul de paj şi-a exercitat iar influenţa.

— Atunci, vei învăţa asta curând. Ben s-a sprijinit în coate, rânjind. Se mai poate o trufă, epoletă?

„Chiar două”, voiam să spun. Însă, chiar în clipa aceea, liniştea a luat sfârşit şi a izbucnit furtuna.

V

x'y'

Don Burkhardt Junior a dat tonul. A ieşit din restaurant cu o farfurie în mână, pe care avea o felie de tort cu ciocolată. Nu am avut timp să mă gândesc de ce rânjea pe furiş în direcţia mea, fiindcă totul s-a întâmplat simultan: afară nu a mai nins eteric, ci sălbatic, s-au auzit mai multe

maşini trecând, telefoanele de la recepţie, din loja portarului şi din birou au început să sune, grilajul liftului s-a zgâlţâit, iar Pisica Interzisă a sărit de pe bar. A fost de parcă cineva ar fi trecut de la mişcarea normală la cea accelerată, şi dintr-odată timpul a început să curgă mult mai repede. Iaromir a împins căruciorul gol pentru bagaje afară din lift, iar coada Pisicii Interzise s-a făcut nevăzută pe uşa de la camera personalului, exact în clipa în care Roman Montfort a apărut pe scări şi a rămas acolo, cu braţele încrucişate.

Cristalele candelabrului au zăngănit uşor, iar flăcările din şemineu au crescut în intensitate când uşa rotativă a fost împinsă din afară şi o adiere a străbătut foaierul.

— Ce mai aşteptaţi? s-a răţoit Roman Montfort la cei doi paji. Nu sunteţi aici în scop decorativ! Ajutaţi musafirii cu bagajele înainte să vi se solicite. Privirea lui m-a surprins, în trecere, iar eu am încremenit, apoi a trecut mai departe, la Ben, care tocmai îşi încheia convorbirea telefonică. Sper că nu a fost o conversaţie personală, a urlat el, coborând scările. Unde este unchiul tău? Avem nevoie de toată lumea aici. Este vorba despre familia Barnbrooke, şi aş vrea... oh, bunule Dumnezeu! Sunt înconjurat de idioţi?

în graba lor de a ajunge afară, Nico şi Jonas blocaseră uşa rotativă. Se înţepenea mereu când

era trasă prea tare şi avea un ritm propriu. O fată cu palton în carouri se proţăpise în faţa uşii, bătând în geam, iritată.

— Nu se poate aşa ceva! Furios, Roman Montfort a mărşăluit pe covor, îndreptându-se în direcţia mea. M-am dat înapoi şi am deschis uşa de lângă cea rotativă, ca să poată ţâşni afară, pe lângă mine. în acelaşi timp, Nico şi Jonas reuşiseră să facă din nou funcţională uşa rotativă, împleticindu-se în curtea din faţă, în timp ce fata cu palton cadrilat era catapultată în foaier. Era drăguţă, cam de vârsta mea, cu un ten de invidiat, ca de porţelan, şi păr lung şi blond, strălucitor, care îi cădea liber pe umeri.

— Asta înseamnă câteva puncte în minus, a spus ea, într-o engleză cu accent american, şi către nimeni special, însă cu o voce demnă de scenă. Oftând teatral, s-a rotit o dată în jurul axei proprii. Nu s-a schimbat nimic aici. A adulmecat aerul. Miroase exact ca înainte, a foc de şemineu, lac de mobilă şi praf.

Deja îşi pierduse orice urmă de simpatie din partea mea. Praf! Ce nesimţire! De parcă sub egida domnişoarei Miiller ar fi putut supravieţui chiar şi un firicel de praf!

Chiar dacă treaba cu focul de şemineu şi lacul de mobilă era adevărată, lacul cu pricina avea o aromă plăcută de portocală, terebentină, ulei de în şi miere – de fiecare dată ajungeai puţin *high*

folosindu-l – şi, apoi, toate mirosurile fuseseră absorbite de parfumul pâinii de secară proaspăt coapte, care plutea dinspre bucătărie.

— Şi ai crede că, din clipă în clipă, majordomul din *Downton Abbey* va apărea de după colţ, a continuat fata şi a căscat, demonstrativ. Apoi, însă, privirea i-a căzut asupra lui Ben şi a făcut ochii mari. *Oh. My. Gosh.*

S-a apropiat de recepţie şi a aruncat o poşetă mortală, de culoare caramel, pe tejghea. Tu eşti, Ben? Ben Montfort?

Ben a surâs – uşor stânjenit, mi s-a părut.

— Bine ai venit la Castelul Janvier.

Plănuisem să profit de ocazie ca să mă întorc repede în siguranţa lojii portarului, însă, de teamă să nu ratez ceva, m-am mişcat în reluare. Engleza mea era bunicică, mulţumită miilor de seriale britanice şi americane pe care Delia şi cu mine le văsuserăm în original, fiindcă nu aveam răbdare să apară versiunea dublată, iar fata asta părea desprinsă dintr-unul din acele seriale, unde ar fi putut juca bestia blondă.

— Nu se poate! Şi-a proptit coatele pe poşetă şi s-a holbat la Ben. Doamne! Nu am cuvinte! Acum chiar cred că s-a schimbat ceva. Ultima dată când ne-am văzut aveai cu zece centimetri mai puţin decât mine, faţa plină de coşuri şi erai cocoşat.

Surâsul lui Ben a devenit neutru.

— Sper că ai avut o călătorie plăcută şi un zbor nu prea turbulent! a spus el, într-o engleză fără cusur.

Până la urmă, trecusem deja de recepţie şi mă îndreptam spre Monsieur Rocher, care mă chemase, dar tot în reluare, parcă făcând mari eforturi.

Fata nu a răspuns.

— Nu-mi dau seama de unde ai căpătat umerii ăştia laţi. Pe un ton visător, a continuat: Când eram mici, ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea împreună, iar tu ne-ai învăţat să ne dăm cu placa şi miroseai mereu a clor. Dacă aş fi ştiut... dar cine ar fi putut bănui că vei deveni atât de sexy? A clipit din genele lungi. (Am văzut asta fiindcă, spre propria mea uimire, m-am întors un pic.) Îţi aminteşti cine sunt?

Ben mi-a aruncat o privire piezişă. M-aş fi putut înşela, dar mi s-a părut că mai avea puţin până să-şi dea ochii peste cap.

— Fireşte! Eşti una dintre fetele Barnbrooke, a spus el, cu o prietenie exagerată. Ne bucurăm foarte mult să te întâmpinăm aici, ca în fiecare an.

— Vai, nu! Nu, nu, nu! Nu sunt una dintre fetele Barnbrooke! Sunt *fata* Barnbrooke. S-a uitat la Ben plină de speranţă, apoi a oftat. Gretchen! Sunt Gretchen! Ţi s-a părut întotdeauna un nume drăguţ.

Serios? O fi. Aşa cum îl pronunţa ea – *Grrettschn* – suna mai degrabă a strănut accidental.

— Bine ai venit, Gretchen. Ben a surâs din nou neutru, iar eu m-am lovit cu umărul de o coloană, ceea ce m-a oprit din mişcarea bizară de marşarier şi m-a readus cu picioarele pe pământ. Nu aveam timp de pierdut dacă voiam să-mi păstrez invizibilitatea. Am străbătut ultimii câţiva metri până la camera personalului şi am luat-o la goană. Am reuşit să închid uşa în urma mea chiar la ţanc, înainte ca Roman Montfort să intre în foaier cu restul familiei Barnbrooke.

Când am năvălit în lojă, Monsieur Rocher a pus receptorul în furcă. (Chiar *avea* un receptor şi o furcă, în restul hotelului, telefoanele erau mai apropiate, din punct de vedere tehnic, prezentului, însă cel de aici era din anii '40 sau '50 ai secolului anterior, iar eu îl foto- grafiasem deja de nenumărate ori, fiindcă nu mă puteam sătura de discul cu numere şi de forma elegantă.)

— Aeroportul din Sion s-a închis din cauza furtunii de zăpadă. Avionul privat al familiei Smirnov trebuie să aterizeze în Geneva, iar pentru siguranţă am mutat masajul cu plante aromatice al doamnei Smirnov pe mâine.

— Oh, au şi un avion particular?

— O întreagă flotă, dacă nu mă înşel, a răspuns Monsieur Rocher, însă eu l-am auzit

doar cu o ureche, fiindcă aveam nevoie de cealaltă spre a mă asigura că nu ratam nimic din ce se petrecea la recepţie.

Acolo se dezlănţuise haosul. Era mult mai dificil decât se crezuse să îi împartă pe numeroşii membri ai familiei Barnbrooke şi bagajele lor în şase camere, aşa că vorbeau toţi unii peste alţii, iar Ben abia dacă reuşea să mai strecoare câte un răspuns. Unchiul său nu apăruse încă.

Soţii Ludwig se bucurau de spectacol de pe canapea. Don, însă, părea să fi dispărut. Nu-l vedeam nicăieri.

în vacarmul general, vocea lui Gretchen ieşea în evidenţă.

— Ella! Este Ben Montfort! Era şi anul trecut la fel de sexy şi ai uitat să îmi spui? Părea ca încă nu-i venea să creadă că Ben nu mai avea coşuri. Probabil fusese un caz disperat de acnee. Anul trecut, nu am venit fiindcă am avut febra glandulară a lui Pfeiffer. Vocea ei a crescut în intensitate. Sau boala sărutului, cum spune bunica.

— PffF, am spus, încet. Nu cred că exista abordare mai ridicolă.

— O familie mare, nu-i aşa? Atât de plină de viaţă! Monsieur Rocher mi-a zâmbit îngăduitor. în graba mea, cred că mă aplecasem prea mult peste tejghea. A trecut ceva vreme de când nu ai mai văzut persoane de vârsta ta, aşa-i?

M-am simţit prinsă în capcană. Monsieur Rocher avea dreptate. De regulă, oaspeţii şi personalul de la Castelul Janvier erau de vârstă mijlocie, până la foarte în vârstă. Copiii mici erau rari, iar tinerii de vârsta mea, niciodată prezenţi. De la începutul vacanţei, hotelul se umpluse de ei, iar eu nu ştiam cum să tratez lucrurile.

— Doar că arată cu toţii la fel, aşa că risti să pierzi perspectiva, am murmurat eu.

— Ah, nu este atât de complicat, a spus Monsieur Rocher, pe ton de bârfa, şi a arătat spre domnul mai în vârstă, cu mustaţă de morsă, care discuta cu Roman Montfort, al cărui zâmbet îşi atinsese maximul de intensitate. Acela este domnul Barnbrooke Senior, zis şi Big Daddy, patriarhul familiei şi şeful Barnbrooke Industries. Părinţii lui şi-au petrecut toate vacanţele de Crăciun chiar aici, la Castelul din nori – o tradiţie de familie pe care Big Daddy, care pe atunci era un băiat de zahăr, a îndrăgit-o într-atât încât ameninţă cu dezmoştenirea pe oricine ar dori să-şi facă alte planuri, în afară de boală, nu acceptă nicio scuză. Iar moştenirea este atât de însemnată, încât, până acum, niciun membru sănătos al familiei nu a lipsit.

— Aş putea să îmi imaginez şi lucruri mai rele decât să-ţi petreci vacanţa într-un hotel de lux din Alpii elveţieni, am spus.

Cu atât mai mult cu cât Big Daddy suporta

nota de plată pentru întreaga familie şi le cumpăra rudelor de sex feminin câte o rochie de bal nouă, în fiecare an. Pentru el şi doamna Barnbrooke Senior, care refuza cu obstinaţie să i se spună „Big Mama", fusese rezervat apartamentul Prinţesei de la etajul al doilea. Fiii lor, Hank şi Tom, luaseră, împreună cu soţiile, Luciile şi Barbra, camerele 208 şi 209. Camera 210 era pentru Harper, fiica cea mare a lui Hank şi Luciile, care era deja căsătorită şi avea un copil – aici Monsieur Rocher a ezitat puţin, însă apoi şi-a amintit că soţul se numea Jeremy, era absolvent de tehnologie a textilelor şi îmbrăcămintei şi alergic la nuci. Bebeluşul se numea Emma. Gretchen era sora mai mică a lui Harper. Era în penultimul an de liceu, la fel ca Ella, fiica cea mare a lui Tom şi a Barbrei. Ella avea alte trei surori mai mici. Amy avea 15 ani, Madison, 10, iar Grade, 8. Pentru cele cinci fete, adăugasem un pat în apartamentul Theremin. Camera 212, de lângă, era rezervată pentru cei trei băieţi ai familiei: fratele geamăn al lui Gretchen, Claus, vărul lui, Jacob, în vârstă de 12 ani, şi Aiden, care avea 18 ani şi o deficienţă de auz. Big Daddy şi soţia lui îl adoptaseră când era bebeluş.

Dacă aş fi avut o schiţă sau un arbore genealogic, ar fi fost mai simplu să-mi păstrez minţile, însă nu aveam decât explicaţiile grăbite

ale lui Monsieur Rocher, aşa că am încercat să potrivesc toate numele şi feţele.

în timp ce îi treceam în revistă încă o dată pe fiecare -Aiden, copilul adoptiv, era singurul care avea părul negru şi un nas lung şi puternic, în timp ce toţi ceilalţi erau blonzi, aveau nasul cârn şi semănau al naibii de bine între ei – la recepţie a izbucnit cearta.

— De data asta, voiam o cameră separată, s-a plâns fata care primise cheia apartamentului Theremin. Ella, dacă nu mă înşelam. Doar pentru Gretchen şi pentru mine. Suntem prea mari să ne mai ocupăm de fetele mai mici. Şi, în orice caz, să împărţim o baie la cinci persoane e ca şi cum am fi în tabără.

— Ella! a admonestat-o mama ei, al cărei nume îl uitasem deja. Nu începe iar insistenţele!

— în plus, nu avem nevoie de babysitter, Ella! Vacă ticăloasă ce eşti, a spus micuţa Gracie.

— Iar dacă am avea, am prefera-o pe Amy, a adăugat Madison. Este mult mai simpatică decât tine.

Amy, sora de 15 ani, se afla la periferia grupului. Arăta la fel ca Ella, care arăta la fel ca Gretchen şi ca
Harper, însă avea părul mai scurt şi purta ochelari. Mi s-a părut foarte drăguţ din partea ei,

fiindcă măcar aşa o puteam deosebi de celelalte.

— Dacă-mi aduc bine aminte, apartamentul Theremin are două dormitoare separate, a spus ea, iritată. Iar baia este imensă.

— în plus, există o toaletă separată, un dressing şi un şemineu deschis în dormitorul mai mare, a completat Ben, prietenos.

— Pe care Ella şi Gretchen îl vor alege, cu siguranţă, l-a întrerupt Amy, iar Gracie a adăugat:

— Aceea va fi camera vacii ticăloase.

— Doamne, Gracie! a strigat mama ei. De unde ai învăţat asemenea expresii?

— Le inventez chiar eu, a spus Gracie, iar Madison a chicotit.

— Dar eu voiam o cameră în partea din spate. Mai lipsea doar ca Ella să bată cu piciorul în podea. Cu privelişte panoramică şi cu balcon. Gretchen şi cu mine am putea face schimb cu Harper şi cu Jeremy. Ei se ocupă oricum numai de bebeluş şi nu fac sex, fiindcă ar putea să o deranjeze pe cea mică.

— Ella Jane Bambrooke! Sărmana mamă nu mai ştia care dintre fiicele sale era mai dificilă. A aruncat o privire îngrijorată în direcţia socrilor săi, care continuau să fie prinşi în conversaţia lor cu Roman Montfort. Cuvintele care ajungeau când şi când la noi erau despre

golf, cursul dolarului şi vreme. Aş vrea să te abţii, de acum încolo. Altfel, îţi petreci toată vacanţa închisă în cameră! S-a înţeles?

— Este foarte nedrept, a protestat Ella.

Mama arăta de parca urma să fie lovită de o migrenă.

— Vorbesc serios, Ella. Intri în sala de bal doar dacă nu mă mai superi.

Sora mai mare, cea cu copilul, înşfacase deja cheia de la cameră şi îşi trăsese soţul pe coridor, unde îi şoptea ceva la ureche. Băieţii Barnbrooke erau şi ei pe drumul spre cameră, deja. Iar pajul Jonas şi directorul de circ Iaromir împingeau două cărucioare pline-ochi cu bagaje în liftul pentru marfă.

Sub privirea severă a mamei sale, Ella a luat cheia, cu o mină îndurerată.

— Mulţi dintre oaspeţii noştri preferă să stea pe partea din faţă a hotelului, fiindcă aşa se vede cel mai bine răsăritul, a spus Ben, pe un ton liniştitor. Şi *chamois* de pe stânci. (Cuvântul „chamois" nu îmi era cunoscut, însă l-am tradus, cu isteţime, cu „capre de munte". Firește, ar fi putut fi „licheni şi mușchi", însă Ben nu ar fi menţionat *acele* aspecte, dacă voia să laude priveliştea.) în plus, este o cameră istorică. Nu doar că Leon Theremin – după care a fost

botezată –, a locuit acolo în timpul turului său în jurul lumii, când se apropia de 30 de ani, însă şi Rainer Maria Rilke şi-a scris acolo o parte dintre poemele sale.

— De fapt, este vorba de poeziile mai puţin cunoscute, a şoptit Monsieur Rocher *Pays silencieux dont les prophetes se taisent.* Le-a compus în limba franceză.

— în fine, am şoptit eu înapoi. Pun pariu că niciuna dintre ele nu a auzit vreodată de Rilke. (Nu am pomenit de Leon Theremin, fiindcă de el nu auzisem nici eu.)

Iar atunci am văzut-o. Grămăjoara de caca de câine. Era mare şi maronie, chiar în faţa coloanei de pe podeaua de marmură, în mijlocul foaierului, şi era un miracol că nu o descoperise nimeni, încă. Nu o remarcasem, fiindcă fusese obstrucţionată de o valiză. Acum, privind-o oripilată, aproape că mi-am închipuit că o pot mirosi. Cum naiba ajunsese acolo? Oare unul dintre cei doi pudeli îşi făcuse treaba acolo, neobservat? Şi cum de nu ajunsese mirosul la noi, până acum? Mopsul familiei Dietrichstein n-ar fi putut fi vinovatul, fiindcă era mereu purtat în lesă şi mă îndoiam că unul dintre soţi s-ar fi strecurat în foaier ca să permită câinelui să-l folosească drept toaletă. în timp ce Monsieur Rocher recita

cu voioşie poezii de Rilke în franceză, iar patriarhul Barnbrooke şi soţia lui erau încă prinşi în discuţia cu tatăl lui Ben, m-am gândit intens cum să procedez. Era improbabil ca Roman Montfort să dea vina pe câine, care era educat, sau pe stăpâna ori stăpânul lui. Nu, ar fi căutat un alt vinovat, cineva care să sângereze pentru grămăjoara mirositoare de caca de câine din mijlocul foaierului. Chiar dacă era, de fapt, vina lui, fiindcă el aprobase prezenţa acestor câini-excepţii. Dar asta nu conta. Pentru grămăjoara care leza într-atât imaginea, aveau să cadă capete. Mă întrebam doar ale cui.

— Haide, Ella! Gretchen şi-a apucat verişoara de braţ. Ne descurcăm noi. Facem fotografii de la balconul lui Harper şi ne prefacem că este al nostru.

— Gretchen este faimoasă pe Instagram, i-a spus Gracie lui Ben, care nu putea vedea grămăjoara cu pricina, fiindcă era ascunsă de coloană.

— Eh, asta e o exagerare, a spus Gretchen, cu modestie.

— Da, însă una mică. Amy şi-a dat ochii peste cap. De necrezut, dar are 131 de urmăritori şi îi cunoaşte pe toţi personal.

— 131! Şi sunt abia la început! Gretchen şi-a aruncat părul pe spate şi s-a

îndreptat spre scară, împreună cu Ella. Curând aveau să calce drept în grămăjoara mirositoare. Trebuia să fac ceva – orice.

— Poate că Ben dorește să te urmărească pe Insta- gram. Amy i-a rânjit lui Ben, şi-a pus pe umăr rucsăcelul şi le-a urmat pe Ella şi pe Gretchen. Este un cont super, se numeşte grumpygretchen. Grumpy Gretchen le explică urmăritorilor de ce câştigi mai mulţi bani dacă eşti blondă, când trebuie să adopţi un machiaj dramatic şi cum să faci selfie-uri drăguţe cu animale de casă, fată ca ele să-ţi fure momentul.

— Gritty Gretchen. Gretchen s-a oprit, iar Ella a fulgerat-o pe Amy cu o privire maliţioasă. Se numeşte Gritty Gretchen şi, aşa cum o spune şi numele, nu este doar despre machiaj şi modă. De fapt, e un sprijin pentru viaţă – descrie cum depăşeşte o fată curajoasă vicisitudinile vieţii.

Au fost cuvintele care m-au convins. Grămăjoara de caca de câine reprezenta o vicisitudine a vieţii, iar eu eram fata curajoasă care o depăşea.

I-am smuls unui Monsieur Rocher uimit batista albă ca zăpada din buzunarul de la piept al jachetei, m-am strecurat cu spatele lipit de tejghea şi am alunecat pe partea cealaltă.

— Sfaturi decisive pentru viaţă: cum să-ţi ascunzi nasul prea lat cu ajutorul pudrei şi

care este reţeta adevărată pentru brioşele curcubeu? a precizat Amy.

— Haide, Gretchen. Ella şi-a tras verişoara de braţ. Amy este invidioasă, ca de obicei.

M-am strecurat iute ca fulgerul, am aterizat în genunchi în faţa coloanei şi am aruncat batista lui Monsieur Rocher peste grămăjoară. Era suficient de mare ca să acopere totul. în orice caz, arăta ciudat, ca un soi de covoraş plutitor.

— Ha, a făcut Gretchen, fireşte, cât de tare s-a putut. Amy, Ella, Madison, Gracie şi mama lor m-au privit toate deodată, cu o mare curiozitate.

— Scuze. Am încercat să acopăr batista cu trupul meu. Era o... ăăă... baltă mică de zăpadă topită. Nu face bine podelei. M-am întins după batistă şi, pentru o clipă, am sperat că avea să se dovedească a fi una dintre acele glume, un model din plastic. Din păcate, era moale şi – a trebuit să-mi reprim un icnet scârbit – cremoasă. Şi era clar că nu puteam să o îndepărteaz cu batista, ci aveam nevoie de încă două, trei. Sau de orice altceva în care puteam înveli treaba aia urâtă. Am încremenit, neajutorată.

Spre marea mea uşurare, toate femeile din familia Barnbrooke au mers mai departe, spre scară. Bunicii îşi luau rămas-bun de la răsuflatul

Roman. Am coborât privirea şi mi-am ţinut respiraţia, ca să rămân invizibilă până când treceau pe lângă mine. Speram ca şi Roman Montfort să îi însoţească la etajul al doilea, caz în care aş fi avut timp să mă ocup cum trebuie de lucruri.

Din păcate, micuţa Gracie nu se mişcase, şi am remarcat asta doar când mi-am ridicat din nou ochii. Cu siguranţă, părea ciudat felul în care îngenuncheam în faţa coloanei şi îmi ţineam mâna pe o grămăjoară acoperită cu o batistă, deşi se presupunea că era o baltă de zăpadă topită. Monsieur Rocher părea şi el surprins, în loja portarului.

— Ai o rochie frumoasă, a spus Gracie, şi s-a văzut clar că se străduia să îmi spună ceva frumos. Poate că îi părea rău. îmi plac nasturii şi gulerul.

— Mulţumesc. Şi mie mi se pare foarte drăguţă, am răspuns eu. Şi tu ai o căciulă-pisică super. Urechile de pluş sunt grozave. Apoi, mi-a venit o idee genială. Ia zi, Gracie, ai vrea să-mi împrumuţi căciula ta până mâine?

Gracie a ridicat privirea curioasă.

— Mă numesc Fanny, am spus repede. Mă ocup de copiii de aici şi îţi promit că mâine vei primi căciula înapoi, spălată şi parfumată. Am nevoie de ea pentru o misiune importantă.

Gracie nu a mai ezitat.

— Desigur!

Şi-a smuls căciula de pe cap şi mi-a întins-o. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a fugit în direcţia scărilor. Ah, dacă toţi copiii ar fi fost la fel de necomplicaţi şi de inimoşi! Am aşteptat să aud zgâlţâielile liftului care ajunsese sus, apoi, fără să mă uit (sau să inspir pe nas!), am adunat grămăjoara de caca de câine cu ajutorul batistei şi am îndesat-o în căciula în formă de pisică. A fost o misiune foarte lipicioasă, însă, ca prin minune, am reuşit să îmi păstrez degetele curate. Spre deosebire de căciula lui Gracie.

— Ce faci acolo, Fanny Funke? Cineva m-a bătut pe umăr, din spate. Era Don, care, firește, trebuia să apară de nicăieri, după prostul obicei.

— Ce ţi pare că fac? am mârâit eu.

Don şi-a încrucişat braţele.

— Pare că strângi într-o căciulă o masă maronie, dezgustătoare – o căciulă pe care ai furat-o de la o fetiţă. Ce idee genială, apropo! Mie nu mi-ar fi trecut prin minte, a chicotit el, încet.

M-am gândit că se aflase de la început acolo şi privise întreaga scenă. Se pare că nu eram singura care ştia să se ascundă foarte bine.

— Ai făcut cumva... E isprava *ta..?*. M-am uitat la el, uluită.

— Te prinzi foarte repede, Fanny

Funke, care a renunţat la şcoala din Achim, de lângă Bremen. Don a rânjit, reuşind să arate totodată diavolesc şi inimaginabil de drăguţ. Oh! a strigat el, apoi, cu o voce care ar fi putut rivaliza cu a lui Gretchen. Adoptând tonul unui copil mic, care nu îi era deloc caracteristic, a continuat: Este cumva căciula preferată a micuţei Gretchen Bambrooke? Ce faceţi cu ea?

— Vrei să încetezi? am şuierat, însă era prea târziu.

— Ce se întâmplă aici? Roman Montfort a apărut, cu paşi mari, din spatele coloanei. Nu însoţise familia Bambrooke la etaj.

Aici se sfârşea totul. Acum era clar al cui cap va cădea şi cum se va rostogoli până în faţa porţii casei părinţilor mei, din Achim, de lângă Bremen, la ţanc pentru sărbătoare.

Am sărit în sus, strângând căciula-pisică la piept.

— Nimic, am spus.

Roman Montfort m-a privit încruntat.

— Sunteţi una dintre cameristele asistente ale lui Frăulein Miiller?

— *Nu. Am înghiţit cu greu. Sunt interna de anul acesta. Vă amintiţi de mine? Mi-aţi strâns mâna în septembrie, am vrut să spun – însă Don mia luat-o înainte.*

— Este căciula-pisică a lui Gracie Bambrooke, a spus el, foarte agitat. Domnişoara a

băgat ceva maro şi ciudat înăuntru. De ce a făcut asta, unchiule Roman? Cu siguranţă Gracie va vrea să mai poarte căciula.

— Poftim? Ce fel de treabă maronie şi ciudată? La tâmpla lui Roman Montfort se zbătea vena de care se temeau cu toţii. De la o distanţă atât de mică, arăta şi mai înspăimântător. Mi-am dat seama că dinţii începuseră să îmi clănţăne.

— Daţi-o încoace, a urlat el.

Am continuat să strâng căciula apăsat la piept.

— Este... pot să explic, m-am bâlbâit eu. Don a... Ce făcuse Bambi? Adunase o grămăjoară de caca de câine şi o amplasase în foaier, din pură răutate, numai ca să vadă ce se întâmpla mai departe? Nimeni nu m-ar fi crezut. Cu atât mai mult că aş fi fost atât de idioată să strâng zisa grămăjoară într-o căciulă de copil.

M-a cuprins un val de ură de sine.

— Săraca Grade, a spus Don, peltic. Este căciula ei preferată.

Roman Montfort m-a prins de coate.

— De ce aţi furat căciula? a întrebat el, rar şi răspicat, de parcă aş fi fost tare de urechi. Şi ce fel de masă maronie ascunderi în ea? Sunt droguri?

Shit, acum am simţit că mă păştea un râs isteric. Simţeam că îmi vine să urlu. Strângeam căciula la piept, în tăcere, gândindu-mă intens ce

să fac. Ce-ar fi făcut Isus?

Roman Montfort şi-a rotit capul, fără să-mi dea drumul.

— Alo? Poate să-mi spună cineva cine este această persoană care se comportă ca o nebună în hotelul meu?

Am auzit uşa lojii portarului deschizându-se şi am ştiut că Monsieur Rocher era pe drum şi venea să mă salveze. în acelaşi timp, Ben a deschis gura, de la recepţie, însă Nico, pajul, le-a luat-o înainte.

— Este epoleta, a spus el şi a făcut un semn mulţumit din cap.

— Ce? Roman Montfort mi-a smuls căciula-pisică, dintr-o mişcare energică.

— Epoleta, a repetat Nico.

— Este interna de anul acesta, s-a amestecat Ben. Şi face o treabă foarte bună. De fapt, acum avea liber şi totuşi ne-a ajutat aici, jos...

— Pot confirma asta, a spus Monsieur Rocher, cu răsuflarea tăiată. Şi-a netezit uniforma. Fanny Funke este cea mai bună internă pe care am avut-o vreodată.

— Şi ce ascunde în căciula preferată a musafirei noastre? a pufnit Roman Montfort, însă a făcut-o pe un ton mai moderat. Ştiam că ar fi preferat să urle, dar nu o făcea, de dragul oaspeţilor din casa scării.

Uluită, am văzut cum despătureşte căciula.

— Ce mama dracului e asta?

Au privit cu toţii în căciula lui Gracie. Nu era o priveliştе plăcută.

Don a vorbit primul.

— Arată ca o bucată de tort cu ciocolată complet strivită, a spus el, apoi a întins un deget şi l-a lins. Da. Este tort cu ciocolată. Acum mai rămâne să aflăm cum a ajuns această bucată de tort în căciula lui Gracie.

Am avut senzaţia că îmi cedează genunchii. Crezusem că o bucată de tort cu ciocolată, atent modelată de mâinile unui copil, era o grămăjoară de caca de câine, îmi imaginasem chiar şi mirosul.

— Nu cred că ar fi cazul să ne concentrăm prea mult la aspectul ăsta, Don. Ben arăta de parcă i-ar fi venit o idee. Faţa superinocentă a lui Don nu părea să îl impresioneze deloc. Te-am văzut cu o bucată de tort mai devreme, chiar în zonă. S-a întors spre tatăl lui. Fanny încerca doar să ascundă prostia lui Don, atât.

— Cu o căciulă? a mârâit Roman Montfort, în timp ce continua să mă privească încruntat. îl priveam şi eu, cu dinţii clănţănind. Apoi, spre norocul meu, s-a auzit o maşină afară. Sunt cu ochii pe dumneata, domnişoară. Roman Montfort mi-a îndesat în mână căciula lui Grade. Rezolvaţi problema. Nu tolerăm asemenea copi-

lării în hotelul nostru.

Nu a mai aşteptat răspunsul meu, ci s-a întors spre Nico.

— Pentru ce mai staţi aici şi căscaţi gura? Au sosit oaspeţii, sunt afară!

6

în acea noapte, am visat că înconjuram Castelul din nori, pe un jet de aer, împreună cu cei şapte Hugo, de parcă aş fi fost unul dintre ei. Era ciudat să privesc hotelul de sus. Arăta ca o formaţiune stâncoasă de basm, necizelată, ţinându-se din zăpadă ca un vârf de munte. Cu cât ne lăsam mai jos, cu atât vedeam mai multe detalii: acoperişurile abrupte, streşinile de fontă ale acoperişului, lucarna cea mare de deasupra casei scărilor. Semăna cu o seră victoriană. Jos, în zăpadă, lângă intrarea hotelului, Monsieur Rocher se afla în compania Pisicii Interzise, iar când m-a văzut, a zâmbit, şi-a scos batista din buzunarul de la piept şi a fluturat-o în direcţia mea.

— Ar fi mai bine să te trezeşti, Fanny, a spus el. Cine se scoală de dimineaţă departe ajunge.

Atunci chiar m-am trezit, pur şi simplu, fără niciun motiv. Telefonul mobil arăta că era doar 4:45 dimineaţa. Voiam să mă întorc pe partea cealaltă şi să continui să visez. în fond, trebuia să mă aflu în camera destinată copiilor, de la etajul al treilea, de-abia la ora nouă, şi cu siguranţă nu

era o idee bună să apar adormită, mai ales dacă Don se ţinea de cuvânt şi-şi făcea şi el apariţia.

Dar, de îndată ce am închis iar ochii, din perete au pornit suspine uşoare, mai întâi timid, apoi mai energic,

până când mi s-a părut că suna de parcă şi-ar fi dres cineva glasul, plin de reproş, iar după cinci minute nu am mai putut suporta şi m-am ridicat. Era evident că linia moartă din perete hotărâse să compenseze pentru zgomotul refuzat în ultimele luni. Am aprins lampa de lângă pat şi m-am ridicat. Fireşte că-mi imaginasem doar, însă zgomotul care venea dinspre linia moartă suna cumva mulţumit.

Ca să fiu sinceră, mă simţeam suficient de odihnită.

Cine se trezeşte de dimineaţă găseşte baia goală, mi-am spus. Afară era beznă şi nu îmi dădeam seama dacă ningea încă, dar urletul şi şuierul furtunii se mai liniştiseră, şi m-am strecurat pe hol cât de tiptil am putut.

Duşul a fost mult mai relaxant, ştiind că Hortensia, Camille şi compania erau încă adâncite într-un somn profund.

Ieri, când mă întorsesem în cameră din tura de seară, vârâsem mâna într-o pastă albă, cu care cineva unsese clanţa uşii. Hortensia şi cele trei prietene ale ei, care mă aşteptaseră, în mod evident, se tăvăleau pe jos de râs în uşa camerei.

Pastă de dinţi pe clanţă. Cât de original!

— Cred că cineva a citit prea multe cărţi despre viaţa la internat, am spus, în timp ce treceam pe lângă ele şi mă îndreptam spre baie, să curăţ pasta de dinţi. Incredibil: purtau toate

acelaşi model de pijamale, cu volănaşe cu buline. Ce urmează? O pernă beşinoasă?

— Ohhh, interna s-a enervat! Când m-au urmărit, îmbrăcate în pijamalele lor cu buline, şi au continuat să

râdă hidos, mi-au amintit, atât optic, cât şi acustic, de o haită de hiene punctate, pe care le văzusem cândva într-un documentar cu animale. Chiar nu ştii de glumă?

Nu. Avusesem o zi lungă şi suficient de amuzantă. Acum, eram la fel de înclinată spre glumă ca antilopa gnu pe care hienele o vânaseră în documentarul despre animale şi o consumaseră la cină.

Posomorâtă, mi-am spălat pasta de dinţi de pe mâini, în timp ce Camille se postase în faţa chiuvetei vecine, privindu-se mulţumită în oglindă. Ava, Hortensia şi I-am-Uitat-Numele acaparaseră partea dreaptă. Ava a început să-şi împletească părul lung până la umeri, de un blond-închis, I-am-Uitat-Numele bătea din gene către imaginea ei din oglindă, iar Hortensia a lăsat apă rece să îi curgă peste încheieturi, apoi şi-a tamponat tâmplele.

Am închis robinetul.

— Sunt foarte obosită şi vreau să mă culc. Dacă doriţi şi să-mi vârâţi capul în toaletă, vă rog să faceţi asta acum sau s-o amânaţi pentru mâine-dimineaţă.

Toate patru m-au privit consternate.

— Alo? Ne calmăm? s-a atacat Hortensia. A fost doar o ceartă nevinovată. Tu eşti cea care nu respectă regulile.

— Poftim?

— Ai folosit baia în acelaşi timp cu noi, a explicat
Ava.

— Ai fost obraznică. I-am-Uitat-Numele m-a privit plină de reproş.

Camille a dat din cap cu entuziasm.

— Şi acum minţi şi susţii că vrem să te băgăm cu capul în closet.

— V-aţi pierdut minţile? am strigat eu, supărată. Voi aţi venit după mine cu furci şi cu topoare. Şi mi-aţi pus pastă de dinţi pe clanţă.

— Da, fiindcă ai ameninţat-o pe Hortensia cu prietenii tăi importanţi, a răspuns Camille. Mătuşa mea a spus că nu trebuie să ne lăsăm intimidate de tine.

— Poftim? Cine pe cine intimida în situaţia aceea? Eu eram antilopa gnu din poveste!

— Apoi, ţi-ai lăsat părul dezgustător în chiuvetă, a completat I-am-Uitat-Numele.

— Şi mai eşti şi urâtă, a spus Ava.

în acelaşi moment, robinetul de la chiuveta ei a început să se comporte nebunește, părând să explodeze şi stropindu-i pijamaua.

Toate cele patru hiene au sărit ţipând înapoi, însă robinetul se calmase deja.

Fiindcă nimeni nu a făcut-o, am închis eu apa şi am dat să plec. Nimeni nu m-a oprit. Toate priveau neîncrezătoare robinetul.

La uşă, m-am mai întors o dată.

— Iată că prietenul meu sus-pus, robinetul, v-a transmis să mă lăsaţi în pace.

— Ceva nu este în regulă cu ţevile, a murmurat Hortensia, în loc de răspuns, în direcţia lui Camille. Hotelul ăsta e într-o stare de neînchipuit. Asta deşi mătuşa ta se comportă de parcă ar fi Ritz Carlton.

Da, şi avea din nou dreptate. Cu siguranţă, la Ritz Carlton erau cameriste mai prietenoase.

Astăzi, una dintre cele patru sforăia puternic, în timp ce eu, proaspăt duşată, îmbrăcată şi frezată, am trecut pe lângă camera lor. Cu siguranţă era Hortensia, fiindcă suna la fel de nazal ca vocea ei.

Pe drumul spre bucătărie, care se afla la demisol, sub restaurant, nu am întâlnit pe nimeni, însă nu însemna că toată lumea dormea încă. în hotel era mereu cineva treaz. Sau, aşa cum spunea Monsieur Rocher: „Castelul din nori nu doarme niciodată”.

Pentru că nu existau ore fixe de masă pentru angajaţi, în anticamera bucătăriei se afla ceva pregătit pentru noi la orice moment din zi. Când am intrat, Pierre, unul dintre cei doi asistenţi-bucătari angajaţi permanent, tocmai aşeza acolo un platou cu brânzeturi. Mirosea a pâine proaspăt coaptă. Bufetul pentru micul dejun de aici, de jos, nu era cu nimic mai prejos decât cel de la restaurant, pregătit pentru oaspeţi. Era adevărat că nu existau aranjamente cu fructe de pădure în cercuri concentrice, fresh-uri sau etajere cu păhăruţe pline de lassi cu mango, însă găseai aproape orice, cât era ziua de lungă. La prânz, erau pregătite o supă caldă, pateuri micuţe, tăvi cu mere, portocale şi morcovi, adesea caserole pe plăci încălzite, întotdeauna pâine proaspătă, friptură rece, prăjituri şi torturi, după-amiaza. Nimeni nu făcea foamea la noi.

— Ai coborât devreme, mi-a zis Pierre.

— Şi tu. Am muşcat cu entuziasm dintr-o felie de pâine crocantă, unsă cu unt, şi m-am aruncat într-unul dintre puţinele scaune. Cine se trezeşte de dimineaţă are parte de cel mai gustos mic dejun. Şi de un scaun.

Pierre a râs.

— Să guşti neapărat somonul. L-am marinat chiar eu, cu limetă, sare grunjoasă, ienupăr şi mărar... gustă numai!

Mi-a aşezat o bucată mare pe o farfurie. îmi plăcea mult Pierre, era sursa mea de pâinici pentru cei şapte Hugo – de fiecare dată îmi punea câteva deoparte. în plus, la început, mă ajutase să înţeleg dialectul valezan, pe care părea să-l folosească aici toată lumea. Nu aveam să învăţ niciodată să îl vorbesc, însă puteam urmări deja binişor o conversaţie. Doar pe bătrânul Stucky nu îl înţelegeam. Pierre credea, totuşi, că nu eram eu de vină, ci faptul că Stucky nu mai avea niciun dinte în gură.

Somonul era absolut delicios. Se potrivea perfect cu pâinea. Şi cu oul. Şi cu brânza. întotdeauna luam micul dejun, de fiecare dată când puteam, fiindcă, de regulă, nu reuşeam să mănânc nimic până după-amiază. Era plăcut şi excepţional să nu mă grăbesc măcar o dată şi să pot bârfi în voie cu Pierre. Mi-a povestit că, peste noapte, se formase un strat de zăpadă proaspătă de 35 de centimetri, aşa că ajunsese la un metru înălţime. Căile de acces fuseseră blocate, iar pe

strada care ducea la hotel se putea circula numai cu lanţuri pentru zăpadă. Următoarea tură se pusese deja în mişcare, iar din prima zi de Crăciun urma să ningă şi mai cu spor. La noi, în partea de nord a Germaniei, s-ar fi anunţat deja cod roşu de catastrofa, însă aici nu era nimic neobişnuit.

— Şi care-i atmosfera acolo? am întrebat eu, arătând spre uşa care dădea spre bucătărie. Personalul de la bucătărie şi de la servire avusese parte de cele mai solide întăriri pentru perioada vacanţei; două treimi din oameni erau nou-veniţi.

— Merge binişor. Cei noi nu au înţeles încă bine cât de serios vorbeşte Chef când interzice telefoanele mobile. Am făcut tot ce am putut, însă mă tem că vor înţelege cu adevărat numai când primul telefon ajunge pe grătar. Sau în maşina de tocat. Sau în apa în care fierb pastele. Pierre a rânjit şi a trebuit să râd şi eu. Creativitatea bucătarului-şef nu se limita doar la farfurie. Unul dintre chelnerii asistenţi este foarte simpatic. Poate că m-am îndrăgostit puţin. Mi-a făcut cu ochiul. Cum merge la voi, sus?

Am aruncat o privire scurtă spre scară, de parcă aş fi prins o mişcare din colţul ochiului.

— Roman Montfort e cu ochii pe mine, studentele din Lausanne sunt nişte bestii nemiloase, cu o viziune deteriorată asupra adevărului, iar micul Don Burkhardt a decis să-mi transforme viaţa în iad. Dar altfel, totul e OK, mulţumesc. Ah, bună dimineaţa! De unde ai apărut?

Pisica Interzisă s-a frecat, torcând, de picioarele noastre, întâi de ale mele, apoi de ale lui Pierre. Apoi a mieunat puternic.

Pierre i-a pus în faţă o farfurioară cu friptură rece mărunţită, pe care, evident, o pregătise dinainte.

— Ştii la ce mă tot gândesc? a întrebat el, în timp ce Pisica Interzisă se înfrupta bucuroasă din micul dejun. Chef spune că pisica era deja aici, când a început el să lucreze ca bucătar. A făcut o pauză scurtă, dramatică. Apoi, a adăugat rar: Asta se întâmpla în 1989.

Calculele nu erau punctul meu forte, dar până şi eu ştiam, fără calculator de buzunar, că nu era posibil.

— Poate că exista aici o altă pisică ce

semăna cu asta. O strămoaşă portocalie, vărgată.

Pisica Interzisă a început să se spele. Am privit-o amândoi, gânditori.

— Da, cred că aşa a fost. Pierre a luat farfurioara pisicii de pe podea. Să-ţi pun deoparte o felie de cheesecake cu căpşuni, pentru după-amiază? Madame Cleo nu a fost mulţumită de glazură, de aceea am păstrat 24 de bucăţi pentru noi.

Pe scară s-au auzit paşi, apoi a apărut Nico, îmbrăcat în uniforma de paj. îşi ducea chipiul caraghios sub braţ.

L-am salutat cu prietenie şi i-am oferit scaunul meu.

— Bună dimineaţa, a spus el, puţin rigid, de parcă i-ar fi fost incomod să mă vadă. Ah. Oh, pisică! Am crezut că animalele de companie sunt interzise aici. în regulamentul de ordine interioară pe care l-am primit este subliniat de trei ori.

— Ce pisică? am întrebat eu şi Pierre, în cor.

— Păi, aia de-acolo! Nico a arătat spre Pisica Interzisă, care se îndrepta alene spre scară.

Pierre s-a încruntat.

— Vezi tu vreo pisică acolo, Fanny?

Am scuturat din cap.

— Unde, acolo?

— Ha, ha, foarte amuzant. Nico ne-a fulgerat din priviri. De data asta, nu mai cad în plasă, aşa cum mi s-a întâmplat la faza cu epoleta.

în timp ce îşi punea micul dejun pe farfurie, supărat, mi-am luat la revedere de la Pierre şi am urmat Pisica Interzisă la parter. De fapt, am vrut să urc să mă spăl pe dinţi, înainte să se trezească pupezele din Lausanne. Dar pisica torcea tare, în faţa mea, şi se întorcea iar şi iar spre mine, parcă pentru a se convinge că mă ţineam încă după ea, aşa că i-am făcut o favoare şi am urmat-o. Am traversat foaierul pustiu de-a curmezişul, am străbătut holul care ducea spre sala de conferinţe şi am luat-o în direcţia barului şi bibliotecii. Era un ocol imens până la camera mea, însă plin de surprize, fiindcă, de la bibliotecă, o uşă ducea spre o casă a scării ascunsă, scară pe care puteai coborî înapoi în pivniţă, dar şi urca până la etajul al treilea.

Biblioteca era una dintre cele mai frumoase

încăperi din casă. Avea rafturi înalte până la tavan, pline de cărţi, nişe pentru lectură cu pernuţe în faţa ferestrelor, o sobă de modă veche cu plăci de faianţă şi o laviţă în faţă, scaune confortabile, mese laterale încărcate de cărţi ilustrate şi o scară pe roţi, cu care puteai aluneca pe lângă biblioteca lungă de şapte metri şi înaltă de patru. Chiar şi ştersul prafului se transforma într-o treabă amuzantă.

Dacă aş fi fost oaspete, mi-aş fi petrecut aici toată ziua. Soba răspândea o căldură confortabilă şi mirosea irezistibil a cărţi vechi şi lac de mobilă. Dacă voiai, puteau servi în bibliotecă şi cafea, vin, sau altceva, însă oaspeţii se rătăceau rar pe aici. De obicei, sala cea mare era complet pustie.

— Cărţile de acolo sunt prea multe şi sperie oamenii, spusese Monsieur Rocher, făcându-mi cu ochiul, când mă întrebasem care era motivul. Au o senzaţie neplăcută când îşi dau seama cât de puţin au citit, de fapt.

Pisica Interzisă nu dorea nici ea să îşi găsească un loc pentru somn aici. A mieunat în faţa uşii care dădea spre casa scării din spate. I-am deschis-o. Uşa era încastrată în raftul cu romane poliţiste şi thrillere, purtând semnul obişnuit cu ‚Acces interzis. Numai pentru personal", în trei limbi. La primul etaj, scara ducea spre un spaţiu alungit şi întortocheat în jurul apartamentului micuţ din turn şi al camerei 102, care adăpostea aspiratoare şi detergenţi, iar la etajul al doilea, spre o cameră mare cu dulapuri pline de cearşafuri şi de prosoape, care dădea, printr-o altă uşă, spre coridorul din faţa intrării în apartamentul mare din turn, unde locuiau Don Burkhardt şi părinţii lui de la începutul lui decembrie. La etajul al treilea, scările dădeau spre aripa locuită de personalul masculin. De pe coridoarele de la primul şi de la al doilea etaj, uşile care duceau spre scările din spate şi spre camerele alăturate arătau ca nişte uşi de hotel normale. Nimeni nu ar fi ghicit că nu locuia cineva în camerele 103 şi 203. Doar dacă, fireşte, nu era vorba despre un oaspete deosebit de curios, precum Don Burkhardt Jr, pe care semnele cu „interzis" nu făceau decât să-l îndemne. Cândva, mă speriase groaznic când deschisesem, fără să bănuiesc ceva, uşa unui dulap din spălătorie, şi mă trezisem privindu-i chipul angelic. Strigătul meu îngrozit ajunsese până la domnişoara Müller, care îl certase pe Don, însă povestea lui, istorisită

cu o mutră spășită și cu o voce peltică, despre cum se jucase de-a piraţii și uitase complet unde se afla, ţinuse. Ridicol! De parcă Don Burkhardt s-ar fi putut vreodată deda la jocuri nevinovate de copii!

Pisica a părut, brusc, să se grăbească și, în loc să se deplaseze comod, ca până atunci, a ţâșnit pe scară, iar când am ajuns la primul etaj nu am mai văzut-o nicăieri. Tipic. Mai întâi mă amăgise pe căi lăturalnice și apoi dispăruse.

La etajul al doilea, în spălătorie, un dulap era deschis. Știam cât de tare s-ar fi supărat domnișoara Müller, de aceea voiam să mă ocup de situaţie, când uşa de la primul etaj s-a deschis și a intrat cineva.

După aceea, nu mi-am putut explica de ce am făcut ce am făcut, însă oricum era deja prea târziu. M-am strecurat în dulap cu viteza luminii și am închis uşa după mine, apoi am rămas în acelaşi loc în care-l prinsesem pe Don, cu două săptămâni în urmă, și am icnit, uluită. Era clar ceva în neregulă cu reflexele mele. De ce să mă ascund într-un dulap doar fiindcă apăruse cineva? Nu făcusem ceva interzis. Și arătam impecabil, nici măcar domnișoara Müller nu mi-ar fi putut găsi pricină. Dar acum nu mai puteam ieși de acolo ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ci trebuia să aştept până când oricine ar fi intrat în cameră pleca.

Problema era că nu a plecat mai departe. Și nu era o singură persoană, ci erau două. Au început să discute chiar în faţa uşii dulapului meu.

— Nu pricep de ce te încăpăţânezi aşa, Rudolf, a spus una dintre ele, și aproape că am leşinat în dulap. Era Roman Montfort! Probabil că din pricina furtunii de zăpadă nu mai plecase acasă cu o seară înainte, ci înnoptase aici.

— Nu sunt încăpăţânat. Vreau doar o altă soluţie, a răspuns cealaltă, și am recunoscut vocea retrogradului Rudi, fratele mai mic al lui Roman. Mai lasă-ne ceva timp.

Roman a oftat.

— Am mai discutat de o sută de ori. Mai mult timp nu reprezintă o soluţie. Și, dacă aşteptăm mai mult, va dispărea și oferta asta de pe masă. Ceva mai bun nu vom primi.

— Dar nu putem face asta, a spus Rudolf, care părea și mai deprimat decât de obicei. Avem o răspundere faţă de acest

stabiliment, cu tradiţiile sale şi cu oamenii care muncesc aici. Şi gândeşte-te la...

— Lasă-mă cu tradiţiile şi cu răspunderea, l-a întrerupt Roman. Şandramaua asta dărăpănată, cu tradiţiile astea învechite şi oamenii demodaţi, ne atârnă de gât de prea multă vreme. Doamne, cunoşti registrele mai bine

decât mine şi ştii prea bine de câtă vreme înscriem doar cifre în roşu. Ne-a ajuns cuţitul la os.

— La prima vedere, poate părea fără scăpare, însă hotelul are atât de mult potenţial şi un renume deosebit, iar dacă am încerca să o luăm de la capăt...

— Cu datorii? Cine naiba ne va mai acorda credit ca să facem modernizările necesare? şi-a întrerupt Roman fratele, din nou. Mă miram că nu urla, ca de obicei; vorbea foarte încet, de data asta. Cuvintele sale păreau şi mai încărcate de furie. Doamne, Rudolf, deschide ochii! Suntem terminaţi. Este sfârşitul unei ere. Hotelul moare încet, dar sigur, de vârstă înaintată, oaspeţii noştri mor de vârstă înaintată, odată cu angajaţii noştri – aşa ca maistrul acela senil pe care-l ţii mai departe pe statul de plată, deşi locul lui este de ani de zile într-un azil şi nu face decât să sperie oaspeţii!

— Bătrânul Stucky a făcut mereu treabă de prima clasă, a spus Rudolf. Hotelul este casa lui şi nu cunoaşte alta, şi ar fi groaznic să îl dăm afară doar fiindcă e în vârstă. În plus, se îngrijeşte cu mare drag de cai şi se...

— Asta e problema ta, a şuierat Roman. Nu poţi gândi deloc în termeni economici, pentru că eşti atât de orbit de sentimente. Te rog să adopţi o perspectivă sănătoasă, măcar o dată!

Oferta familiei Burkhardt este singura noastră opţiune. Putem ieşi fără datorii din mizeria asta şi ne rămâne şi ceva ca să o luăm de la capăt.

— Dar omul este o baracudă fără scrupule, care va distruge tot ce au construit aici stră-străbunicii noştri. Şi este un filistin, pe deasupra. Ai văzut planurile?

— Mie îmi plac. Sunt un iubitor al liniilor clare şi al amplasamentelor moderne. Kitsch-ul ăsta smochinit nu mai e de actualitate.

— O sută de camere, în loc de 35! Trei camere numai în sălița pentru muzică! Acolo au susţinut concerte laşa Heifetz şi Elisabeth Schwarzkopf!

— înainte de a ne naşte! Aproape că auzeam cum a ridicat Roman din umeri.

— Eram însă prezenţi când Otfried Preussler a citit în biblioteca noastră. Este aceeaşi bibliotecă din care Burkhardt vrea să facă un magazin de golf. Cum poţi fi atât de indiferent? Când îl aud vorbind despre parcări supraetajate, funicular şi compartimentare, mă trec fiorii.

M-au trecut şi pe mine fiorii. Mă gândisem deja că hotelul nu ar fi putut aduce prea mult profit, fiindcă în lunile de când ajunsesem aici veniseră prea puţini oaspeţi, însă mă şocase că stătea atât de prost. Nu era de mirare că Don Burkhardt Junior se purta de parcă totul i-ar fi aparţinut, ţinând cont că tatăl lui plănuia să îl cumpere, ca să îl transforme în naiba ştie ce.

— Burkhardt este un om de afaceri calculat, a spus Roman. Putem să ne bucurăm că are în minte un viitor pentru bucata asta de pământ uitată de Dumnezeu. Stră- străbunicii noştri sunt la fel de morţi ca bunicii şi părinţii noştri, care ne-au pasat răspunderea fără să ne întrebe dacă o doream. Din partea mea, eu am terminat aici. Dacă tu te opui în continuare, îi vând lui Burkhardt doar partea mea şi vezi tu cum o scoţi la capăt cu jumătatea cealaltă.

— Nu poţi face asta, s-a bâlbâit Rudolf.

— Şi încă cum, a răspuns Roman. Poţi să depui plângere când ai bani de avocat.

Timp de câteva secunde a domnit tăcerea. Mi-am ţinut respiraţia.

— Aş prefera, desigur, să fim uniţi ca fraţii, a spus Roman, într-un târziu, cu o voce surprinzător de blândă. Rudolf, hai să ducem

treaba asta la capăt onorabil, înainte să fie prea târziu.

— Ce este onorabil în faptul că Burkhardt ne aşază pe masă o valiză plină cu bani murdari, ca să ne cumpere sufletele? a spus Rudolf, cu amărăciune. Nu te gândeşti deloc la fiul tău?

— Şi încă cum! Tocmai, că la el mă gândesc, a susţinut Roman. Spre deosebire de noi, el va fi liber. Va fi liber să-şi aleagă o profesie care să-i placă şi să trăiască aşa cum doreşte, fără ghimpele ăsta în coaste, fără datorii şi fără răspundere. Nu va înţelege niciodată, însă îi fac un serviciu enorm.

Au tăcut din nou pentru câteva secunde.

— Dar el îndrăgeşte locul ăsta, a şoptit Rudolf. Exact ca mine.

Roman a icnit.

— Din nou sentimentalism! Nimic altceva decât sentimentalism! Există o lume şi dincolo de coşmarul ăsta uitat de toţi, ai înţeles? Ce ai împotriva schimbării şi evoluţiei?

încă vorbind, începuse să se îndepărteze. Am auzit zgomot de uşă care se deschidea şi apoi paşi pe trepte.

— Aşteaptă! Rudolfl-a urmat, oftând. Putem reduce costurile. Mi-ar face inima să sângereze, însă, de exemplu, Madame Cleo este un lux de care nu avem nevoie. Oare Odermatt de la bancă nu ar dori să recalculeze totul?

Nu am putut înţelege răspunsul. Am rămas încremenită în dulap, minute bune după ce vocile şi paşii lor se pierduseră. Mi-am dat seama că inima îmi bătea cu putere. Aveam senzaţia că rămăsesem fără aer.

Am împins uşa dulapului cu mare atenţie şi am ieşit din ascunzătoare. Am observat prea târziu că în faţa mea se afla cineva.

— Ia te uită, a spus, în engleză. O cameristă într-un dulap.

*

Un străin. Era tânăr, foarte subţire, atletic, uşor bronzat, cu părul scurt, negru, pieptănat pe spate. Ochii lui aveau formă asiatică şi erau atât de întunecaţi, încât, la lumina slabă, nu puteam deosebi irisul de pupilă.

Avea, fără discuţie, cea mai chipeşă faţă pe

care o văzusem vreodată la un băiat sau la un bărbat (se afla undeva între cele două), inclusiv actorii din filme şi seriale.

Buzele lui pline s-au înmuiat într-un zâmbet, în timp ce se uita mai departe la dulap.

— Erai singură acolo?

— Asta nu te priveşte. Eram bucuroasă că vocea îmi funcţiona şi că găsisem vocabularul potrivit în limba engleză. Cea mai bună apărare este atacul. Intrarea în această cameră este rezervată doar personalului hotelier. Aşa că sper că lucrezi aici, spre binele tău.

Zâmbetul i s-a lăţit şi i-am văzut dinţii de un alb imaculat. Poate că i se păruse amuzantă referinţa la personal.

— Sau ce?

— Altfel te afli pe teritoriu interzis, am spus, cu severitate. Şi ar trebui să te reclam. Nu am auzit când ai ajuns aici. Probabil, în timp ce meditam posomorâtă la discuţia dintre fraţii Montfort, încă în dulap.

Străinul purta blugi negri şi un pulover închis la culoare. Accesoriile îi dădeau o atitudine incredibilă, demnă, graţioasă şi nonşalantă în acelaşi timp. Nu putea fi actorul britanic (care avea peste 60 de ani, potrivit lui Monsieur Rocher). Poate că era balerin. Sau un prinţ asiatic.

— Deci? am întrebat, încrucişând braţele.

Băiatul a început să râdă.

— Deci nu lucrez aici. Poate că sunt un hoţ care a venit să testeze terenul?

Da, sigur. Şi Pisica Interzisă era motan.

— Nici atunci nu ai avea ce să cauţi aici, am spus.

Şi-a înghiţit râsul care părea că ameninţă să-l acapareze.

— OK. Hai s-o luăm de la capăt. Afară nu atârnă nicio plăcuţă pe care să scrie „Interzis”. A arătat spre uşă. M-am gândit că ar putea fi o scurtătură.

— Afară este afişat un număr de cameră, aşa că nu ţi-ai fi putut imagina că ar fi o scurtătură. Am trecut pe lângă el, am ajuns la uşă şi am deschis-o. Vezi? Poate că remarcase când cei doi fraţi Montfort intraseră aici fără să folosească o cheie şi devenise curios unde ducea uşa. Asta aş fi putut înţelege.

S-a apropiat de mine. Atât de mult, încât am simţit un parfum slab de bumbac proaspăt spălat şi de citrice. M-am gândit imediat la peştele pe care-l mâncasem de dimineaţă şi am strâns din buze.

— Da, la prima vedere arată ca o uşă de cameră obişnuită, a spus el. Dar chestia asta de aici m-a mirat. A arătat spre semnul micuţ pentru ieşire de urgenţă, care strălucea verde şi se afla deasupra întrerupătorului. Era cel cu un omuleţ care fuge şi avea o săgeată îndreptată spre scara din spate.

Nu îi dădusem niciodată atenţie.

— Hm, am mormăit. Dar e numai în caz de alarmă de incendiu. Şi nu văd nimic arzând. Tu vezi?

M-a privit drept în ochi şi mi-am dat seama că irisurile nu erau negre ca smoala, ci căprui-închis.

— Nu sunt sigur, a spus el, încet. Şi sunt pregătit pentru orice eventualitate. Apoi, a făcut un pas în spate. Eu sunt Tristan Brown. îmi petrec vacanţa aici împreună cu bunicul meu, profesorul Arthur Brown. Am ajuns ieri-seară, în mijlocul furtunii de zăpadă.

— Brown. Camera 211, am îngânat eu, şi am parcurs mental lista de oaspeţi a lui Monsieur Rocher. Nicio cerinţă specială pentru camera 211, nicio călătorie cu sania, nicio programare la spa, nicio lecţie de schi, nicio alergie şi nicio intoleranţă, niciun câine, niciun tratament VIP din partea lui Roman Montfort – nimic care să îmi spună ceva despre acest oaspete. 211 se afla exact la capătul etajului, sub camera băieţilor Bambrooke şi vizavi de cea a soţilor Bambrooke care aveau un bebeluş.

Pe naiba, scurtătură! De la camera 211, Tristan – frumos nume, i se potrivea – trecuse atât pe lângă scara principală, cât şi pe lângă lifturi, şi ar fi putut alege oricare dintre variante. Ce fel de oaspete bântuia prin hotel la ora asta, deschizând uşi, fie că aveau marcaje de urgenţă sau nu?

— Ai şi tu un nume? s-a interesat el. Şi chiar eşti cameristă?

— Nu, m-am îmbrăcat aşa doar de dragul camuflajului.

Fireşte că nu se cădea ca o internă să vorbească aşa cu un oaspete. Domnişoara Müller se plânsese deja că le zâmbeam prea călduros oaspeţilor. în opinia ei, personalul făcea parte din inventarul mobil al hotelului şi nu trebuia nici să

arate, nici să genereze emoţii. Oaspeţii nu ar fi trebuit să aibă de-a face cu faptul că personalul avea sentimente, sau să se simtă obligaţi să zâmbească şi ei.

„Rămâneţi decentă, politicoasă şi mereu în fundal. Sau aţi văzut vreodată o canapea zâmbind?", întrebase ea, când zâmbetul călduros mi se ştersese deja de mult de pe faţă.

Dacă m-ar fi auzit acum, m-ar fi fugărit până la Bremen cu unul dintre pământufurile ei cu pene de struţ din Egipt (jura că asta erau).

Cel mai indicat era să plec cât de repede posibil.

— Spune-mi, te rog, ce era atât de important în dulap? a încercat Tristan din camera 211 încă o dată.

în loc de răspuns, am deschis uşa din spatele nostru şi am aruncat o privire scurtă spre coridorul pustiu. De mânerul apartamentului mare din turn era încă agăţată punga cu ziarul la care se abonase Burkhardt Senior, ceea ce însemna, pe de o parte, că poştaşul reuşise să înfrunte furtuna de zăpadă, şi, pe de alta, că tatăl lui Don putea să deschidă uşa din moment în moment ca să ia ziarul.

Era încă un motiv să dispar cât de repede posibil.

Dar Tristan Brown nu renunţa. M-a urmărit, insistent, pe coridor.

— Ai amuţit? a întrebat el.

Ha! Ar fi vrut el!

— Dacă vrei să ştii, în dulap am avut o convorbire telefonică. Era superiorul meu. în realitate, sunt agentă FBI sub acoperire şi fac parte din departamentul Infracţiuni Hoteliere Externe. Dar, firește, totul este top secret.

Tristan m-a urmărit mai departe pe coridor.

— Am înţeles, a spus el, râzând. Dar poţi să-mi spui numele tău, nu? Mă mulţumesc şi cu un alias.

— Şşş. Ceilalţi oaspeţi încă dorm. Am iuţit ritmul. Tu de ce nu dormi?

— Mă adaptez încă la schimbarea de fus orar. Am zburat ieri de la New York. Manon? Lilou? Lola? Cred că arăţi a franţuzoaică.

De la New York. Uau.

— Dar ai accent britanic.

Ajunsesem la casa mare a scărilor. Pentru aripa destinată personalului trebuia să o iau la

stânga, iar camera lui Tristan se afla la capătul coridorului din direcţia opusă. M-am oprit în dreptul nişei care conţinea tabloul în ulei cu doamna care purta un colier de perle. Era reprezentată atât de fidel, încât, la o primă vedere, ai fi putut crede că stătea într-adevăr acolo, în spatele draperiilor roşii, brodate, cu părul prins într-un coc artistic şi rochia de seară foarte decoltată. îşi sprijinea o mână de spătarul scaunului şi cu cealaltă ţinea cu eleganţă un binoclu pentru operă şi mi se părea că mă priveşte.

— Sunt englez, m-a lămurit Tristan. Am fost la New York cu treabă.

— Cu treabă? am repetat eu, ironic, dând de toţi pereţii cu recomandările domnişoarei Müller în privinţa conduitei. Discuţia cu Tristan era ca un joc de ping-pong, în care mingea trebuia mereu să se întoarcă. Cred că ai maxim 19 ani.

— Noi, hoţii din hoteluri, începem devreme. Tristan a râs. înapoi la tine. Eşti franţuzoaică?

— Nu, am spus şi m-am enervat fiindcă părea că regret. OK, tipul ăsta era incredibil de chipeş. Mirosea bine. Era amuzant să discut cu el. Dar cam atât. Nu exista un motiv să mă port atât de ciudat.

Măcar nu eram singura.

— Urcă cineva pe scări, a şoptit Tristan şi, înainte să pot verifica, m-a tras în nişa doamnei cu colier de perle şi a tras şi una dintre draperii în faţa noastră. Se pare că nu doar eu exhibam reflexe dubioase.

Fiindcă draperia nu ne ascundea suficient, am tras- o repede şi pe cealaltă, apoi ne-am uitat amândoi prin spaţiul rămas spre casa scărilor.

Era un bărbat în costum, care urca scările, pe cât de hotărât, pe atât de uşor, şi l-am recunoscut imediat când a trecut chiar prin faţa nişei noastre şi a continuat spre etajul al treilea. Era tipul din camera 117, despre care Monsieur Rocher spusese că ar fi fost garda de corţ a familiei Smimov. Ce făcea la etajul al treilea? Aparta mentul Panorama se afla în aripa sudică, la primul etaj La etajul al treilea se opreau scara principală şi lifturile Acolo se aflau camerele de la 301 la 305, camera d< joacă şi – inaccesibilă oaspeţilor – zona destinată perso naiului masculin şi intrările către celelalte două poduri Deasupra, am auzit o uşă închizându-se, şi, dacă nu m; înşelam, era cea

de la zona destinată personalului. Foart« ciudat.

M-am întors spre Tristan şi m-am speriat că stăte; atât de aproape de mine. Printre draperiile trase ajunge; la noi doar un crâmpei de lumină.

— Ai putea să îmi spui, te rog, de ce ne ascunden aici? am întrebat eu, cu jumătate de gură.

— Poftim? Pentru că e amuzant. A rânjit şi m-: împins în faţă, apoi a tras iar draperiile. în fond, tu eşti < agentă FBI sub acoperire, iar eu, un hoţ de hoteluri, aş: că facem asta mereu. Cine era tipul?

Se cazase sub numele Alexander Huber, însă ni cred că era numele cu care îşi înregistrase arma. *Dacă* er; înregistrată. Ce treabă avea în aripa personalului? Oar< printre verificările de siguranţă ale unei gărzi personali se număra şi să verifice angajaţii hotelului?

Şi de ce era iar faţa lui Tristan atât de aproape de ; mea?

— Ai pistrui, a spus el.

Sub privirea lui intensă, mi-am dat seama că încă nu apucasem să mă spăl pe dinţi. M-am ferit şi am ieşit din nişă.

— îmi pare rău, nu pot discuta misiunile în desfăşurare. Şi acum trebuie să plec, altfel... îmi pierd acoperirea.

— Păcat, a spus Tristan şi a părut sincer. îi stătea bine. L-am privit nehotărâtă.

La capătul holului s-a deschis o uşă şi, înainte să îmi dau seama ce se petrecea, mă aflam din nou lângă Tristan, în nişă, şi trăgeam draperia.

El a râs încet.

— Bune reflexe, agent-cum-ai-zis-că-te-cheamă?

— Şşş, am şoptit eu. La naiba! Oare eram condamnată pentru eternitate să sar într-o nişă şi să mă ascund la fiecare zgomot? Ce era în neregulă cu mine?

— Dacă apa este mai rece de 22 de grade, nu bag nici măcar un deget în piscină! Am recunoscut vocea imediat. îi aparţinea Ellei Barnbrooke, cea care ieri acceptase cu dificultate apartamentul Theremin.

— Dar este apă glaciară reală, şi e cu atât mai rece cu cât consumi mai multe calorii înotând, i-a răspuns o altă voce, pe care am identificat-o ca aparţinând verişoarei sale, Gretchen. Cele două s-au apropiat în grabă şi nu

s-au obosit să vorbească încet. Poate suficiente ca să pot mânca acești croasanți divini pe care îi au aici. Doamne, de ce nu mă pot gândi decât la mâncare de ore bune?

— Este nenorocita de adaptare la fusul orar, a spus Ella. Dacă adormi la ora cinci după-amiaza, nu e de mirare că te trezești la miezul nopții. Se îndreptau direct spre nișă, așa că mi-am ținut respirația.

— Cred că trebuie să strănut, a șoptit Tristan.

M-am uitat la el, descumpănită. Dar se părea că
făcea doar mișto. I-am văzut dinții sclipind în penumbră.

între timp, Ella continua să vorbească.

— Și nu te-ai gândit doar la mâncare, ci și la Ben. Recunoaște!

Gretchen a chicotit. La fel ca Ella, purta și ea halatul alb de la hotel și șlapii pufoși asortați și avea părul lung și blond prins într-o coadă de cal.

— Doamne, dar e foarte drăguț! Și eu care mă temeam că aș putea să mă plictisesc în vacanță.

S-au oprit în fața unuia dintre lifturi.

— S-a decis deci că Ben este rezervat? Ella și-a înfipt mâinile în șolduri. Ai uitat că mai sunt și eu prin preajmă, verișoară?

Gretchen a chicotit iar. Cred că nu se oprea niciodată.

— Din partea mea, n-ai decât să îți încerci și tu norocul. Asta face totul și mai distractiv.

Liftul a scos un „ping” ușor, iar grilajul s-a deschis, scârțâind.

— Fie, atunci, să câștige cea mai bună dintre noi, a spus Ella, când au intrat în lift. Important este ca Amy să rămână pe dinafară.

— Cred că nu trebuie să ne facem griji, a spus Gretchen. Niciun băiat din lume nu s-ar decide în favoarea lui Amy, dacă ar putea-o avea pe Gretchen sau pe Ella în locul ei.

în clipa aceea, Tristan a strănutat. Foarte tare, sau așa mi s-a părut. M-am uitat urât la el, dar se pare că zgomotul nu ajunsese până la Gretchen și Ella. Am socotit o eternitate până când ușile liftului s-au închis.

Am dat rapid draperia la o parte și am părăsit nișa.

— Ai făcut-o cu intenție, am spus,

plină de reproş.

— îmi pare rău. Tristan a zâmbit. Aproape că ţi-am stricat misiunea sub acoperire. De ce sunt bănuite majoretele americane? Nu îmi spune, lasă-mă să ghicesc! Surorile cele rele ale Cenuşăresei conduc un cartel internaţional al drogurilor, nu? Jos, la piscină, se vor întâlni cu un şef al mafiei italiene. Nu ar trebuit să alergi ca să le prinzi asupra faptului?

Am oftat. Nu mi se părea la fel de amuzant, ci destul de prostesc. Cele cinci minute de nebunie ale mele se apropiau de final.

— Trebuie să plec, am spus.

— Te rog! Spune-mi măcar numele tău. Cum am mai zis, nici nu trebuie să fie cel adevărat. Poate că este, totuşi, franţuzesc? Aşa cum stătea acolo, în nişă, lângă portretul doamnei cu colier de perle, cu braţele încrucişate, aproape că părea chiar el un portret.

— Bine. Era timpul pentru adevărul dezamăgitor. Mă numesc Fanny Funke şi sunt angajată aici, ca internă. în prezent, mă ocup de supravegherea copiilor.

Dacă Tristan a fost surprins, nu a lăsat să se observe.

— Ce păcat că nu mai sunt copil!

— Ce vârstă ai? Mi-a scăpat, pur şi simplu. Mă îndepărtasem doar câţiva paşi, când am revenit.

— 19, aşa cum ai spus. Şi tu? Adică, acoperirea ta.

— 17. A fost plăcut să te cunosc. Am reuşit, în sfârşit, să mă desprind. Acum trebuia numai să îmi conving picioarele să meargă şi să plec. Haide, nu putea fi chiar atât de greu!

— Sejur plăcut în continuare la Castelul Janvier, am spus peste umăr. în timp ce străbăteam coridorul dintre cele două lifturi, i-am simţit privirea în spatele meu. Mă rog, mi-am imaginat-o. De ce a trebuit să îmi amintesc taman atunci că Delia spunea că am mers de băiat, nu ştiu. La uşa dinspre aripa destinată angajatelor, m-am întors. însă nişa era goală. Nici urmă de Tristan.

Am clipit, uluită. Poate că mi-l imaginasem. Poate că îmi imaginasem tot ce se întâmplase în ultima oră. Poate că eram încă în pat, visând. Nu aveam gust de peşte în gură, hotelul nu era falimentar, nu exista nicio valiză cu bani murdari, iar eu nu mă purtasem ca o idioată în prezenţa celui mai chipeş bărbat de pe planetă.

Dar uşa s-a deschis din interior, iar mânerul mi-a intrat atât de dureros în osul sacral, încât am putut exclude în mod absolut varianta unui vis.

Eram trează de-a binelea.

— Scuză-mă. Nu am vrut să te lovesc. Una dintre asistentele de la bucătărie a trecut pe lângă mine, cu un surâs apologetic.

— A fost vina mea, am răspuns eu şi m-am strecurat pe uşă.

Toate astea se întâmplaseră înainte de ora şapte! Cine se trezea de dimineaţă avea parte de experienţe incredibile.

8 *

— Ştiaţi deja?

L-am privit pe Monsieur Rocher cu ochi mari. Toată ziua mă gândisem dacă şi cum să îi relatez conversaţia dintre fraţii Montfort, şi, acum, că o făcusem, nu se arătase deloc surprins. Nici indignat, nici oripilat. Ascultase tăcut, cu atenţie, până la capăt, şi părea să îi fie milă de mine. Dar eram atât de preocupată de reacţia lui şi mă întrebam cu disperare cum aş fi putut să îl consolez! Era hotelul lui. Pentru el, Pavel, bătrânul Stucky, Moser-Anni şi chiar pentru domnişoara Müller şi toţi ceilalţi, Castelul din nori nu era doar un job, ci era casa lor. Tocmai de aceea mă aşteptasem la o reacţie mai violentă.

— Eu sunt doar portarul, însă faptul că hotelul nu mai aduce profit este evident din numărul oscilant al oaspeţilor, a spus Monsieur Rocher, pe un ton plat. Costurile cu personalul şi cu întreţinerea sunt deja de mult peste profituri, iar creditele nu mai sunt suficiente pentru a acoperi costurile. Ideea unui investitor există deja de câţiva ani. Şi-a aranjat ochelarii. Era o idee foarte înţeleaptă, consider eu, dacă ar fi fost investitorul potrivit.

— Da, iar Burkhardt nu e nici pe departe acela! Doreşte să transforme biblioteca într-un magazin de golf, însă, neavând şi un teren de golf, chiar nu are sens. În plus, s-a mai discutat despre parcări supraetajate şi funicular. Furioasă, am uitat complet să îmi menţin vocea joasă.

Dar Ben, care discuta, la recepţie, cu actorul britanic întârziat (pe care nu îl recunoscusem), nu părea să audă nimic. Mi-ar fi plăcut să îl întreb dacă ştia ce planuri avea tatăl lui şi ce credea despre ele, însă până acum nu se ivise ocazia şi,

ca să fiu sinceră, nu ştiam nici cum să abordez subiectul. Mai devreme, la prânz, îl întâlnisem accidental la spălătorie, unde fusesem să îi duc lui Pavel tartă cu măr şi scorţişoară şi să iau căciula în formă de pisică a lui Gracie. Datorită lui Pavel, căciula arăta ca nouă. Ben stătea turceşte pe Berta, care mârâia, şi mânca pâine cu unt. Părea să se simtă foarte confortabil. Pavel cântase aria basului din Oratoriul de Crăciun al lui Bach, iar eu, copleşită pe moment de spiritul sărbătorilor, preluasem partitura trompetei solo. Cu tot zgomotul făcut de maşini, orice inhibiţie muzicală dispăruse. Lui Ben i se păruse foarte amuzantă bucata mea de trompetă fără trompetă şi o transformase pe Berta Obosita în tobă mare. Câteva minute, cântasem din voce şi din trompetă şi bătusem toba fără grijă, apoi Ben sărise jos şi ieşise în grabă, scuzându-se. Contractul pentru interni nu părea să ofere o pauză decentă.

— Păstori bucuroşi, grăbiţi-vă, ah, grăbiţi-vă! cântase Pavel, în urma lui.

— Da, planurile sunt înfricoşătoare, a spus Mon- sieur Rocher şi mi-a surâs liniştitor. Dar sunt numai planuri.

Nu aveam nicio idee de ce era aşa sigur.

— în ultimii şaptezeci de ani a existat ideea de a crea o pârtie de schi pe munte şi de a construi un funicular. Dar, până acum, nu s-a îndeplinit.

— Roman Montfort pare însă hotărât să vândă cât mai repede hotelul şi îi este totuna ce face Burkhardt cu el. Mi-am coborât puţin vocea. S-a vorbit despre o valiză plină cu bani murdari...

Nici asta nu a părut să îl surprindă pe Monsieur Rocher.

— Branşa asta a gunoiului pare a fi un domeniu opac, însă foarte profitabil. A luat o gură de cappuccino, de care făcusem rost în bucătărie, deşi ora cafelei trecuse deja. Dar nu voisem să apar cu mâna goală în loja portarului, mai ales că aduceam veşti atât de proaste.

Tura mea de supraveghere a copiilor ţinuse până la 16:30 şi fusese complet lipsită de spectaculozitate şi incidente – cu excepţia jumătăţii de tonă de sclipici din păr – probabil datorită absenţei lui Don Burkhardt Junior, care nici măcar nu vârâse nasul în camera-gră- diniţă şi nu apăruse nici când străbătusem hotelul călare pe inorogii confecţionaţi manual.

Sperasem că, poate, familia lui plecase, însă Don fusese doar afectat de o infecţie gastrointestinală, aşa cum tocmai aflasem. Mi-ar fi părut rău să fi fost altcineva. Dar în cazul ăsta părea să fie karma.

— Nu este, de altfel, prima dată când domnul Burkhardt desfăşoară aici, la hotel, afaceri cu valize pline de cash, a spus Monsieur Rocher, după o pauză de o clipă.

— Serios? am şoptit.

Monsieur Rocher a încuviinţat.

— Dar, până acum, era vorba, din câte ştiu eu, despre instalaţii de distrugere a deşeurilor, despre firme de reciclare, depozite şi puncte de colectare din toată Europa. Un hotel ar fi o branşă de afaceri complet nouă. Cred că vrea să încerce ceva diferit.

Dar hotelul nu era o jucărie pentru milionari? Dacă Burkhardt chiar voia să intre în branşa hotelieră şi era prieten al instalaţiilor moderne, de ce îşi dorea neapărat acest hotel, cu nişele, colţurile, frontoanele arcuite şi turnuleţele sale? Nu ar fi putut începe cu o clădire cu linii drepte?

— Retrogradul... ăăă... fratele Montfort mai tânăr a spus că Burkhardt vrea să transforme 35 de camere în 100.

— Ar fi posibil, dacă ar intra în calcul spaţiile nefolosite de sub acoperiş şi dacă personalul nu ar mai locui aici...

— Dar asta e groaznic! am spus, mult prea tare. De data asta, Ben s-a uitat în direcţia mea şi a ridicat din sprâncene, întrebător. Am zâmbit, repede. Sărmanul Ben.

Dacă înţelesesem totul bine, perioada lui ca intern la hotel era de domeniul trecutului.

„Adoră locul ăsta", spusese unchiul său, Rudolf.

Şi eu adoram locul şi eram aici doar din septembrie – cât de mult îl adora cineva care îl ştia de o viaţă?

— Iată-i pe Smirnovii din apartamentul Panorama. Monsieur Rocher a arătat cu bărbia spre un cuplu care apăruse chiar în faţa noastră. Fiindcă le ratasem sosirea, cu o seară înainte, m-am uitat la ei cu mare curiozitate, ascunzându-ne cănile de cappuccino în spatele micului stand cu vederi şi făcând câţiva paşi în spate, pentru a mă confunda cu peretele.

Doamna Smirnov avea în jur de 30 de ani şi era o femeie extraordinar de frumoasă, cu ochi migdalaţi, trăsături netede şi un păr castaniu,

strălucitor, coafat cu grijă, care i se revărsa peste gulerul de blană al jachetei de costum. Tocurile pantofilor erau infinite, ceea ce nu îi influenţa deloc mersul. Cu paşii mari ai unui model care mergea pe podium, a străbătut foaierul, şi-a dat părul pe spate cu mâna dreaptă, în timp ce balansa elegant o poşetă în stânga. Unghiile erau date cu ojă roşu aprins, asortată cu rujul. Doar când şi-a aşezat poşeta pe tejghea, mi-am dat seama că în ea se afla un câine mic. Cel mai mic câine pe care-l văzusem. Arăta ca un animal de pluş pufos, alb, cu ochi negri, ca nişte nasturi, şi chiar şi lătratul lui suna artificial, ca al unui animal din desene animate.

— Un accident, a spus stăpâna lui, într-o engleză cu accent puternic. Bărbatul meu spune că aici nu există nici buticuri, nici magazine, nici măcar o parfumerie – este adevărat?

— Da, doamnă, a răspuns Monsieur Rocher. Dar ne străduim să le furnizăm oaspeţilor tot ce au nevoie. Ce aş putea face pentru dumneavoastră?

— Clive Christian. Doamna Smirnov a făcut o mişcare dramatică din mână. Nu se poate trăi fără.

Asta era rău. Dar cine sau ce *era* Clive Christian? Monsieur Rocher părea să nu ştie nici el, aşa că, uşor derutat, a întrebat:

— Pardon?

De tejghea s-a apropiat şi domnul Smirnov. Cu mult mai în vârstă decât soţia lui, între 40 şi 50 de ani, şi, spre deosebire de ea, îmbrăcat mai degrabă modest, cu un pulover cenuşiu şi nişte pantaloni lejeri. Şi el era subţire şi chipeş, într-un fel melancolic, cu nas lung şi chelie. Avea pe umeri o fetiţă de vreo 3-4 ani, care-şi ţinea mâinile pe capul lui chel şi se uita la noi cu ochi mari, tăcută. Avea un păr simpatic, creţ, şi o rochie din două piese care arăta ca o copie după al mamei, dar fără talia costumului mamei sale, şi inclusiv gulerul de blană.

— Nu mă înţelege, a spus doamna Smirnov şi a adăugat ceva în rusă, care suna răutăcios şi iritat.

Soţul ei i-a surâs prietenos lui Monsieur Rocher.

— Ne cerem scuze! I-a scăpat un parfum în baie şi este foarte supărată. Vorbea

mult mai bine decât soţia lui.

— Da, un accident! a strigat ea. Am spus asta deja! Clive Christian Nr. 1. Dacă nu îl am, mă simt ca şi cum aş fi dezbrăcată. Cât de repede îmi puteţi face rost de el?

Monsieur Rocher a deschis gura să răspundă, însă domnul Smirnov i-a luat-o înainte.

— Haide, Stella, a spus el cu blândeţe, dar ferm. Este weekend, mâine este Seara Sfântă, iar afară e totul înzăpezit. Ai văzut şi tu cât de departe de primul oraş suntem, iar pentru acest parfum trebuie mers până la Genf, probabil. Nu vrei să obligi pe nimeni să facă asta, poţi folosi unul dintre celelalte parfumuri.

Doamna Smirnov l-a privit consternată. A spus, supărată, ceva în rusă, în care am recunoscut cuvântul „Chanel", şi s-a răsucit pe călcâie.

— El e cel care se plânge mereu că alte parfumuri îi dau dureri de cap! Ce am făcut să merit asta? Toţi prietenii noştri sunt la St. Mortiz sau în Caraibe, iar noi trebuia să venim în locul ăsta departe de civilizaţie! S-a îndreptat spre scări. Poşeta a lătrat afirmativ.

— Vă rog să scuzaţi comportamentul soţiei mele. Domnul Smirnov i-a dăruit lui Monsieur Rocher un zâmbet trist. Fiica lui a ciripit ceva şi a încercat să prindă cu mâna steluţele şi păsărelele aurii care decorau ghirlanda de brad de deasupra tejghelei. Uneori are nevoie de timp să se adapteze la o situaţie nouă.

— Sunt convins că liniştea şi aerul proaspăt de munte îi vor face bine, a răspuns Monsieur Rocher.

Domnul Smirnov s-a ridicat pe vârfuri, ca fiica lui să poată atinge ghirlanda. în loc să o smulgă, aşa cum mă temusem, ea a mângâiat cu atenţie una dintre păsărele.

— Să ştiţi că am venit aici când eram mic şi îmi amintesc bine acest loc. S-ar putea spune că mi-a salvat viaţa. Aveam 12 ani pe atunci, a spus domnul Smirnov. S-a oprit şi l-a privit pe Monsieur Rocher, aşteptând, însă acesta nu a spus nimic. îmi era imposibil să înţeleg şi aproape că-mi venea să explodez, întrebându-mă cum îi salvase hotelul viaţa micuţului rus.

Dar Smirnov a continuat să vorbească.

— M-am bucurat mult când am văzut cât de puţine lucruri s-au schimbat. De parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Treizeci de ani. Chiar şi

telefonul este acelaşi. Iar dumneavoastră... nu v-aţi schimbat deloc. Deşi nu e posibil. Poate că a fost tatăl dumneavoastră cel care m-a ajutat?

Cu ce, Doamne iartă-mă? îi era greu să se exprime concret? Muream de curiozitate!

Monsieur Rocher a râs uşor.

— Unui copil de 12 ani, un bărbat de 30 i se pare străvechi. Dar mulţumesc pentru compliment, domnule... ăăă... *Smirnov*. Amânarea rostirii numelui şi accentuarea nu erau ceva obişnuit pentru Monsieur Rocher. De obicei, toate numele oaspeţilor, precum şi toate datele şi informaţiile erau gravate complet şi de neşters în mintea sa, de parcă ar fi fost trecute pe o listă.

Smirnov a râs, melancolic.

— Fireşte că nu vă amintiţi de mine. Am fost doar unul dintre mulţii copii pe care, cu siguranţă, a trebuit să-i consolaţi de-a lungul anilor. Spuneaţi că „acasă" nu poate dispărea, fiindcă oricine este acasă în sine însuşi. Şi că omul are în interior tot ce este necesar pentru a fi fericit.

Da, suna a Monsieur Rocher. Spunea atât de multe lucruri înţelepte! îţi venea mereu să alergi şi să aduci un carneţel ca să notezi totul.

— întâmpinasem un obstacol major în viaţă, care-mi pricinuise o mare angoasă, a continuat Smirnov. Detestam totul şi pe toată lumea şi mă săturasem. Dar, când am plecat de aici, eram mult mai pregătit de schimbare şi pentru tot ce mai dorea viaţa să îmi arunce în cale.

Iar astăzi era multimilionar şi avea o flotă de avioane particulare, o fetiţă şi o gardă de corp. Bravo lui, voiam să-i spun. Numai alegerea soţiei nu se dovedise atât de inspirată.

— Da, locul acesta face câteodată minuni, a spus Monsieur Rocher şi s-a întors scurt spre mine.

Smirnov a încuviinţat. A lovit uşurel cu mâna picioarele fetiţei, care-i atârnau după gâtul lui, de o parte şi de alta a pieptului, în timp ce micuţa continua să se întindă după stele.

— De aceea mi-am dorit ca şi familia mea să cunoască locul acesta, ca să simtă o parte din magia pe care am simţit-o eu atunci şi ca să adopte o parte din energia acestui loc.

— Ah, sunt convins că aşa va fi.

Monsieur Rocher şi-a privit lista. Excursia cu sania de mâine vă va plăcea cu siguranţă. La apus este deosebit. Aş putea să cer de la bucătărie un termos cald cu Ovaltine şi poate câţiva biscuiţi.

Micuţa a bătut din palme şi a strigat „Loşadka!", sau ceva asemănător, iar Smimov a râs, ceea ce l-a făcut să arate cu zece ani mai tânăr.

— Aşa este, Daşa, căluţi! Căluţii trag sania! Ai crede că nu înţelege engleză, însă ne surprinde mereu.

— Va doresc o şedere minunată la Castelul din nori, a spus Monsieur Rocher. Mă linişteşte enorm faptul că timpul nu v-a afectat nici pe dumneavoastră, nici acest hotel.

Timpul poate că nu, m-am gândit, privindu-l. însă oamenii cu valize pline de bani murdari şi cu planuri nebuneşti, da.

Privirea mea s-a oprit apoi la Ben, care, de la recepţie, ascultase totul. Timp de două secunde, ne-am uitat unul la celălalt, şi eram aproape convinsă că şi el se gândea la lucruri similare. Apoi a sunat telefonul, iar el mi-a surâs, în chip de scuză.

Voiam să-l caut mai târziu şi să discut cu el.

— Chiar nu vă puteţi aduce aminte de Smirnov copil, Monsieur Rocher? am întrebat eu.

— Of, Fanny. Monsieur Rocher s-a uitat la ceas, care se afla pe peretele din spatele meu şi era, de fapt, alcătuit din trei ceasuri distincte. Cel din mijloc arăta ora din Europa Centrală, iar celelalte două, orele de la New York şi de la Tokio. Nu începi tura de seară la centrul de wellness la ora şase?

— Ba da, am strigat, speriată, şi am ieşit pe uşă. Era 17:59. încă puteam să ajung la timp.

Oficial, turele duble nu erau permise, desigur. Neoficial, aproape toată lumea de la hotel lucra în plus faţă de programul maxim de lucru prevăzut de lege, iar pauzele nu erau nici pe departe suficiente. Pierre, de exemplu, nu se ocupa doar de micul dejun la bucătărie, ci era şi barman, aşa că lucra aproape continuu, de la ora 18:30 până la 10:30 în dimineaţa următoare. Pavel locuia, practic, în spălător, pentru a fi mereu acolo dacă ceva nu era în regulă cu maşinile, iar Monsieur Rocher era la post, în loja portarului, de dimineaţa devreme până seara târziu, în fiecare zi. Numai domnişoara Miiller părea să fie de serviciu non-stop. De când eram aici, nu o văzusem niciodată în haine de timp liber. De aceea nu îmi venise niciodată ideea să mă plâng. Munca mea la centrul de wellness era atât de simplă, încât aproape că nu merita calificativul „muncă". Trebuia să aşez pe etajere prosoapele imaculate, să le adun pe cele folosite, oriunde le găseam, şi să aşez mere în coşuleţe. Pe lângă asta, mai trebuia şi să dau oaspeţii afară politicos, să şterg eventualele bălţi de apă şi să mă asigur că nu se încuiase nimeni accidental în saună sau că nu adormise acolo, lucruri care se întâmplaseră deja, şi nu o dată.

Adevărata provocare era să păstrez buna dispoziţie a domnului Heffelfinger (şi să

supravieţuiesc temperaturilor tropicale, în timp ce purtam uniforma completă, cu ciorapi groşi).

Domnul Heffelfinger era nou aici, iar când văzuse centrul de wellness, unde era manager, intrase în depresie.

Era adevărat că, spre deosebire de restul hotelului, farmecul *belle epoque,* perioada în care fusese construit, nu se prea simţea aici. Mai precis, era inexistent. Dacă definea ceva această zonă, era absenţa consistentă a frumuseţii şi a stilului. Centrul de wellness fusese construit la subsol, în aripa de sud, în anii ’80 ai secolului anterior, şi nu se schimbase deloc de atunci. Camerele dispuneau doar de lumină naturală, care venea de la ferestrele din partea de vest, iar în rest ne aflam la subsol şi se vedea. Nişte spoturi împrăştiau o lumină puternică, inconfortabilă, iar camerele pentru masaj şi înfrumuseţare aveau un aer de cabinet dentar. Pereţii erau acoperiţi cu faianţă bej- deschis cu dungi bej-închis, până în tavan, iar podeaua, cu gresie bej-închis cu dungi bej-deschis.

Exista o singură saună, iar piscina nu prea impresiona cu dimensiunile sale de zece pe patru metri. Duşurile aminteau vag de spălătoarele desuete din sălile de sport ale şcolilor. Totul era meticulos aranjat şi foarte curat, însă departe de ideea de frumuseţe.

— Ştiu abatoare mai vesele. Nu e un spa, ci un dezastru, a spus domnul Heffelfinger, aranjând o tavă de argint cu pietre semipreţioase faţetate, lumânări parfumate şi o creangă de magnolie artificială. Din când în când, arunca o privire agitată spre uşă. Doamna Smirnov din apartamentul Panorama trebuia să apară pentru masajul cu plante aromate, şi fiindcă în seara anterioară îi spusesem, proasta de mine, despre pachetul de bun venit exorbitant, despre garda de corp şi despre avionul particular, domnul Heffelfinger era convins că nu va putea atinge standardele acestei doamne sub nicio formă. Părea a fi o chestiune de onoare pentru el.

— îmi vine să intru în pământ de ruşine. Fiecare oaspete de primă clasă care va intra aici va pleca spunân- du-le tuturor cât de mult a decăzut Manuel Heffelfinger. Cariera mea se încheie aici, s-a văitat.

Dacă i-aş fi spus că doamna Smirnov ar fi preferat să fie cu prietenele ei în Caraibe sau la Saint Moritz, cu siguranţă ar fi început să plângă.

— Nu-i adevărat! am încercat să-l încurajez. Fiţi serios, domnule Heffelfinger! Sunteţi doar de trei zile aici şi deja aţi făcut minuni. Dozatorul acesta luxos, cu felii de limetă şi de castravete, va fi cu siguranţă pe placul doamnei Smirnov. Şi aţi fost genial când aţi ascuns crăpătura din faianţa de la piscină cu oglinda aceea!

— Mulţumesc. Drăguţ din partea ta. Domnul Heffelfinger a oftat. Avea, probabil, în jur de 40 de ani. Era un tip mic şi chipeş, cu un păr scurt, tuns cu precizie, şi mâini cu manichiură perfectă, care fremătau de nervozitate.

— Să nu mai zic de eliminarea din peisaj a solarului acela oribil, pe care nimeni nu l-ar fi folosit, de teamă să nu fie transformat în carne uscată. S-a uitat de la ceasul de pe perete la uşă şi înapoi. Mai erau două minute până la programarea doamnei Smirnov.

— Dumnezeu mi-e martor, am făcut tot ce a fost posibil să îmblânzesc lumina care evidenţiază celulita şi să mai îndulcesc abominaţiile acelea de plăci de faianţă. Dar îţi dai seama că e o improvizaţie! Ce folos au lumânările parfumate şi orhideele, dacă clientul se aşteaptă la servicii asemănătoare cu cele de la alte spa-uri? Ai văzut pe undeva vreo baie de abur? Vreo saună cu cromote- rapie? A scos cuvintele pe gură tot mai repede. Saună cu pietre semipreţioase, saună cu plante, saună panoramică? Fântână de gheaţă, piscină cu trambulină, duşuri? Piscină cu valuri, exterioară, cu apă de mare, termală?

Probabil ar fi putut continua la infinit, aşa că l-am întrerupt.

— Dar este în regulă asta... stilată, confortabilă. Cel puţin prin comparaţie cu un abator. Ideea cu divanul oriental din nişă este grozavă. Mă întreb cum aţi reuşit să o convingeţi pe domnişoara Müller să facă rost de toate pernele, vazele, oglinzile, decantoarele şi tăvile de argint. Domnişoara Müller contribuise chiar şi cu un tablou în ulei, încadrat de o ramă aurită, la conceptul nişei orientale – o doamnă opulentă, care zăcea într-un şezlong, la marginea unui lac cu nuferi, mai mult sau mai puţin dezbrăcată, care se părea că fusese alungată cu zeci de ani în urmă într-o cămară cu vechituri. Dar aici se potrivea perfect, şi orice acoperea faianţa bej era bine-

venit.

—Ah, domnişoara Müller este sufletul meu pereche. Faţa domnului Heffelfinger s-a luminat de un zâmbet. A scos de la naftalină chiar şi nişte paravane.

Uşa s-a deschis, iar zâmbetul i-a îngheţat într-o mască anxioasă. Am avut un sentiment neplăcut. Nu ar fi trebuit niciodată să îi povestesc despre garda de corp. Probabil credea că avea să fie împuşcat, dacă doamna Smirnov nu era mulţumită de tratamentul wellness.

însă era doar doamna Ludwig, din camera 107, care a intrat şi a privit cu timiditate în jur, înfăşurată în halat. Când m-a recunoscut, a zâmbit uşurată.

— Ah, drăguţă, ce bine că sunteţi aici! Pot să vă întreb care este eticheta? Şi-a arătat, îngrijorată, picioarele. Este permis să purtăm papucii de casă de la hotel aici? Am uitat complet să îmi aduc şlapi de acasă.

— Este perfect în ordine, am asigurat-o. Puteţi să luaţi alţi papuci, dacă aceştia se murdăresc sau se udă. Este suficient să îmi spuneţi.

— Sunteţi o comoară, a spus doamna Ludwig.

Domnul Heffelfinger s-a uitat cum trecea pe lângă
saună şi pe lângă spaţiul de meditaţie, îndreptându-se spre piscină.

— Măcar în privinţa acestei doamne sunt sigură că nu mă poate compara cu cei din Arosa ori Saint Moritz.

Uşa s-a redeschis, iar domnul Heffelfinger şi-a dus mâna la inimă. Dar nu era doamna Smirnov (care deja întârziase cinci minute), ci Tristan Brown. De la întâlnirea noastră din zori, mă gândisem o dată sau de două ori la el, poate ceva mai des, însă m-a şocat cât de incredibil de minunat arăta, de parcă aş fi uitat între timp. în lumina prietenoasă-cu-celulita a domnului Heffelfinger, părul lui strălucea într-un castaniu cu reflexe aurii, iar halatul de baie obişnuit, de la hotel, venea pe el ca o piesă creată de un designer celebru.

— Dumnezeule mare, a şoptit domnul Heffelfinger, fascinat.

Poate era *uşor* exagerat.

Tristan m-a descoperit şi mi-a zâmbit.

— Ah. Agent Fanny. Am ajuns cumva

în zona de îngrijire a copiilor?

— Nu, domnule. Aici este centrul de wellness. Nu că aş fi dus lipsă de replici tăioase, însă jocul nostru nu era defel amuzant dacă mai era cineva de faţă. în plus, mă temeam că mi se adunaseră mici broboane de transpiraţie deasupra buzei superioare. Puteam doar să sper că această lumină era la fel de benefică pentru tenul meu ca pentru al lui. Pe acolo ajungeţi la sauna finlandeză, iar piscina se află chiar în capăt. Temperatura apei este de 26 de grade.

Până atunci, zâmbetul său fusese asemănător cu al cuiva care era conştient de efectul său. Dar acum Tristan părea amuzat de-a binelea. S-a uitat la domnul Heffelfinger.

— 26 de grade! Temperatura mea preferată, a spus el, continuând să meargă ca un fotomodel la o prezentare de halate pufoase.

—A zis cumva îngrijirea copiilor? Domnul Heffelfinger părea şocat. I se pare un decor copilăresc? Şi-a frecat mâinile.
Este prea colorat, nu-i aşa? Ştiam eu că *less is more,* de fapt, este şi deviza mea, doar că aici m-am gândit că mai multe lucruri vor fi mai de folos... S-a întrerupt, fiindcă uşa s-a redeschis.

Una după alta, au intrat toate cele cinci fete Bambrooke: mai întâi Ella şi Gretchen, apoi Grade, Madison şi, la final, Amy.

Domnul Heffelfinger a scos nişte sunete gâlgâite, un soi de *ghh-ghh-ghh,* şi a căscat ochii, îngrozit. Dar n-am avut timp să îmi dau seama ce se petrecea, fiindcă Madison a exclamat, entuziasmată:

— Fanny!

Micuţa Gracie s-a grăbit să mă îmbrăţişeze cu foc.

Trebuie să spun că se creează prietenii profunde când îţi petreci toată ziua confecţionând inorogi şi inventând o limbă secretă, pe care o pricep doar inorogii şi prietenii lor. Astăzi, pe lângă Madison şi Gracie, mai făcusem alţi trei copii fericiţi cu cantităţi industriale de sclipici, inclusiv Anton şi Elias, fiii unui scriitor de thrillere renumit, care urma să susţină o lectură la hotel, între Crăciun şi Anul Nou. Anton îşi botezase inorogul „Moarte Sclipitoare”, iar Elias, „Ucigaşul de Catifea”. în rest, păreau nişte copii obişnuiţi. împreună, înfiinţasem clubul nespus de secret al inorogilor.

— Ella şi Gretchen au spus că numai

inorogii adevăraţi pot îndeplini dorinţele, a strigat Gracie, iar Madison a completat cu:

— Vaci de mlaştină rubarbă.

(Limba secretă nu era încă foarte bine dezvoltată.)

Domnul Heffelfinger părea încă şocat şi şuiera ceva în dialect elveţian, pe care nu-l înţelegeam. Ella şi Gretchen nu au dat nicio atenţie nici fetelor, nici mie, ci au privit în jur şi au şuşotit. Am ştiut imediat ce le atrăsese privirile – sau, mai precis, cine.

— Piscina este de-a lungul coridorului, chiar în capăt, le-am informat eu.

— Ştim, mi-a răspuns Gretchen, arogantă.

— Ne uităm şi noi prin zonă, a spus Ella.

— Da, mai precis la Tristan Brown, a explicat Madison. L-am cunoscut la cină şi, cum este foarte frumos, Ella şi Gretchen se ceartă acum ca să decidă care dintre ele are întâietate.

— Ce prostie, a spus Gretchen. Nu ne certăm deloc. Ceva mai încet, însă nu suficient de încet, i-a spus Ellei: Şi chiar dacă ne-am certa, asta nu ar privi nicio *cameristă îngustă la minţi*.

Ella a chicotit.

Vaci de mlaştină rubarbă. M-am străduit să îmi păstrez o expresie cât mai neutră.

— S-au dat cu rimei rezistent la apă, mi-a destăinuit Madison. Iar costumul de baie al Ellei are o singură bretea. Şi, firește, n-au vrut să venim şi noi.

— Fiindcă sunteţi iritante şi obositoare, a spus Ella. Numai bătaie de cap.

— îl voi întreba pe Tristan dacă n-ar prefera-o pe Amy, în loc de Gretchen sau de Ella, a spus Grade. Este cu mult mai drăguţă şi mai isteaţă. Nu înţeleg de ce băieţii trebuie să fie mereu atât de proşti.

Amy a roşit sau cel puţin aşa a părut, în lumina aceea.

— Ne-aţi putea lăsa, totuşi, în pace? Ella şi-a dat ochii peste cap. De ce nu mergeţi la culcare, ca nişte copii normali?

— Nişşşun... copchiiil! Domnul Heffelfinger a arătat spre plăcuţa de pe uşă. în sfârşit, am priceput ce voise să spună, de la început.

.Accesul copiilor sub şaisprezece ani în centrul de wellness este interzis", scria acolo, în

patru limbi. (Semnul atârna afară, unde avea mai mult sens, cu condiţia ca acei copii să ştie să citească.)

Ella şi Gretchen s-au bucurat enorm.

— Ha, ha, copiii şi câinii trebuie să rămână afară. În sfârşit, nişte reguli de bun-simţ!

— Ah, domnule Heffelfinger, nu fiţi mai catolic decât Papa! Se duc doar până la piscină. L-am privit rugătoare. Gretchen şi Ella se îndepărtau deja, făcând cu ochiul peste umăr. încă nu pricepuseră că interdicţia faţă de copii se aplica doar centrului de wellness, nu şi piscinei.

— Nu! Nu merge aşa! Domnul Heffelfinger îşi recăpătase darul vorbirii. Ies imediat. A arătat cu degetul spre Grade. Când iese cineva dezbrăcat din saună, nu doreşte un... un *asemenea...* lucru... un...

— Copil?

— întocmai. Nimeni nu vrea să vadă aşa ceva. Copiii se uită la oameni cu ochii mari, ciudat. Şi au obiceiul de a pune întrebări extrem de incomode pentru cineva dezbrăcat. Aici este un loc în care te simţi bine! O oază de linişte. Copiii nu sunt doriţi aici. Şi-a agitat mâinile în aer, isteric, de parcă ar fi vrut să gonească un roi de albine. Trimiteţi-i de aici, înainte să apară doamna Smimov, iar soarta mea să fie pecetluită!

Deşi vorbise în germană, Grade, Madison şi Amy au priceput că avea o problemă cu ele. Deja se dăduseră înapoi, spre uşă.

— Nu vă faceţi griji, nu este periculos. Le-am zâmbit liniştitor şi am deschis uşa. Haideţi! Şi pe aici se poate ajunge la piscină şi, să fiu sinceră, este drumul mai plăcut, unde nu riscaţi să daţi peste oameni dezbrăcaţi.

— Spune-le că adulţii nu vor să se simtă ca nişte pedofili când se duc la saună, a şuierat domnul Heffelfinger din urma noastră.

Era limpede că nu voi face una ca asta.

— Nu săriţi de pe margine! Nu ţipaţi! Nu udaţi şezlongurile! Nu faceţi pipi în apă...

Am închis uşa.

— De fapt, e un tip simpatic, am murmurat eu, apologetic. Doar că e foarte tulburat.

La piscină, Tristan îşi făcea lungimile de bazin – dacă puteai să numeşti aşa cei zece metri. Ella şi Gretchen îşi scoseseră deja halatele. Când am apărut de după colţ cu Amy, Grade şi Madison, au făcut nişte mutre acre. Grade a plonjat în apă,

făcând pleosc pe burtă, chiar lângă Tristan.

Nu mi-am putut ascunde un rânjet, în timp ce mă întorceam în centrul de wellness. Oricât ar fi încercat
Ella şi Gretchen să îl impresioneze pe Tristan, Madison şi Grade aveau să le depăşească.

Cu peste 20 de minute întârziere, doamna Smimov ajunsese, în sfârşit, la domnul Heffelfinger. Cu o sumedenie de cuvinte, a explicat că ziua fusese deja o catastrofă. Când a remarcat că domnul Heffelfinger abia dacă pricepea engleză, a continuat în rusă, ceea ce i-a făcut descrierea să sune mult mai dramatic.

Tremurând, domnul Heffelfinger a condus-o în sala de masaj, sub ochii doamnei Ludwig, care se întorsese de la piscină. S-a aşezat pe noul divan şi a răsfoit o revistă glossy, pe care domnul Heffelfinger o pusese acolo.

— Doamne Dumnezeule, a murmurat ea.

— Da, am spus eu, îngrijorată. Sper să nu mai tremure în timpul masajului.

— Ah, mă refeream la doamnă, a spus doamna Ludwig. îmi este atât de cunoscută!

— Doamna Smimov?

— Aşa se numeşte? Atunci fireşte că nu se poate să fie ea. Doamna Ludwig s-a aplecat în faţă. Dar seamănă leit cu soţia unui oligarh rus, care a cheltuit deja trei milioane într-un proiect de salvare a mărilor. Viktor Iegorov. Cred că e mai bogat decât Bill Gates. Aşteptaţi, cred că aici este o fotografie de la un eveniment caritabil de la Cannes, la care a participat şi Caroline de Monaco. A început să foşnească revista. Ah, îmi plac mult revistele astea. Nu le cumpăr însă niciodată, fiindcă sunt foarte scumpe. Nu prea există fotografii cu Viktor Iegorov, căci nu îi place să fie în atenţia presei, însă soţia lui apare adesea la premiere de film, la petreceri şi la evenimente caritabile. Este mereu musafiră pe iahtul unui magnat al construcţiilor şi al nevestei lui. înainte să se căsătorească cu Viktor Iegorov, era un fotomodel bine plătit. A lăsat revista la o parte şi a luat alta. Trebuie să fie undeva pe aici. Ah, uite, vedeţi, comoara mea? Doamna în rochie cu spatele gol... aşa-i că seamănă ca două picături sau nu?

M-am holbat la fotografie. Aşa era. Fie doamna Smimov avea o clonă, fie...

„Stella Iegorov, 34, a ieşit din nou fără soţul

ei. Cu această rochie superbă de la Dolce & Gabbana, de un roşu modern, nu face niciun pas greşit", spunea descrierea fotografiei.

Stella era şi prenumele doamnei Smimov. Nu putea fi o coincidenţă.

— Poate că sunt aici incognito, a presupus doamna Ludwig. Trebuie să fie obositor să fii tot timpul fotografiat. Iar presa speculează mult, în ultima vreme, cu privire la comportamentul lui Viktor Iegorov, împotriva guvernării ruse. M-a privit. Totul este atât de interesant! Cred că voi mai rămâne puţin. Poate c-o să încerc şi sauna. Ar trebui să fie foarte sănătos.

Poate că există un loc în care să-mi pun bijuteriile, drăguţă? Şi care-i treaba cu prosoapele? Se pot lua mai mult de două? Domnul Ludwig se va întreba unde am stat atâta, dar, când îi voi spune cu cine m-am întâlnit, nu-şi va putea reveni din uimire. Ah, ce loc minunat!

Da, şi mereu plin de surprize.

în timp ce doamna Ludwig încerca bucuroasă sauna şi aştepta să se redeschidă uşa de la sala de masaj, am aruncat o privire furişă către piscină. Tristan stătea pe un şezlong, înconjurat de Ella, Gretchen şi Madison. Nu părea deranjat, ci, dimpotrivă, amuzat de întreaga situaţie.

Grade plutea în piscină, pe spate. Scuipând un jet de apă spre tavan, a strigat spre Tristan:

— Tristan, uite! Sunt o balenă!

Doar pe Amy nu o vedeam nicăieri. Am găsit-o afară, pe coridor, unde se sprijinea de un perete.

— Ar fi trebuit să îmi aduc o carte, a spus ea, posomorâtă, când m-a văzut.

Am pus jos coşul cu prosoape proaspăt spălate şi am început să le împăturesc şi să le rulez.

— Există locuri mai potrivite pentru citit în acest hotel.

— Ştiu. Amy a oftat. Am un loc preferat pe un pervaz de fereastră din bibliotecă. Am stat acolo jumătate din ziua de azi, citind, privind fulgii de zăpadă care cădeau şi mângâind pisica. îmi place mult şi vestibulul acela mic de la etajul al doilea, din spatele draperiei. Sau ferestruica aceea din bar, dimineaţa devreme, când nu e nimeni acolo. Nu mă poate găsi nimeni.

— Cine nu ar trebui să te găsească?

Amy a ridicat din umeri.

— Oricine mă caută. Mama, care să

spună „Stai dreaptă, Amy. Nu mai sta mereu cu nasul în cărți. Amy, mai trebuie să te și distrezi". Sau tata, care mă privește mereu atât de surprins, de parcă ar fi uitat că exist. Ți se poate întâmpla, dacă ai cinci copii. Și Gretchen, și Ella, fiindcă ele... în fine, le știi deja. S-a uitat la prosoape. Pot să te ajut?

Am privit-o uimită, însă părea să fi vorbit serios și m-a rugat să îi explic ce trebuia să facă.

— Domnul Heffelfinger dorește să fie rulate, înțelegi? Spune că arată mai primitor. Apoi, trebuie să le aranjăm, șase în fiecare compartiment de etajeră. Da, întocmai.

Am împăturit, am rulat și am aranjat o vreme, apoi Amy a spus, direct:

— Gretchen și Ella i-au spus lui Aiden că învăț limbajul semnelor. Acum, el crede c-aș fi îndrăgostită de el.

Datorită lui Monsieur Rocher, eram în temă. Aiden era băiatul cu păr închis la culoare, care avea o deficiență de auz și pe care bunicii îl adoptaseră când era bebeluș. Așadar era, cum s-ar spune, unchiul adoptiv al lui Amy, cu care nu avea o legătură de sânge. Era în regulă să fie îndrăgostită de el.

— Hm, hm, am făcut eu, sperând că păream la fel de înțelegătoare și de încurajatoare ca Monsieur Rocher.

în orice caz, o îndemnasem pe Amy să continue.

— Aiden se poartă foarte ciudat cu mine, de când știe asta. Nu se mai uită în direcția mea. Apoi... A oftat. Atât de adânc, încât aproape că era molipsitor. Ne-am înțeles întotdeauna foarte bine, chiar și fără cuvinte. M-am îndepărtat de el doar cu doi ani în urmă, fiindcă
Ella și Gretchen îl foloseau drept cobai, și asta nu mi-a plăcut.

— Cobai? Acum nu mai sunam ca Monsieur Rocher, ci doar ca mine însămi.

— Da. Aveau nevoie de cineva cu care să exerseze sărutatul. Amy a pufnit disprețuitor pe nas. Se pare că Aiden poate săruta foarte bine. Gretchen crede că e din cauza... că s-ar datora faptului că nu poate auzi, și de aceea ar fi foarte sensibil și perfect drept cobai. I-am dat o palmă pentru asta. OK, au fost două. Una pe obrazul stâng și una pe obrazul drept. Așa de tare, că m-a durut și pe mine.

— Bravo, mi-a scăpat.

Gura lui Amy s-a modelat într-un zâmbet strâmb.

— Am fost pedepsită timp de trei săptămâni şi nu am avut voie să mă uit la serialele preferate.

— A meritat, am spus.

— Aşa zic şi eu. Amy m-a privit recunoscătoare. Apoi a oftat iar. De aceea nu pot să pricep de ce se poartă Aiden atât de straniu. Ştie deja că eu, niciodată... şi chiar şi dacă ar fi aşa... poţi învăţa limbajul semnelor şi fără să fii îndrăgostit de cineva... adică, sunt la fel ca înainte.

încet, în mintea mea s-a clădit o imagine.

— Prietena mea, Delia, avea un prieten foarte bun, Paul, am început eu. Paul erau vecin cu noi, iar când era băieţel a creat un traseu de sfoară între camera lui şi a Deliei, pe care puteau conduce maşinuţele Playmobil şi îşi trimiteau mesaje unul altuia. Familiile lor îşi petreceau concediile împreună, iar ei se înţelegeau perfect şi îşi spuneau totul. într-o zi, Paul a început să se poarte ciudat. Abia dacă-i mai vorbea Deliei, iar în curtea şcolii se întorcea şi pleca dacă o vedea venind.

Amy mă privea cu ochii mari.

— De ce se purta aşa?

— Asta l-a întrebat şi Delia şi nu a fost deloc simplu, fiindcă o evita cu orice preţ. Dar, într-un târziu, i-a mărturisit că se îndrăgostise de ea.

— Ah, a spus Amy. Şi ce s-a întâmplat mai departe?

Adevărul era că Delia se simţise cumva flatată, însă
nu era îndrăgostită de el. Prietenia lor nu supravieţuise. Paul nu mai vorbise cu ea un an întreg. Chiar şi acum îi spunem încă „Paul Ofensatul". Am decis să îi ascund lui Amy urmările triste.

— Ce am vrut să zic e că poţi cunoaşte o persoană de mulţi ani şi apoi, dintr-odată, să îţi dai seama că nu mai ai în faţă un copil şi că doreşti mai mult... Poate că şi Aiden trece acum prin ce a trecut Paul.

Amy şi-a muşcat buza de jos, gânditoare.

— Şi dacă nu e aşa? Dacă se gândeşte doar că aş fi îndrăgostită de el, iar asta e ceea ce-

l face să se simtă inconfortabil?

— Eşti îndrăgostită de el? am întrebat, tresărind totodată. Probabil fusesem prea directă. Dar Amy nu a părut să creadă asta.

— Poate, a zis, într-un târziu. Eşti îndrăgostit dacă îţi bate mai repede inima şi dacă ţi se înmoaie genunchii când priveşti o persoană?

Nu că aş fi fost vreodată îndrăgostită, însă citisem suficiente cărţi şi văzusem suficiente filme ca să pot răspunde „da" din toată inima. Adică aş fi făcut asta, dacă domnul Heffelfinger n-ar fi apărut de după colţ în aceeaşi clipă. Amy a lăsat să cadă prosoapele pe care tocmai le terminase de împăturit şi a luat-o la goană în direcţia piscinei.

— Deşi nu am înţeles un cuvânt, cred că doamnei Smirnov i-a plăcut, a şoptit domnul Heffelfinger, entuziasmat.

— A plecat? am întrebat, tot în şoaptă.

— Nu. A vrut să se mai uite prin jur. Şi-a frecat mâinile. Nu am putut-o împiedica. Am o nouă programare la masaj, acum, aşa că te rog să fii atentă să se poarte copiii frumos, câtă vreme se află doamna Smirnov aici. Şi te mai rog să faci ceva şi în privinţa acelei doamne în vârstă care cască gura la biata femeie de parcă ar fi cu totul şi cu totul de aur.

— Face asta deoarece crede că doamna Smirnov este, de fapt, doamna Iegorov, am spus eu.

— Ca oligarhul rus?

Firește că toată lumea cunoştea numele, în afară de mine.

— Există vreun oligarh care nu este rus? am întrebat eu. Aşa cum mucegaiul e mereu alb?

Dar domnul Heffelfinger plecase deja în grabă la următoarea programare.

Am găsit-o pe doamna Smirnov, sau cum s-o numi de fapt, în piscină, unde o urmase doamna Ludwig, care într-adevăr nu scăpa din ochi musafirul vedetă atât de neaşteptat. La rândul ei, doamna Smirnov avea ochi doar pentru Tristan, care se uscase deja şi se îmbrăca în halat. Scena avea un iz de reclamă la Coca-Cola – mai lipseau un jingle şi parcursul lent al camerei. Toate femeile (inclusiv eu) au privit cum îşi învelea partea superioară a trupului în prosopul alb. Gretchen chiar şi-a trecut limba peste buze.

Doar doamnei Ludwig i se părea mult mai interesantă doamna Smirnov. S-a aplecat spre

mine, entuziasmată.

— Ea este, sunt sigură, mi-a şoptit ea, poate o idee prea tare.

Doamna Smirnov, alias Iegorov, a măsurat-o pe doamna Ludwig iritată, apoi i-a zâmbit graţios, ceea ce a făcut-o pe doamna Ludwig să strălucească.

Tristan s-a îndreptat spre ieşire şi fireşte că ambele fete mai mari Barnbrooke nu au mai găsit niciun motiv de a rămâne mai departe la piscină. Grade şi Madison s-au ţinut după ele, şi posibila soţie de oligarh a părăsit centrul de wellness după ce şi-a mai rezervat alte cinci masaje şi un tratament facial. Doar Amy a mai rămas – ca să ne continuăm conversaţia începută mai devreme, am presupus. Dar, din păcate, nu era posibil, fiindcă doamna Ludwig şi-a dat seama, înapoi în zona de saună, că îşi pierduse inelul. Bucuria ei s-a dizolvat repede în dezamăgire.

— L-am pus laolaltă cu celelalte bijuterii în cutia pe care mi-aţi dat-o, mi-a spus ea, cu lacrimi în ochi. Dar nu-l mai găsesc nicăieri. Este inelul meu de logodnă, să ştiţi. Are o valoare sentimentală imensă pentru mine. Buza de jos îi tremura, iar eu aproape că m-am topit de milă. Era chiar inelul de logodnă de la domnul Ludwig!

împreună cu Amy, am cercetat fiecare colţişor, însă degeaba. După ce şi-a încheiat munca, domnul Heffelfinger ni s-a alăturat, însă, chiar după ce a aprins luminile orbitoare, ca să vedem mai bine, n-am avut noroc. Ne-am uitat în toate colţurile bej, am întors pe dos toate buzunarele de halate, iar eu am scotocit prin coşurile cu rufe murdare şi am scuturat toate prosoapele, pe rând. Dar, oricât de meticulos am căutat, inelul dispăruse. într-un târziu, am renunţat, plini de frustrare. Trecuse deja de ora unsprezece.

— Poate că l-a ascuns unul dintre copii, a presupus domnul Heffelfinger, după ce doamna Ludwig, distrusă, a dispărut pe uşă, susţinută de o Amy plină de compasiune. Copiilor le place să joace feste.

Sau poate că inelul fusese furat. Dar cine să fi făcut una ca asta? Doamna Ludwig spusese chiar ea că inelul avea doar valoare sentimentală.

— Nu prea cred, am spus eu, cu fermitate. Probabil doar s-a rostogolit şi a alunecat pe undeva, pe dedesubt, şi nu l-am văzut. Mâine-dimineaţă îl voi ruga pe Iaromir să deşurubeze grilajul scurgerii, ca să putem cerceta

sita. Cu siguranţă îl vom găsi imediat.

— Sper. Domnul Heffelfinger a stins, oftând, lumânările parfumate. Altfel, bătrâna ne va acuza de furt şi vom fi cu toţii suspecţi.

Eram terminată când am ieşit, în sfârşit, din centrul de wellness. Pe fruntea mea puteai prăji ouă şi mi se părea că ciorapii şi pielea erau totuna. în plus, îmi făceam griji pentru doamna Ludwig. Speram ca sărmana doamnă să poată să doarmă.

în mijlocul coridorului stătea Pisica Interzisă. De parcă m-ar fi aşteptat pe mine, s-a ridicat când m-a văzut, mi s-a frecat de picioare şi a fugit, mieunând, spre o uşiţă de pivniţă, de unde, urcând câteva trepte, ajungeai afară.

Cheia a funcţionat, aşa că i-am făcut pisicii o favoare şi i-am dat drumul. Fiindcă domnul Heffelfinger folosea acest colţ pentru scurtele sale pauze de ţigară, zăpada nu era dată la o parte, ci aplatizată pe câţiva metri. Un val de frig bine-venit a pătruns prin uşa deschisă. Am luat cheia, fiindcă uşa avea tendinţa de a se izbi, lăsând lumea afară, şi am ieşit, inspirând adânc. Când aerul îngheţat, de noapte, mi-a pătruns în plămâni, m-am simţit mai bine.

Până după-amiază târziu, ninsese continuu, însă acum se liniştise. Printre norii răzleţi sclipeau stele, iar luna aproape plină se ridica deasupra brazilor şi îneca totul într-o lumină rece. Pisica Interzisă s-a aşezat în
zăpadă şi s-a uitat spre peretele hotelului de deasupra, în timp ce temperatura corpului meu revenea încet la normal, i-am urmărit privirea. Ne aflam în cel mai adânc punct al hotelului, din exterior; numai bucătăria de sub restaurant şi centrul de wellness aveau ferestre cu lumină naturală. Pentru restul clădirii, subsolul era complet ascuns de pantă. Deasupra centrului de wellness, ferestrele franceze imense, arcuite, ale sălii de bal, reflectau lumina lunii, iar deasupra lor erau camerele din aripa de sud, însă numai a treia fereastră din stânga era luminată. Cred că era numărul 117, camera gărzii de corp a familiei Smirnov/Iegorov. Ultimele două ferestre din dreapta aparţineau băilor din apartamentul Panorama.

Şi tocmai acolo, între fereastra de la numărul

117 şi fereastra de la baia apartamentului Panorama, se mişca acel ceva pe care dorise Pisica Interzisă să mi-l arate. Mi-a stat inima când mi-am dat seama că era vorba despre o siluetă masculină, care se mişca deasupra mea, la vreo opt, nouă metri, pe o mică proeminenţă a zidului. Rapid şi cu pricepere, silueta s-a strecurat pe lângă fereastra luminată. în clipa în care lumina i-a surprins chipul, l-am recunoscut pe Tristan Brown. Nu exista îndoială.

Mi-au trecut tot soiul de gânduri prin cap, însă niciunul nu avea sens. Cine făcea demonstraţii de echilibru noaptea, la înălţimi ameţitoare, pe proeminenţe foarte înguste de zid?

Artiştii de circ plictisiţi. Supereroii. Sinucigaşii indecişi. Moş Crăciun, cu o zi mai devreme. Şi, firește, hoţii din hoteluri.

în clipa aceea, lumina din camera 117 s-a stins, iar Tristan, care aproape că ajunsese la fereastra de la 118, a rămas nemişcat, lipit de zid. Foarte lent, un nor a acoperit luna, însă tot îl distingeam pe faţada deschisă la culoare. în mai puţin de o clipă, fereastra de la 117 s-a deschis. Era prea întuneric să-mi dau seama dacă acolo se afla garda de corp a lui Iegorov, dar am văzut vârful unei ţigări aprinse şi am simţit miros de fum. M-am întrebat dacă el şi Tristan mă puteau vedea când priveau în jos sau dacă eram doar o pată întunecată în zăpadă, în orice caz, nu exista motiv să mă simt vinovată, fiindcă nici nu mă aflam ilegal pe un pervaz, nici nu fumam într-o cameră de nefumători. Şi totuşi, nu m-am clintit. Pisica Interzisă părea să fi prins şi ea rădăcini în zăpadă.

După un minut (probabil, era dificil de spus, fiindcă secundele păreau să se lungească), mucul de ţigară a căzut în zăpadă şi s-a stins, iar fereastra s-a închis la loc.

Tristan s-a mişcat imediat.

Probabil ar fi fost cel mai înţelept să rămân pe loc, să-l urmăresc şi să văd unde se îndrepta. Şi apoi să anunţ incidentul.

Pe de altă parte, nu puteam să mă mişc din loc. N-aş fi putut dormi toată noaptea, din cauza întrebărilor fără răspuns. Când era chiar deasupra mea, în dreptul ferestrei de la 119, am mieunat tare, fără să mă ostenesc să sun ca o pisică adevărată.

— Miau!

Tristan s-a lipit de zid. Probabil se uita în jos, spre mine, întocmai cum mă uitam şi eu în sus, spre el, însă nu-mi dădeam seama, pe întuneric.

I-am făcut cu ochiul, apoi am auzit un râs uşor şi am văzut, uimită, cum a reuşit să ajungă la streaşină, dintr-un salt, şi cum a coborât repede ca fulgerul pe faţadă, de parcă era, într-adevăr, Omul-Păianjen. Pe ultimii metri, a reapărut luna, şi atunci am putut vedea mai bine cum se ţinea de marginile decoraţiunilor din piatră. Purta mănuşi fără degete. Pentru ultimii doi metri, a sărit pur şi simplu, aterizând uşor şi elastic, în picioare, ca o pisică.

Ca rezultat, adevărata pisică a fugit prin zăpadă şi, pentru un moment, m-am gândit că ar fi fost mai inteligent să fac la fel.

— Bună, a spus Tristan. Dinţii i-au scânteiat la lumina lunii.

— Da, întocmai. Bună, am răspuns eu. Nu am vrut să deranjez, ci doar să te salut. Nu-l întâlneşti pe Omul-Păianjen în fiecare zi.

— Am crezut că vrei să mă arestezi. După tonul vocii lui, Tristan era amuzat. S-a întors cu spatele la lună, aşa că faţa îi era în umbră şi nu îi distingeam trăsăturile.

— De ce? Ai făcut ceva?

— Nu, din câte ştiu. Tot mă crezi un hoţ de hoteluri?

Nu! Fireşte că nu! N-am căzut în capcană. Pe de altă
parte…

— Da, am spus. Altfel, care ar fi motivul pentru care te-ai căţărat pe faţadă în miez de noapte, purtând negru şi mănuşi speciale?

Tristan a râs.

— Şi ce am furat? A privit în jos, spre silueta lui subţire.

— N-am idee, am recunoscut. Poate că am intervenit la ţanc. Am adăugat, încet: de aici… mieunatul. Ca să nu faci un lucru pe care să-l regreţi.

— Ah. Vocea lui Tristan a devenit brusc serioasă. Foarte frumos din partea ta, Fanny. Nu doar că eşti drăguţă, dar mai eşti şi amabilă.

Da, aşa eram. Sau extrem de proastă, fiindcă

m-am simţit extrem de flatată.

— Poţi să stai liniştită, a continuat el. Nu am furat nimic! Niciunuia dintre oaspeţii hotelului nu îi va lipsa nimic, ţi-o jur.

— Şi atunci, ce faci aici? Am arătat spre faţadă. Sau sunt exerciţiile tale obişnuite de după seara la bazin?

— Eşti aproape, a răspuns el. Căţărarea pe faţade este un soi de pasiune pentru mine. Dar, când mă ocup de asta pe timpul zilei, oamenii sunt deosebit de îngrijoraţi. Mai ales bunicul meu. Are inima slabă. A trebuit să îi promit, acum câţiva ani, că nu voi mai face nimic periculos. A făcut o pauză scurtă. Din păcate, am o slăbiciune pentru lucrurile periculoase, a adăugat el.

Am crezut cuvânt cu cuvânt ultima afirmaţie. Ce spusese înainte... poate 50%.

— Doamnei Ludwig îi lipseşte inelul de logodnă, am spus încet şi mi-am dorit să se răsucească puţin, ca să-i văd mai bine faţa. Oare întorsese spatele lunii în mod intenţionat?

— Doamna aceea în vârstă care se afla mai devreme la piscină? a întrebat el. Inelul cu piatră roz?

— Ştii cum arată inelul? Exista o singură explicaţie. Un val de emoţii s-a revărsat asupra mea, un amestec de uimire şi de furie. Tu l-ai furat! Cum ai putut? L-am căutat mai bine de o oră, iar doamna Ludwig a plâns până i-au ieşit ochii din cap. Şi de ce să fi făcut asta, când nu are de fapt nicio valoare?!

— Hei! Tristan m-a prins de braţ şi m-a scuturat uşor. Fanny! Nu am furat nimic. Am observat doar că purta un inel foarte frumos, atât.

— Un tânăr care se interesează de bijuteriile doamnelor în vârstă? Ce să-ţi spun! Este tot un hobby de-al tău? Mi-am încrucişat braţele la piept. Dintr-odată, mi-am dat seama cât era de frig. Să te uzi în zăpadă la minus cinci grade era o metodă bună să faci pneumonie. Eram pe cale să mă transform într-un sloi cu formă umană. Doar locul de care mă ţinea Tristan era cald. De fapt, ardea.

— îmi place să privesc mâinile oamenilor, a spus el, încet. De exemplu, tu ai nişte mânuţe tare adorabile, cu degete subţiri şi unghii scurte. Nu porţi bijuterii şi uneori îţi rozi pieliţele când eşti agitată.

Aşa şi era.

— îmi pare rău că doamna asta şi-a pierdut inelul, a continuat el. Dacă vrei, pot să te ajut să-l găseşti.

Am inspirat adânc.

— Deci nu l-ai furat?

— Nu. Tristan şi-a relaxat strânsoarea şi am simţit că zâmbetul i se strecura din nou în voce. Îţi jur pe vocea bunicului meu. Pe lângă asta, pot să te liniştesc: am primit o educaţie mult prea bună ca să fiu hoţ de hoteluri.

Mi s-a tăiat respiraţia de la atâta aroganţă. Dar, de data asta, l-am crezut – cam 80%. Celelalte 20 de procente erau foarte obosite şi nu doreau decât să ajungă în pat.

— Ar fi o mare prostie, fiindcă inelul nu are nicio valoare. Dinţii au început să îmi clănţăne de frig.

Tristan mi-a dat drumul.

— întocmai! Dacă tot sunt hoţ de hoteluri, măcar să fiu unul deştept. Dar ţie îţi este frig! Doreşti jacheta mea?

— Nu. Plec. Trebuie să dorm, fiindcă am avut o zi lungă. Am arătat spre acoperiş, cu dinţii clănţănind. Dar sunt prea obosită ca să mă caţăr, aşa că voi alege scările.

— Am dormit patru ore după-amiază, am nevoie de un pic de mişcare, a spus Tristan. în câteva secunde, era din nou pe zid şi atârna la doi metri deasupra mea. Sper să ne vedem mâine, Fanny.

— Dacă nu îngheţi şi nu eşti găsit în zăpadă, cu gâtul rupt.

— Îţi mulţumesc pentru grijă. Urcase deja un metru. De data asta, a rămas în partea stângă, străbătând cu atenţie distanţa dintre jgheab şi celălalt colţ al clădirii, aflat de partea cealaltă a balustradei, de sub ferestrele restaurantului. Măcar nu mai era la fel de sus ca înainte. Am aşteptat până când s-a aruncat peste parapetul terasei restaurantului, apoi am intrat.

Tristan nu părea să ia pe nimeni în serios, cu excepţia lui însuşi. Deşi nici de ultima parte nu eram sigură. Mă înnebunea fiindcă era atât de misterios.

Oftând, am încuiat uşiţa după mine. începusem să tremur de frig. Clănţănind şi icnind încet, m-am târât pe scări până la al doilea etaj.

Firește că aș fi putut lua liftul, însă, în primul rând, lucrurile care se zgâlțâiau nu erau tocmai favoritele mele, și, în al doilea rând, nu aș mai fi dat peste Ben, care se bucura de un picnic la miezul nopții pe scări. își întinsese picioarele lungi și avea un termos în mână.

— Fanny! a spus el, surprins. Ai lucrat până acum?

Am încuviințat.

— Doamna Ludwig, din camera 107, și-a pierdut inelul. Și apoi am petrecut prea mult timp afară, în zăpadă, să mă răcoresc.

Ben mi-a întins termosul.

— Am leacul perfect.

Am scuturat din cap.

— Dacă este cafea, mai bine nu.

— Este ceai. Te încălzește pe dinăuntru. A deșurubat capacul, care servea și de pahărel, a turnat din lichidul aburind și mi l-a dat.

încetișor, m-am așezat lângă el, am luat o înghițitură zdravănă și am început să tușesc.

— Asta e ceai? am mormăit, de îndată ce am fost iar capabilă să vorbesc.

A rânjit.

— Ceai cu puțintel rom, da.

Probabil 80%. Am luat totuși încă o înghițitură, mult mai precaută, care mi-a încălzit gâtul, apoi i-am înapoiat capacul-pahar lui Ben.

Ne-am privit unul pe celălalt.

— Nici tu nu arăți foarte fresh. Avea cercuri întunecate sub ochi. M-am mirat din nou de cât de bine semăna cu tatăl său. Aceleași linii bine definite, aceiași ochi albaștri, aceeași bărbie energică – și totuși erau atât de diferiți. în timp ce în privirea lui Ben citeam inteligență, încredere și un interes sincer, în privirea tatălui său se vedeau doar precauția și răceala.

Ben s-a uitat primul în altă parte și a luat o gură de
ceai.

— Am făcut greșeala de a nu-mi folosi timpul liber pentru somn, ci pentru a studia la biologie. Vom avea un examen imediat după vacanță. Trebuie să iau o notă bună la bacalaureat, acum, că... S-a întrerupt ca să mai ia o gură de „ceai". Apoi, mi-a zâmbit. Cred că e posibil să fi pus mai mult decât un strop de rom.

— Acum că... ce? am întrebat, cu precauție.

Ben a oftat.

— Ştii, mereu am crezut că viaţa mea urmează un drum prestabilit. Că după ce termin liceul voi studia management turistic şi voi prelua, cândva, conducerea hotelului pe care l-a construit stră-străbunicul meu. Cu un zâmbet timid, a pus capacul la loc. Dar lucrurile se pot schimba şi, dintr-odată, sunt liber.

M-am gândit la cuvintele lui Roman Montfort, pe care le rostise în dimineaţa aceea, când mă aflam în dulap, şi am întrebat:

— Şi este bine sau rău?

Ben m-a privit, gânditor.

— Bună întrebare, a meditat el. Bună întrebare. Nu am nicio idee ce înseamnă să fii liber. Cum te-ai simţit când ai abandonat şcoala?

— Mi-ai citit documentele personale?

Ben a roşit puţin.

— Ăăă, da. Scuze.

Nu era cazul să ceară scuze, fiindcă, în locul lui, aş fi făcut la fel.

— Nu am simţit nimic special. M-am mirat că îmi venea atât de uşor să vorbesc despre asta. în afară de prietena mea, Delia, evitasem să discut despre asta cu altcineva. Sinceră să fiu, evitasem chiar şi numai să mă gândesc la asta. Părinţii mei sunt şocaţi. Nu îşi pot imagina că se poate supravieţui pe lume fără bacalaureat. Sau fără un plan prestabilit în viaţă. Se pare că lor le-a fost limpede, încă de la naştere, că doreau să devină profesori. Eu ştiu mai ales ce nu vreau şi nici asta întotdeauna.

Ben mi-a atins braţul, empatic.

— Pentru mine a fost altfel, a spus el. A fost mereu acolo. A fost trecutul meu, este prezentul meu şi va fi viitorul meu.

Subiectul subînţeles era hotelul, evident. Am decis să dau cărţile pe faţă, ca să nu mai fie nevoit să vorbească criptic.

— Ştiu că tatăl tău vrea să vândă.

— Serios? Pentru scurtă vreme, Ben a părut să se trezească. Noutăţile au ajuns la personal, deja.

— Nu am idee, am recunoscut. Probabil că nu. Eu am auzit accidental (accidental, în timp ce mă ascundeam într-un dulap) ce discutau tatăl şi unchiul tău despre vânzarea hotelului către Burkhardt.

— Are de gând să-l dezmembreze. Ben s-a strâmbat. Mă tem că, după ce va termina

aici, locul va fi de nerecunoscut. După o pauză, în care probabil că-şi imaginase iar magazinul de golf din locul bibliotecii, a adăugat, cu tristeţe: Se pare că e singura cale de a scăpa de faliment.

— Dar ai putea să-ţi alegi slujba şi locul în care vrei să trăieşti, indiferent unde ar fi, am spus, aproape citându-l pe tatăl lui, în timpul conversaţiei de dimineaţă.

Ben a mai turnat în păhăruţ, mi l-a întins şi a băut direct din termos.

— Dar dacă ăsta e locul în care vreau să trăiesc? M-a privit cu seriozitate. Ţi-a mai spus cineva că ai... ochi frumoşi? Nu sunt nici căprui, nici cenuşii şi nici chiar verzi, ci de o nuanţă între cele trei, foarte frumoasă. Şi bizar de luminoşi. De parcă ai străluci din interior. Cine te priveşte în ochi vrea să îţi încredinţeze imediat toate secretele sale.

Serios? Copleşită, am luat încă o înghiţitură din fiertura de ceai cu rom. Şi apoi încă una.

— Domnul Smirnov, din apartamentul Panorama, este, de fapt, Viktor Iegorov, am spus eu, într-un târziu. Şi eu puteam destăinui secrete. Era felul meu de a-i spune lui Ben că şi mie îmi plăceau ochii lui.

Dar nu puteam articula aşa ceva.

— Da, desigur, a spus el, neimpresionat. A preferat să se cazeze incognito, ca să evite presa şi tăraboiul pe care l-ar fi stârnit, altfel, cu diamantul.

— Ce diamant? Am ciulit urechile.

— O ditamai piatra, pe care Iegorov i-a cumpărat-o nevestei de la Christie's, de aniversarea căsătoriei. Costă cam cât un mic stat insular. Se presupune că i-a aparţinut Ecaterinei cea Mare, că s-a pierdut şi că a fost blestemat, aşa cum se cuvine oricărui diamant decent.

— Şi este aici? am întrebat, cu ochii mari.

— Nu încă, a răspuns Ben. Dar va fi adus în următoarele câteva zile, fiindcă doamna Iegorov doreşte să îl poarte de revelion. De ce? Ţi-e teamă de blestem?

— Prostii. Doar că am văzut pe cineva care se căţăra pe faţada apartamentului Panorama. Poate voia să exerseze. Nu-ţi este teamă că hoţii de bijuterii s-ar fi putut strecura printre oaspeţi sau personal?

Ben a râs.

— Presa a scris că familia Iegorov îşi

petrece Crăciunul la o vilă de lux a unei creatoare de modă care le este prietenă, în Antilele Mici, aşa că acolo se vor îndrepta hoţii de bijuterii. Şi avem aproape numai oaspeţi vechi în... ah!

Am tresărit, speriată. Pisica Interzisă alunecase din spatele scărilor şi se îndrepta, torcând, spre noi.

— Pe unde ai intrat? Erai afară. Am mângâiat-o pe spate. Firește că ar fi putut intra prin altă parte. Dar poate că existau mai multe pisici roşcate şi tigrate la Castelul din nori. Asta ar fi explicat cum de fuseseră prezente aici de-a lungul deceniilor. Nu trebuia să uit să-i împărtăşesc teoria asta lui Pierre.

Pisica Interzisă şi-a frecat capul de umărul lui Ben.

— Da, bine, a murmurat el. Vin acum. S-a ridicat şi mi-a zâmbit apologetic. Doarme în patul meu, ştii? Este foarte practic, fiindcă acolo, sus, nu avem încălzire. Şi-a privit ceasul de mână. Fix miezul nopţii. Ora fantomelor. Să nu te laşi amăgită de Doamna Albă.

— Credeam că nu îi amăgeşte decât pe cei cu probleme amoroase. M-am ridicat şi eu şi mi-am scuturat picioarele amorţite. Pisica a urcat câteva trepte şi s-a întors spre Ben, în expectativă.

— A fost tare plăcut să stau de vorbă cu tine, Fanny, mi-a spus el. Ar trebui să facem asta mai des, aşa, ca de la intern la intern.

— Da, neapărat. I-am întins capacul gol. Somn uşor.

Urcase doar trei trepte, când mi-am amintit ceva.

— Ben? Oaspeţii din camera 211 sunt tot vechi?

— Profesorul englez şi nepotul său? Nu chiar. Dar profesorul Brown a mai fost aici cu 20 de ani în urmă. Monsieur Rocher îşi aminteşte de el. Bunicul este expert în podoabe antice, iar nepotul studiază la Oxford. De ce întrebi?

— Ah, doar aşa, am murmurat eu.

V

11 "V:

Ziua de 24 decembrie a început cu un

ţârâit strident de telefon mobil. Dormisem ca un bolovan, iar dacă linia moartă mai făcuse zgomot peste noapte, nu îmi pătrunsese în vis. Totuşi, aş fi avut nevoie de încă două-trei ore ca să scap de cearcănele întunecate de sub ochi, însă programul meu de lucru şi mama ştiau perfect cum să mă împiedice. De la ora 6:30 îmi trimitea mesaje şi fotografii din istoria lumii, care, aparent, erau menite să mă facă să-mi fie dor de casă, fiindcă nu eram acolo de ajun. O fotografie cu prăjitura tradiţională a bunicii, în faţa bradului crescut ecologic şi împrumutat din living, împodobit cu decoraţiuni de Crăciun confecţionate manual de fraţii mei.

Nici că ar fi putut alege o fotografie mai bună ca să îmi dea o senzaţie de mulţumire fiindcă îmi era atât de bine aici, la Castelul din nori. Nu puteam suporta prăjitura bunicii, fiindcă avea prea multe stafide, şi detestasem dintotdeauna decoraţiunile pe care familia ne forţa să le confecţionăm pentru fiecare Crăciun. Mama era profesoară de artă şi se gândea la ceva nou la fiecare sărbătoare, apoi insista să facem întocmai ideile care-i veneau. Chiar dacă spunea la fiecare cinci minute „Creativitatea ta nu cunoaşte limite”, de fapt voia să spună taman pe dos: „Pur şi simplu respectă-mi regulile!”. Măcar era întotdeauna creativă în ceea ce priveşte materialele.

Am mijit ochii ca să văd mai bine stelele din fotografie. Părea că ornamentele de pom de anul acesta erau confecţionate din paste integrale.

„Dragă Fanny!”, îmi scrisese ea. „Tati, mami, Leon şi Finn îţi doresc Crăciun Fericit şi speră că nu doar vei sărbători acolo sus, în munţi, ci că vei găsi şi timp pentru meditaţie. Ştii că uşa noastră este mereu deschisă.”

— Halal meditaţie, le-am spus păsărilor Hugo, când m-am întors de la baie, unde hienele din Lausanne hotărâseră să mă pedepsească printr-o absenţă absolută, ceea ce m-a făcut să mă simt excelent. Cele şapte stăncuţe se adunaseră în zori pe pervaz, ca să-şi pigulească firimiturile. Ca de obicei, Hugo Atotdevoratorul şi-a terminat primul masa, în timp ce Hugo Dolofanul s-a comportat de parcă ar fi fost la dietă.

îmi plăcea perioada asta de dinainte de a se

crăpa de ziuă, când nu se luminase încă, dar nici nu era complet întuneric.

Luna apusese de mult. Doar o stea imensă mai atârna peste cornul bifurcat al muntelui – Luceafărul dimineții? – pe un cer aproape lipsit de nori. Astăzi avea să fie o zi însorită, dar se apropia următorul îngheț, care aducea și mai multă zăpadă.

— De fapt, vrea să-mi spună să îmi revin. Furioasă, uitasem să vorbesc cu ele pe vocea pentru bebeluși. Trenul liceului a plecat de mult. Pentru ei chiar nu contează că aici muncesc din greu.

Hugo Săltărețul și Hugo Un-Picior se certau pentru ultima firimitură. Apoi, au zburat toate. Doar Hugo Cleptomanul mai pigulea în zăpada de pe pervaz, căutând parcă ceva.

— Ar fi tare frumos dacă ar fi mândri de mine, măcar o dată, am spus eu.

Hugo Cleptomanul s-a apropiat și m-a privit, înclinând capul. Părea atât de preocupată cât ar fi putut fi o stăncuță.

— Iertare! Fabuloasa Fanny nu a vrut să te molipsească cu proasta ei dispoziție, i-am spus. Astăzi este Crăciunul. Ce ai în cioc?

Hugo Cleptomanul s-a mai apropiat puțin, mi-a pus în față un nasture și m-a privit, în expectativă.

— Mulțumesc! Mă liniștisem. Nasturele era rotund și strălucea, auriu, și cu siguranță aparținea unei uniforme de cameristă. Poate că îl pierdusem chiar eu. Dar m-aș fi simțit mai bine să știu că Hugo Cleptomanul îl furase de la Hortensia sau de la Camille. Dintr-odată, m-am simțit foarte bucuroasă. Este un cadou superb. Acum mă simt mult mai bine.

Hugo Cleptomanul a cârâit încet, apoi s-a desprins de pervaz și a zburat după ai lui.

Câteva ore mai târziu, încă se roteau deasupra castelului, parcă privind cu atenție ce se petrecea dedesubt. Și erau multe de văzut, fiindcă vremea frumoasă îi făcuse pe toți să iasă la aer.

Iaromir care, acum că toți oaspeții ajunseseră, nu mai trebuia să se deghizeze în prezentator de circ (evident, Roman Montfort considerase că era suficient să impresioneze la sosire) curățase zăpada de dimineață, din curtea din față, de pe alee, de pe terasa însorită din fața restaurantului,

şi chiar şi de pe patinoar. Bătrânul Stucky bătătorise apoi zăpada, cu maşinuţa lui, şi croise un drum circular, care ducea prin pădure. Familia Dietrichstein şi-a plimbat mopsul pe acolo chiar după micul dejun, iar cei doi pudeli ai Marei Matthâus îl târâseră pe Nico spre pădure cu o viteză impresionantă.

îmi gonisem deja afară gaşca de copii, iar, ideea că existau suficiente lucruri acolo ca să-i distragă de la încântarea faţă de cadourile de Crăciun funcţionase perfect. De data asta, fusesem suficient de isteaţă să îmi pun şi eu pantalonii de schi şi cizmele, în cazul în care îi venea cuiva ideea să fugă în pădure.

Iaromir pornise caruselul de lângă patinoar, iar, când se învârtea, sunete de orgă umpleau peisajul alb şi sclipitor, amestecându-se cu fâşâitul blând al săniei. Chelnerii duceau mese şi scaune pe terasa însorită şi începuseră să încropească un bar cu îngheţată, iar retrogradul Rudi supraveghea instalarea şezlongurilor acoperite cu pături. Dacă mâine ningea iar, toate aceste eforturi aveau să devină deşarte, însă, pe moment, merita. Nu mai văzusem până atunci atât de multe feţe fericite, în special la adulţi. Mulţi dintre ei au ieşit pur şi simplu să se plimbe prin zăpadă, să fotografieze brazii sau să găsească un loc la soare. Cu cât ne apropiam de prânz, cu atât se încălzea mai tare.

Big Daddy Barnbrooke, fiul lui adoptiv, Aiden, şi fratele geamăn al lui Gretchen, Claus, jucau hochei pe gheaţă. Monsieur Rocher şi Jonas scoseseră din pivniţă două lăzi cu patine vechi de cel puţin două decenii, crose de hochei, un puc şi doi pinguini cât un om, pe tălpici, pe care patinatorii începători îi puteau împinge în faţă, cu ajutorul a două mânere, pentru a nu-şi pierde echilibrul. Autorul de thrillere vorbea animat cu bătrânul actor britanic, iar soţia primului zăcea pe un şezlong şi citea un roman de dragoste. Tristan Brown nu se căţăra pe nimic, ci era adâncit într-un joc de şah cu bunicul lui care, cu părul lui alb şi cu jacheta cadrilată, arăta ca un conte britanic (nu de la el moştenise Tristan trăsăturile asiatice). Pe terasă, Roman Montfort a golit o sticlă de şampanie cu Don Burkhardt Senior şi soţia lui şi, mai târziu, cu soţii Barnbrooke, iar Viktor Iegorov şi micuţa lui, Daşa, au făcut un om de zăpadă şi i-au pus la gât

fularul lui de caşmir. Din când în când, Madame Cleo trimitea chelnerii către oaspeţi, cu tăvi gemând de profiterol şi de cafea irlandeză în păhărele foarte mici. Probabil cel mai fotografiat obiectiv al zilei a fost sania, trasă de Găschdi şi Waschdi, cu bătrânul Stucky pe capră, plesnind de mândrie. Baroana din camera 110 a făcut câteva ture în plus pentru a se asigura că domnul von Dietrichstein o fotografiase sărutându-şi cu foc iubitul adolescent, pentru tabloide. Reuşisem să-i conving chiar şi pe domnul şi pe doamna Ludwig să rezerve o plimbare cu sania. Fusesem la spa dimineaţă, înainte să îmi încep tura. Acolo, domnul Heffelfinger căutase deja în sitele scurgerilor. Inelul era în continuare de negăsit. Dimineaţa a fost foarte tristă pentru doamna Ludwig, însă plimbarea cu sania a părut să aibă un efect magic, fiindcă se ţinea de mână cu domnul Ludwig şi păreau foarte veseli, când au plecat.

încă speram că inelul va reapărea sau că exista o explicaţie banală pentru dispariţia lui, însă nu am avut mult timp să mă gândesc la asta. Carolin, educatoarea, avea liber astăzi, şi eram singură cu copiii. La fel ca ieri, gaşca mea de iubitori de inorogi era formată din Madison şi Gracie, fiii autorului de thrillere şi Fee, fata de cinci ani a farmacistului care locuia împreună cu familia sa în apartamentul Faberge de la primul etaj. Li se mai alăturaseră patru copii, inclusiv Don, care-şi revenise după infecţia gastrointestinală. Deşi mă temeam de ce era mai rău şi nu l-am scăpat din ochi, s-a purtat exemplar, nu a făcut pe răsfăţatul şi nici nu ne-a enervat pe mine sau pe ceilalţi copii. Nici măcar obiceiul lui ciudat de a se adresa persoanelor cu nume, prenume şi locul de origine nu m-a deranjat, ci, dimpotrivă, m-a ajutat să reţin numele nou-veniţilor.

A fost deci extraordinar de uşor să-i ţin pe copii ocupaţi toată ziua, mai ales că Amy ni s-a alăturat şi ea. De aici îl putea privi pe Aiden jucând hochei de la distanţă, fără să fie nevoită să facă faţă comentariilor caustice ale Ellei şi ale lui Gretchen. încă nu era limpede dacă purtarea diferită a lui Aiden faţă de ea era semn bun sau nu, dar Amy a refuzat să îmi urmeze sfatul şi să îl întrebe. „Aş prefera să mor cu inima frântă", a spus. Totuşi, nu era chiar nefericită, ci dimpotrivă. Şi eu, şi copiii ne-am distrat foarte

bine. Am organizat o bulgăreală, am hrănit caii cu morcovi şi am mâncat împreună cârnaţi şi salată de cartofi, la o masă mare de pe terasă. După-amiază, am privit veveriţele, am jucat curling, ne-am dat în carusel şi am făcut un dragon uriaş din zăpada care se adunase în jurul patinoarului. Am primit mult ajutor din partea adulţilor, aşa încât construcţia noastră s-a transformat, treptat, într-un proiect comunitar veritabil şi, în final, chiar arăta ca un dragon alb, sclipitor, care aterizase în faţa Castelului din nori şi înconjurase patinoarul cu coada lui acoperită cu spini. Era păcat ca o asemenea capodoperă să fie din nou îngropată sub zăpadă. Totuşi, a fost fotografiat din toate părţile şi imortalizat pentru vecie. Când soarele a coborât lent în spatele munţilor, în jur de ora şase, oaspeţii s-au întors la hotel, cu obrajii roşii, să se încălzească. Copiii erau tot mai încântaţi, pe măsură ce se apropia cina, şi, unul câte unul, şi-au luat la revedere. Aiden a venit de la patinoar şi a luat-o pe Amy, iar obrajii ei roşii au făcut-o să arate de parcă deja îşi despachetase cadoul de Crăciun.

Mai rămăseseră numai Don şi Fee. în timp ce îi şter- geam nasul lui Fee (sărăcuţa suferea de o răceală deloc atrăgătoare; era greu de crezut ce putea ieşi din nasul unei fetiţe atât de mici), Don ne-a făcut poze cu telefonul mobil.

— Asta ce mai e? am întrebat, surprinsă.

— Ah, este pentru documentarea despre cei care abandonează şcoala, a spus Don. Pentru a ţine ochii deschişi când alegem o carieră. în plus, am nevoie şi de materiale pentru proiectul meu foto *Cinzeci de tipuri de muci*.

Aproape că m-am simţit uşurată că părea să îşi revină.

— Ai fi amuzant, dacă nu ai fi atât de comun, am spus. Cu o smuci tură, i-am luat telefonul şi am şters fotografiile.

— Sunt deja în cloud, oricum. Don a rânjit diabolic. (Continuând să arate incredibil de drăguţ.) încet, încet, vei învăţa că nu e o idee bună să mi te opui, Fanny Funke din Achim, de lângă Bremen. Nu ar trebui să te simţi în siguranţă nici pentru un minut.

Nici nu era cazul. Nimeni nu era în siguranţă, dacă tatăl lui Don cumpăra hotelul.

— Te-am observat cu atenţie azi şi ştii ce am văzut? am spus eu, încet. Un puşti care s-a distrat, fără să fie răutăcios. Poate doar ai uitat

sau poate că te-ai săturat să fii o scârbă.

Don a tăcut, pentru o clipă. Ochii lui mari şi căprui au reflectat o serie de emoţii pe care nu le-am putut interpreta. Apoi şi-a încrucişat braţele.

— Păcat că fără o diplomă de liceu nu poţi studia psihologie, Fanny Funke, 17 ani, caz irecuperabil din Achim, de lângă Bremen. S-a întors să plece. Dar, fiindcă este ajunul, îţi mai dau un sfat: păzeşte-ţi spatele. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla.

OK. O făcuse din nou.

— Mersi, am mormăit în urma lui. Speram că Moş Crăciun îi va aduce infecţia gastrointestinală înapoi.

Am dus-o pe micuţa Fee soţiei farmacistului, singura care zăcea mai departe pe şezlong şi privea apusul soarelui, apoi am inspirat adânc. De acum aveam liber şi întreaga seară la dispoziţie. Centrul de wellness era închis în Seara Sfântă, probabil fiindcă, după ce se bucurau de meniul de sărbătoare, care cuprindea 12 feluri, oaspeţii nu mai erau în stare de altceva decât să cadă pe paturi, sătui.

Majoritatea personalului nu avusese până atunci nici măcar o clipă liberă. De la ora 18:00, pianistul de la bar cânta colinde din întreaga lume, invitând oaspeţii să i se alăture. La ora 21:00, Iaromir trebuia să ducă o mână de oaspeţi la slujba de Crăciun dintr-o biserică din satul vecin. Sărmanul, cred că ar fi preferat să fie cu familia lui, în Cehia! Pierre mă invitase, după program, să sărbătoresc cu el şi cu restul personalului de la bucătărie, la parter, însă nu aveam chef de petrecere. Sau încă nu. Aş fi putut să mă întorc la Pavel, în spălătorie, să cânt împreună cu el „Noapte de vis" şi să aflu ce credea el că însemnau versurile „Toate dorm pe pământ, doar două inimi veghează". Nu mă dădeam în lături nici de la posibilitatea ca Ben şi termosul lui să ne viziteze.

Mai întâi, voiam să fac un duş îndelungat şi temeinic. Hortensia & co. erau încă de serviciu pe etaje. Apoi să mă îmbrac cu cele mai frumoase haine. Fireşte că nu aveam nimic de sărbătoare, ci doar nişte pantaloni de mătase negri, şic şi totuşi comozi, pe care-i purtam întotdeauna la operă, şi puloverul meu favorit, verde. Şi aş fi putut să-mi desfac părul...

Din păcate, această transformare a fost întârziată de întâlnirea neaşteptată cu tatăl lui

Ben, Roman, care escorta familia Iegorov la sanie. Bătrânul Stucky era gata, la fel şi cei doi cai, şi aprinsese deja torţele, care fuseseră prinse de sanie în suporturi de fier. Soarele aproape că apusese, însă luna plină era deja pe cer, iar dinspre vale se auzeau bătând clopotele bisericii. Monsieur Rocher avea dreptate: amurgul era timpul cel mai potrivit să te plimbi într-o sanie trasă de cai, cu atât mai mult în ajun. Mi-ar fi plăcut să mă cuibăresc şi eu sub pături şi să alunec prin peisajul tăcut.

Bucuria familiei Iegorov a fost, însă, umbrită, fiindcă Viktor Iegorov îi pusese micuţei Daşa căciula nepotrivită, care nu se asorta cu haina de samur. După sceneta pe care a regizat-o şi interpretat-o Stella Iegorov în urma acestui *faux pas* nevinovat, era o catastrofa mai mare decât pierderea sticluţei de parfum de ieri şi era clar că plimbarea cu sania nu mai avea niciun sens fără căciula de samur şi nimic din ceea ce a spus soţul ei nu a putut-o convinge să îşi schimbe părerea. Aşa că Viktor Iegorov a vrut să meargă să ia căciula din camera lor, ca să încheie discuţia, moment în care am intervenit eu, care tocmai doream să trec neobservată pe lângă ei, cu privirea în pământ.

Roman Montfort m-a prins de braţ şi a strigat:

— Dar cum se poate, dragul meu, să mergeţi dumneavoastră!? Luaţi loc împreună cu familia şi bucuraţi-vă de un pahar de şampanie, iar angajata noastră, aici de faţă, va alerga repejor până la etaj şi va aduce din apartamentul Panorama căciula micuţei domnişoare. I-a smuls lui Iegorov cheia cea grea din mână, mi-a dat-o şi a şuierat, în germană: Aveţi două minute.

Nesigură, am strâns spasmodic cheia.

— Dar nu am nicio idee cum arată o căciulă de samur, m-am bâlbâit eu, însă Roman Montfort îmi făcuse deja vânt prin uşa rotativă.

OK. Două minute. Era plauzibil, dacă încălcăm Regula #4 a domnişoarei Miiller: „Nu fugiţi niciodată! Păşim onorabil, însă repede, fără greş şi în deplină tăcere pe coridoare”. Era bine că nu purtam hainele de lucru – puteam să încalc regula. Cu cizme de iarnă oricum nu puteai merge „onorabil”, cu atât mai puţin să alergi. Arătam ca o raţă care consumase *speed,* însă nu mă puteam gândi la aşa ceva. Trebuia doar să nu privesc în stânga şi în dreapta, şi în special în stânga,

fiindcă acolo se afla Ben, la recepţie.

Cel mai scurt drum spre apartamentul Panorama ducea prin foaier, direct în sala de bal. Am mers de-a lungul ringului de dans şi m-am îndreptat spre nişte scări care duceau spre primul etaj şi apoi spre coridorul din faţa apartamentului. Respiram sacadat şi inima îmi bătea nebuneşte, însă cu siguranţă fusese mai puţin de un minut. Apoi, am pierdut secunde preţioase fiindcă nu am vârât cheia cum trebuia în broască. Dar am văzut imediat căciula de samur, când am aprins lumina: era pe
pat, cu siguranţă făcută din blană şi având aceeaşi culoare maronie ca haina Daşei. Asta înseamnă să ai noroc. Uşurată, m-am împleticit spre pat şi am înşfacat-o. — Şi acum, fugim ca vântul şi ca gândul, micuţule samur, ca să nu fi murit tu degeaba, am spus.

în aceeaşi clipă, mi-am dat seama că nu eram singură în cameră.

%

Cineva se ascunsese în spatele draperiei, şi încă nu foarte bine. Un umăr îmbrăcat în negru se ieţea de după material.

Pentru o clipă, m-am gândit să o tulesc, cu tot cu căciula de samur, ca şi cum nu aş fi observat nimic.

Dar, în aceeaşi clipă, persoana care pătrunsese prin efracţie a ieşit din ascunzătoare şi mi-a zâmbit.

Era Tristan, iar, când am tresărit, a râs uşor.

— Ce bine că eşti tu, a spus el. Am crezut c-ar putea fi un hoţ de hoteluri.

Cursa în cizme de iarnă şi şocul de a-l vedea acolo îmi înmuiaseră picioarele, aşa că nu am reuşit decât să şoptesc, uluită:

— Te rog, spune-mi că mă înşel şi că nu ai intrat aici prin efracţie! Ceea ce, firește, era cea mai stupidă replică pe care ar fi putut-o da cineva.

— N-aş spune tocmai asta, a răspuns Tristan, nonşalant. Fereastra era deschisă. Şi m-am gândit să-mi verific teoria. Dar tu ce faci aici?

— Trebuia să aduc căciula... ce fel de teorie? Nu eram capabilă să îmi ordonez gândurile. Ce dracu făceai cu un oaspete surprins asupra faptului? Ce...

ajutor! Ce-ar fi făcut Hristos? Ce-ar fi făcut domnişoara Miiller?

S-ar fi retras discret pe hol şi, cu o voce înăbuşită, ar fi exclamat „Opriţi hoţul!"? Chiar dacă acesta ar fi putut să nu fie deloc ce părea, ci o persoană căreia îi plăcea să se cațăre pe fațade, care credea că era superamuzant şi care avea ca scop în viaţă să înnebunească internele?

Termenul de două minute era pe punctul de a expira. Aproape că auzeam cum se târăsc ultimele secunde, în timp ce mă gândeam la lucruri inutile şi îl priveam cu ochii mari pe Tristan.

— OK, am spus. Trebuie să duc nenorocita de căciulă de samur, iar tu ai face bine să ieşi de aici înainte să te ucidă garda de corp. Ne vedem peste cinci minute în locul în care ne-am întâlnit prima oară, iar, dacă nu ai o explicaţie foarte plauzibilă pentru toate astea, te reclam.

Fără să aştept reacţia lui Tristan, am fugit iar. Probabil era cea mai proastă idee, însă cu siguranţă mai bună decât să fiu fraieră şi să aştept să treacă timpul.

Pas cu pas. De fiecare dată.

Am trântit uşa în urma mea şi am alergat pe scări în jos şi prin sala de bal, trecând în goană pe lângă loja portarului şi pe lângă recepţie, spre curtea din faţă. Chiar dacă îmbătrânisem cu câţiva ani în ultimele câteva minute, nimeni nu părea să îmi fi simţit lipsa. în mod miraculos, trecuseră doar trei minute. Cei din familia Iegorov tocmai urcau în sanie şi se făceau comozi sub păturile de blană.

— Iată! Roman Montfort mi-a smuls căciula din mână şi i-a întins-o doamnei Iegorov, cu o plecăciune scurtă. Primiseră şi obiectul dorit. Nimic nu poate împiedica o seară perfectă.

— Eşti o dulceaţă, a gângurit Iegorov şi, deşi i se adresase lui Roman Montfort, m-am simţit vizată. Eram o dulceaţă care tocmai lăsase un hoţ neprins în apartamentul lor.

Micuţa Daşa şi-a pus căciula „adevărată", bătrânul Stucky a pocnit din limbă, iar Găschdi şi Wăschdi au pornit în ultima tură a serii. Soarele dispăruse, într-un târziu, în spatele crestelor, iar lumina torţelor arunca urme misterioase pe zăpadă. Din vale, clopotele bisericii încă băteau şi se amestecau cu clopoţeii de la harnaşa- mentele cailor şi cu râsetele încântate ale Daşei.

— Pentru ce mai sunteţi aici şi căscaţi gura? a vrut să afle Roman Montfort. înapoi la muncă.

înainte să apuc să îi explic că aveam seara liberă, plecase deja. Auzi, să casc gura! Era clar că nu îmbrăţişase încă spiritul Crăciunului.

L-am urmat la distanţă.

Străbătând foaierul, am remarcat privirea îngrijorată a lui Ben.

— E totul în regulă, Fanny?

— Da, totul e în regulă, am mormăit, fără să mă opresc. Tot ce trebuie să fac e să... Dacă nu terminam propoziţia, urma să o completeze în minte, şi cu siguranţă nu cu „ajung în cămara pentru rufe de la etajul al doilea, unde mă întâlnesc cu Tristan Brown, care tocmai a intrat prin efracţie în apartamentul Panorama". Probabil şi-a imaginat că trebuia să ajung la toaletă şi încă urgent.

Când am ajuns la etajul al doilea, nici urmă de Tristan. Dacă nu venea? Dacă doar pretindea că nu se aflase niciodată în apartament? Dacă fusese prins de garda de corp? Sau căzuse de pe faţadă? Poate nu ar fi trebuit să spun „cinci minute". Cu siguranţă dura mai mult să te caţări pe hotel şi să ocoleşti ferestrele luminate.

Dar, înainte să pot continua cu întrebările tip „dacă", uşa de pe coridor s-a deschis şi a intrat Tristan.

— Ha, cât de drăguţ, amintiri revenite la viaţă, a spus el, rânjind larg. Aici ne-am întâlnit prima dată. Ai ieşit din dulap şi erai adorabilă, cu uniforma ta de cameristă şi cu tunsoarea de guvernantă.

Da, complet diferit faţă de imaginea de acum: transpirată, cu cizme de iarnă, pantaloni de schi şi hanorac. Puteam doar să-mi imaginez cum îmi arăta părul şi ce efecte avusese o zi lungă şi însorită asupra tenului meu. Nu mă mai uitasem în oglindă de la opt dimineaţa. Asta în timp ce el era – firește – perfect, ca întotdeauna, îmbrăcat în negru, fără să gâfâie, fără nici măcar o picătură de sudoare pe pielea bronzată.

— Nu am ales locul ăsta din motive romantice, tu... Din nefericire, nu m-am putut gândi la niciun cuvânt injurios în engleză. Prostule, am adăugat, lamentabil, în germană. A fost primul adjectiv la care m-am gândit, în grabă. Ce treabă aveai în camera familiei Smirnov? Şi să nu mă minţi că încep să ţip.

— E în regulă. Tristan a zâmbit indulgent. Poate ar trebui să mergem în altă parte? Unde să nu poată nimeni trage cu urechea?

Am deschis uşa dulapului şi i-am arătat, cu o mişcare teatrală de braţ, că era gol.

— Nu e nimeni aici, vezi? Deci, vorbeşte!

— Bine, a spus el. în primul rând, nu se numesc Smirnov, ci Iegorov. S-a oprit pentru o clipă şi a zâmbit. Ah, văd că ştiai asta deja. Am recunoscut-o şi eu ieri, la cină. La fel ca toată lumea care a deschis o revistă în ultimele câteva săptămâni. Dacă mă întrebi pe mine, Stellei Iegorov îi place să fie recunoscută. Nu pare genul care să prefere anonimatul.

— Aşa că te-ai gândit că sunt multe de furat într-un apartament de oligarh. Am pufnit, ultragiată. Jur, dacă lipseşte ceva...

— Ajunge. Tristan şi-a pus mâinile în buzunare şi s-a sprijinit de perete. Ar fi putut fi un pictorial pentru o revistă de modă. N-ar trebui să continuăm discuţia în altă parte? De exemplu, într-un loc cu scaune?

— Ce s-a întâmplat, Tristan? Ce ai furat? Şopteam, însă aveam un ton isteric. Să nu cumva să-mi ascunzi ceva!

— Agent Fanny, ar trebui să ştii mai bine. Un hoţ fură ca să se îmbogăţească. Ceea ce eu nu fac.

— Ah, nu? Atunci eşti Robin Hood?

Tristan a râs uşor.

— Da, s-ar putea spune şi aşa. Voiam doar să ajut, sincer. După ce mi-ai spus ieri că inelul doamnei aceleia a dispărut, mi-a fost totul limpede. Aveam nevoie numai de o dovadă clară. A făcut o pauză scurtă şi, cu un gest demn de un magician de scenă, a scos ceva din buzunarul pantalonilor şi l-a aşezat în palmă. Era un inel de argint cu o piatră mare, roz.

Mi-am ţinut respiraţia.

— Inelul doamnei Ludwig!

Tristan a încuviinţat.

— Şi, înainte să susţii că eu l-am furat, să ştii că nu am făcut decât să-l ajut să îşi recapete locul de drept, care nu cred că este în noptiera Stellei Iegorov.

— Dar... cum... de ce? m-am bâlbâit eu.

— De ce a furat Stella Iegorov inelul

bătrânei şi sărmanei doamne, când, cu siguranţă, nu duce lipsă de bijuterii mai scumpe? a întrebat Tristan. Mda, mulţi dintre oamenii ăştia bogaţi şi răsfăţaţi sunt ca nişte gaiţe. Când descoperă ceva care sclipeşte, nu se pot abţine.

— Nu te cred. Am privit de la Tristan la inel şi înapoi. Inelul nu are nicio valoare, de ce ar fi vrut să-l fure? Şi mai ales, când şi cum? Doamna Ludwig a urmărit-o pas cu pas şi s-a holbat continuu la ea.

Tristan a ridicat din umeri.

— Agilitatea şi fineţea fac parte din program. Dar, pentru o cleptomană, sunt doar detalii.

— Cleptomană? Deja exagera.

Tristan a încuviinţat iar.

— La Tiffany's, un pandantiv cu safire în valoare de 35 000 de euro i-a căzut în poşeta căţelului, acum câţiva ani. Firește că a fost din greşeală. Mereu e doar o greşeală pentru oamenii ăştia. Vânzătoarea care a povestit totul presei a fost concediată.

Am tăcut pentru o clipă. încet, povestea puţin plauzibilă pe care mi-o prezentase începea să capete sens. Dar poate doar fiindcă voiam să-l cred.

— Deci spui că doamna Iegorov a furat inelul doamnei Ludwig şi apoi l-a ascuns în noptieră? Fiindcă este cleptomană?

— Poate fiindcă este cleptomană, dar poate şi fiindcă este o femeie plictisită şi lacomă, care nu poate ignora o bijuterie valoroasă.

— Dar aici nu ţine povestea ta. Inelul n-are valoare. Domnul Ludwig l-a cumpărat dintr-un târg de vechituri. Piatra este doar un berii. Aşa a spus doamna Ludwig, şi se pare că nici argintul nu e real.

Tristan a râs încet, iar.

— Partea cu argintul e adevărată. Fiindcă e platină.

— Pardon?

A lovit uşor piatra.

— Să numeşti piatra „berii" este o insultă la adresa acestui diamant roz, minunat, tăiat aproape fără cusur. Nu mă privi aşa, Fanny. Da, ştiu lucrurile astea, fiindcă bunicul meu este istoric de artă şi specializarea lui sunt pietrele preţioase, îndeosebi bijuteriile antice. Este mentor permanent pentru Christies şi Sotheby's

şi lucrează cu muzee din întreaga lume. Eram capabil să deosebesc un diamant de un cristal la vârsta de cinci ani. Diamantele roz sunt rare, mai ales de asemenea dimensiuni. Ăsta micu are aproape 15 carate, presupun. Şi eu am fost surprins.

Acum simţeam o nevoie acută să stau jos. M-am mulţumit să deschid fermoarul hanoracului. Era aşa de cald, că abia puteam respira, darămite să gândesc.

— Totul în regulă, Fanny? Tristan a lăsat inelul să alunece înapoi în buzunarul pantalonilor.

Am clătinat din cap.

— Să presupunem că povestea ta e adevărată, că doamna Iegorov este cleptomană şi că a furat inelul doamnei Ludwig, pe care domnul Ludwig i-l cumpărase, acum 35 de ani, dintr-un târg de vechituri, plătind pe el 30 de mărci, deşi este de o sută de ori mai valoros... sau poate de o mie de ori? L-am privit pe Tristan, nesigură.

— Dumnezeule! Am înghiţit. Dacă familia Ludwig ar şti asta, şi-ar putea petrece restul zilelor în vacanţă la Castelul din nori. Mă rog, asta dacă supravieţuia. Au economisit toată viaţa ca să petreacă două săptămâni aici. Imaginează-ţi ce ar putea face dacă ar vinde inelul. Şi-ar putea achita restul ratelor pentru casă, ar putea merge în croaziere, le-ar putea lăsa ceva copiilor... Abia aştept să le văd feţele când vor afla ce comoară au avut în toţi aceşti ani, fără să ştie! Haide, să mergem să le înapoiem inelul! Am dat să-l apuc de mână.

— Stai, Fanny! Tristan m-a reţinut. Chiar crezi că e inteligent? Cu siguranţă va fi multă agitaţie dacă reapare subit.

Asta era adevărat. Mai devreme, doamna Ludwig povestise oricui dorise să o asculte, dar şi oricui nu dorise, despre dispariţia preaiubitului său inel.

— Dar toată lumea va fi fericită! Mă rog, mai puţin doamna Iegorov, care o să-şi muşte buzele de furie.

Tristan a clătinat din cap,

— Şi ce vrei să le spui? Că am găsit inelul în noptiera doamnei Iegorov?

— Ah. Avea dreptate. Nu era chiar atât de simplu. Aş putea spune că l-am găsit undeva şi că tu l-ai văzut din întâmplare şi ţi-ai

dat seama că valorează milioane bune. Ce este? De ce pari sceptic? Doamna Iegorov nu va recunoaşte că l-a furat!

— Nu. Dar va şti că ai găsit inelul în camera ei şi l-ai luat, a spus Tristan.

— Aşa, şi? Va fi furioasă pe ea însăşi, dar nu va putea spune nimic fără să se pună într-o lumină proastă.

— însă ar şti cine i-a suflat comoara, nu pricepi? Ai face bine să nu superi o Stella Iegorov.

M-am gândit la garda de corp din camera 117 şi la tocul de armă şi am fost de acord cu Tristan.

— Dar e la fel şi în cazul tău. Care era planul tău? Dacă spuneai că ai găsit inelul undeva, familia Iegorov avea să ştie că ai fost în camera lor... sau cel puţin Stella. Mă îndoiesc că soţul ei are idee cu ce se ocupă ea.

— Aşa este, a răspuns Tristan. Şi, din păcate, nu am rezolvat încă acest mic detaliu. Dar putem găsi o cale de a le înapoia celor doi Ludwig inelul preţios, Fanny. Tristan încă mă ţinea de încheietură, parcă temându-se că altfel o voi lua la fugă şi le voi spune tuturor despre inel. Chiar dacă trebuie să urc în camera ei şi să pun inelul pe noptieră.

— Las-o baltă, am spus, însă, chicotind.

Chiar atunci s-a auzit un zgomot din afara uşii, care s-a deschis, şi au intrat Hortensia şi Ava, împingând un cărucior pentru curăţenie.

— Urăsc când îşi lipeşte guma de mestecat de coşul de gunoi, a fonfanit Hortensia, închizând uşa. Face asta intenţionat.

Ava nu a răspuns, fiindcă ne văzuse pe mine şi pe Tristan şi ne privea cu gura căscată. Tristan îmi dăduse drumul încheieturii imediat ce intraseră.

— Aşa cum spuneam, numai pentru personal, domnule. I-am zâmbit lui Tristan. Puteţi folosi scara cea mare sau puteţi lua liftul.

— Dar este o scurtătură spre bibliotecă, a spus Tristan, încruntându-se. Şi nu există niciun semn pe uşă care să spună că trecerea este interzisă.

— Atunci, numai de data asta, puteţi trece pe aici, fiindcă este Crăciunul şi putem face o excepţie. Vă doresc sărbători fericite.

— Mulţumesc, la fel, a răspuns Tristan şi a părut să se îndrepte spre scară. M-am

strecurat pe lângă Hortensia, Ava şi cărucior şi am deschis uşa dinspre coridor.

— Ah, aşteptaţi, domnişoară! a strigat Tristan, iar eu m-am întors.

Hortensia şi Ava se uitau când la mine, când la el, iar Ava cu gura căscată. Era clar că uitaseră că mă tratau ca pe un gunoi. Doamna cu colier de perle a întrebat de dumneata, a spus el. A zis să vă amintesc că aveţi o întâlnire.

— Da, firește. Am ştiut imediat la care doamnă se referea, mai precis la tabloul din nişa din faţa apartamentului Prinţesei, în care ne ascunseserăm recent. Voi trece pe la... doamna Barnbrooke de îndată ce îmi schimb hainele.

Tristan a plecat, rânjind, şi i-am spus Avei, în germană:

— închide gura, că intră musca.

— Dar eşti urâtă! a spus Ava. Părea să nu fie în stare de altceva, când nu ştia ce să spună. Nu pricep.

— Ce nu pricepi? Nici eu nu pricepeam multe, însă o puteam oricând ajuta pe Ava.

— De ce ai fost *tu* chemată la doamna Barnbrooke? Hortensia aşteptase până când nu s-au mai auzit paşii lui Tristan.

Am ridicat din umeri.

— Probabil este vorba despre micuţa Gracie sau despre Madison, de care mă ocup ca îngrijitoare. Aş prefera să mă grăbesc, acum, fiindcă domnişoarei Müller nu îi place să lăsăm oaspeţii să aştepte.

Apoi am închis uşa după mine şi m-am grăbit pe coridor – speram că ultima dată în cizme, pe ziua aceea.

Ştiusem că nu era posibil să am un Crăciun plictisitor
aici.

A durat mai mult decât plănuisem să ajung la nişa cu tabloul doamnei serioase, cu colier de perle, fiindcă a trebuit nu doar să fac duş şi să mă schimb, dar şi să răspund la un mesaj de la Delia. Scrisese: Nici bine nu a început Crăciunul şi o iau razna. Bunica şi mama se ceartă pe tema aluatului de ore întregi, idiotului de frate-meu îi e rău şi borăşte atât de tare, încât aproape că am vomitat şi eu de două ori, iar tata trebuia să instaleze un router nou fix azi. Acum, nu mai avem internet. Ceea ce înseamnă că nu mă pot uita la seriale, ci că am văzut Trei nuci pentru Cenuşăreasa a mia oară. Ah, şi cred că părinţii

mei îmi vor dărui un ventilator de tavan, doar fiindcă am spus că e prea cald în camera mea, vara asta. Ce fel de părinţi sunt cei care-i dau copilului cadou un ventilator de tavan? în miezul iernii! Te rog să-mi scrii că pentru tine Crăciunul este absolut fantastic, la hotelul-castel, cu săruturi sub vâsc, milionari sexy şi parfait de scorţişoară, altfel îmi bag capul în WC şi trag apa!

Scuze, nu am timp pentru milionari sexy. Trebuie să rezolv un furt al unui inel luat de soţia cleptomană a unui oligarh de la o bătrână, împreună cu un căţărător-pe- faţade foarte sexy, care mi-a dezvăluit că inelul valorează o avere şi bătrâna n-are nici idee, am scris repede înapoi. Nu ţinusem niciodată vreun secret faţă de ea, iar mesajul avea să o împiedice să se înece în toaletă – garantat. E o poveste lungă. Dacă nu răspund, fie m-a prins garda de corp a cleptomanei, fie căţărătorul-pe-faţade vrea să păstreze inelul şi m-a ucis, ascunzându-mi cadavrul în zăpadă.

La duş, mi-a venit o idee despre rezolvarea dilemei cu înapoierea inelului, fără să arătăm cu degetul spre mine şi spre Tristan.

Când am ieşit din aripa personalului, l-am văzut aşteptându-mă. Se sprijinea de nişa care adăpostea tabloul cu doamna cu colierul de perle şi se uita în jos, spre scări.

Primii oaspeţi erau deja în drum spre restaurant. Probabil se gândeau că era recomandat să înceapă mai devreme meniul cu 12 feluri, fiindcă aburii apetisanţi umpleau deja hotelul. Exceptând vrăbioara de viţel cu castravete afumat, meniul suna fabulos.

I-am-Uitat-Numele şi Camille îşi împingeau căruciorul pentru curăţenie spre lift şi am avut un scurt schimb de priviri când treceam. Aproape că le-am simţit holbându-se.

— Ia te uită, Fanny în haine civile. Tristan a fluierat admirativ, printre dinţi. Şi arată foarte sărbătoresc. Asta-ţi place să vezi după ce ai aşteptat o jumătate de oră.

— Scuze, am spus, spăsită. Dar a trebuit să îmi usuc părul. Şi să mă fardez (liner, blush, mascara, gloss). Şi să mă gândesc.

Tristan a încuviinţat.

— Şi eu m-am gândit, iar soluţia este foarte simplă. Trebuie să ne asigurăm că administraţia hotelului primeşte inelul şi i-l

înapoiază doamnei Ludwig, fără să afle cineva despre implicarea noastră.

Exact aceea fusese şi ideea mea. Am rânjit.

— îi dăm inelul lui Monsieur Rocher. Putem fi siguri că i-l va înapoia doamnei Ludwig.

Tristan nu a părut încântat.

— Mă gândeam să îl împachetăm, să scriem pe pachet numele doamnei Ludwig şi să-l lăsăm la recepţie când nu e nimeni atent. Acest Monsieur Rocher va şti că noi i l-am adus...

— Dar se va crea agitaţie dacă doamna Ludwig desface pachetul misterios şi găseşte inelul... Cumva, ideea nu mi se mai părea atât de bună. Fireşte că Monsieur Rocher nu ar spune nimic.

— Crezi că nu ar pune nicio întrebare? Tristan m-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Ba da, a trebuit să recunosc. Şi încă cum. Sunetele pianului, venind de jos, pe casa scării, ne-au spus că la bar începuse repertoriul de colinde. „Noapte de vis" era primul. Poate e cazul să o luăm uşor. Aştept un moment liniştit şi îi spun doamnei Ludwig că inelul ei a fost găsit de... Manfred.

— Cine e Manfred?

— Nu există niciun Manfred. Asta e partea genială, am spus eu, tot mai entuziasmată. Manfred a găsit inelul când curăţa piscina şi apoi a plecat într-un binemeritat concediu de trei săptămâni. Doamna Ludwig nu îi poate mulţumi, dar poate spune tuturor că Manfred a găsit inelul. Iar pentru că Manfred nu există, nimeni nu îi poate face rău.

Tristan a rânjit.

— Ideea este foarte frumoasă, recunosc. Dar mai avem de lucrat la ea.

— încerci să găseşti scuze ca să păstrezi inelul? L-am privit bănuitoare. Dă-mi-l mie.

Tristan a ridicat din nou o sprânceană – se pricepea foarte bine – însă a vârât mâna în buzunar. Mi s-a făcut rău. Refuzam să mă gândesc că se plimba de ore bune cu câteva milioane de euro la el. Dar, înainte să-mi poată da inelul, s-a deschis uşa apartamentului Theremin şi au ieşit Ella şi Gretchen. Aveau ţinute asortate: Ella purta o rochie de catifea vintage, roşie, iar Gretchen, acelaşi model, însă albastră. Părul blond, ondulat, era prins de fiecare parte a feţei cu o şuviţă împletită de la frunte. îmi venea greu să recunosc,

dar arătau uimitor.

Totuşi, păreau să o ştie prea bine, după privirile pe care ni le-au aruncat, zâmbind. De data asta, mi-a părut rău că nu am avut reflexul de a sări în nişă şi de a mă ascunde. Dintr-odată, am ştiut perfect cum se simţea Amy. Până atunci, mă simţisem OK, însă Gretchen şi Ella reuşeau, fără cuvinte, să mă facă să mă simt urâtă şi neîngrijită. Şi complet nelalocul meu.

— Bună, Tristan, a ciripit Gretchen.

— Crăciun fericit, Tristan, a murmurat Ella. Ne vedem la cină?

— îl aştept pe bunicul meu. Tristan a surâs politicos.

— Atunci, pe curând.

Gretchen şi Ella au plutit cu graţie în jos, pe scări. Dacă nu ar fi chicotit şi nu ar fi şuşotit cam tare – *Era camerista aia ciudată, nu? Crezi că are o atracţie pentru personal, ca stră-unchiul Jeremy?* –, dacă s-ar fi mulţumit să-şi admire frumuseţea şi reflexiile blonde care făceau lumina candelabrelor să le mângâie părul... Dar aşa...

— Pupeze proaste, a comentat Tristan.

— Aşa-i? Eram uşurată că nu fusese captivat de reflexiile blonde. Dar celelalte fete Barnbrooke sunt adorabile. Amuzante, bune la suflet şi deştepte. Dacă ai flirta puţin cu Amy, ar fi de mare folos pentru toată lumea. Ella şi Gretchen ar înceta să mai pară irezistibile, iar Aiden ar privi-o pe Amy cu alţi ochi.

Tristan s-a încruntat.

— Nu aveam un subiect mai important acum?

— Ba da. Manfred. Şi tocmai voiai să-mi dai inelul.

Dar nu părea atât de simplu. Am auzit de sus lătrături pe două voci, apoi scârţâit de uşă, şi apoi a coborât Mara Matthăus. Purta şi ea o rochie uimitoare, iar eu m-am întrebat cum avea să reuşească să se autodepăşească la balul de revelion.

Tristan nu a aşteptat să ajungă şi ea în dreptul nostru, ci m-a luat de mână şi m-a tras pe coridorul unde se afla camera lui.

— Haide, aici suntem întrerupţi mereu.

Avea dreptate. Altfel, cineva putea să ne vadă cu inelul şi toate încercările noastre s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Am trecut pe lângă apartamentul

Theremin şi pe lângă camerele 212 şi 211 (în care locuiau Tristan şi bunicu lui), ajungând în vestibulul micuţ de la capătul coridoru lui. Era cel în care Don îşi ştersese degetele lipicioase di ciocolată pe draperiile de catifea şi despre care Amy spu sese că e unul dintre locurile ei favorite. Şi mie îmi plăce; mult. Era mobilat cu două bănci confortabile, tapisate iar pe perete era agăţat un tablou în ulei cu o fată cari părea tristă. Purta o rochiţă marinărească şi mângâia < pisică. Pisica semăna izbitor cu Pisica Interzisă – pro babil era motivul pentru care alegea adesea banca acee; tapisată ca loc de somn. Fereastra dădea spre vest, direc spre Bradul Semilună. Mai departe, se vedeau grajdurile unde bătrânul Stucky era ocupat să-i ţesale pe Găschd şi Waschdi. Cu siguranţă avea să-i îngrijească exact c de obicei, înainte să-şi încheie programul, seară de ajui sau nu.

— Fanny. Tristan nu îmi dăduse drumul mâinii Mi-a întors-o cu palma în sus şi a aşezat inelul doamne Ludwig pe ea, solemn. Acum, că ştiam că era atât d preţios, mi s-a părut că piatra străluceşte.

Am privit uluită timp de câteva secunde.

— Drăguţ, nu? a chicotit Tristan. Nu prea vezi dia mante roz. Sunt foarte rare, mai ales în nuanţa asta. Ro intens elegant, aproape fără cusur.

— Şi atât de greu, am mormăit. De fapt, mi se pare că ar fi cântărit câteva grame. Mâna a început să-mi tre mure uşor. Ceea ce, posibil, era din cauza prezenţei Iu Tristan. Era atât de aproape de mine, încât simţean parfumul acela aparte, de bumbac proaspăt spălat ţ lămâie. Speram că miroseam şi eu la fel de bine. Cumva, nu mă simt confortabil să îl port cu mine. Cred că ar fi mai bine să îl iei înapoi, până când ne decidem ce să facem cu el.

— Eşti adorabilă, a spus Tristan. Ţi-e teamă că îţi va arde buzunarul? Sau vrei să pretinzi că l-ai pierdut ca s-o ştergi cu el? Mi-a luat inelul din palmă şi mi l-a strecurat pe deget, apoi mi-a rotit mâna. Cum ţi se pare? m-a întrebat, cu o voce mai slabă. Nu-i rău, nu?

— Ia laba, a spus cineva cu indiferenţă. De groază, am sărit înapoi şi aproape m-am ciocnit de fata cu rochie marinărească.

Era Ben, stând între balustrade, foarte încrun-tat. Covorul gros îi înghiţise paşii, aşa că nu îl

auzisem venind.

— Poftim? Tristan şi-a încrucişat braţele şi l-a privit cu aroganţă pe Ben.

— Am spus să iei laba de pe interna noastră minoră. Ben părea supărat de-a binelea.

— Nu e..., am început, dar m-am oprit imediat, fiindcă voisem să spun „Nu e ce pare a fi". Era cea mai absurdă replică din toată istoria replicilor absurde.

Tristan a râs amuzat.

— Altfel mă baţi sau ce?

— Dacă trebuie, a răspuns Ben. Eşti în regulă, Fanny?

— Prea târziu. Tristan râdea încă. Am muşcat-o deja, iar la următoarea lună plină se va transforma în vampir.

— Doar fiindcă arăţi bine şi ai tupeu nu înseamnă că poţi avea totul. Ben părea la un pas de a-l lovi pe Tristan.

M-am vârât iute între ei.

— Ben! Nu m-a muşcat nimeni. Iar labele noastre n-au făcut nimic rău... Doamne, despre ce vorbeam? Expresia gravă a lui Ben mă făcea să mă agit. Mă simţeam ca în clasa a cincea, când nişte elevi din şcoala generală scriseseră cu spray pe peretele staţiei de autobuz „Şcoala e de raha", iar Delia şi cu mine corectaserăm eroarea şi adăugaserăm un „t". Firește că noi fuseserăm prinse, când vinovaţii erau deja plecaţi de mult. Probabil mai râd de noi şi în ziua de azi. Discutăm o problemă, am încercat eu iar. Poate că ne ajuţi şi tu.

— Fanny, a spus Tristan, pe un ton de avertizare. Nu este fiul şefului?

— Ba da, însă e în regulă, am răspuns eu.

Ben şi-a încrucişat şi el braţele.

— Ce fel de problemă? a întrebat, încă furios.

Am ignorat privirea aruncată de Tristan.

— Ţi-am povestit deja că doamna Ludwig şi-a pierdut inelul de logodnă în centrul de wellness.

— Da, ştiu, a spus Ben. Am căutat prin toate sitele şi am dezasamblat instalaţia de filtrare.

— Dar nu aţi găsit inelul, fiindcă îl furase Stella Iegorov. Este, de fapt, cleptomană. Caută pe Google. Asta făcusem eu, în timp ce-mi

uscam părul. Tristan nu minţise. Mai multe reviste şi portale online aveau în arhivă povestea cu safirul care ajunsese „din greşeală" în geanta pentru căţel.

I-am povestit totul lui Ben, care a păstrat tăcerea şi nu a întrebat nici „Ha?", nici „Ce?", aşa cum aş fi făcut eu. Nu, Ben a rămas calm şi m-a lăsat să-i dau înainte. Apoi am ajuns la partea care trebuia uşor cosmetizată.

— Am văzut inelul pe noptiera din apartamentul Panorama, când am urcat să recuperez căciula de samur a Daşei.

Pe noptieră, în noptieră – era totuna.

Tristan a rânjit, apreciativ.

— Şi l-am luat. îi aparţine doamnei Ludwig. Şi ea plânge neîncetat, de atunci. Nu am putut să îl las. M-am uitat la Ben, în expectativă. Acum, putea să vorbească.

— De asta te grăbeai aşa în foaier? a întrebat, iar eu am încuviinţat viguros. Şi eşti sigură că este inelul doamnei Ludwig şi nu unul care seamănă foarte bine?

Ups. Asta ar fi fost o variabilă care ar fi complicat imens povestea. Dar nu, eram singură. Inelul care dispăruse la subsol era acelaşi cu cel din noptiera Stellei Iegorov. Am mai încuviinţat o dată, viguros.

— OK, a spus Ben, încet. Deci ai luat inelul de pe noptieră şi vrei să i-l înapoiezi doamnei Ludwig. Care e problema? Şi ce treabă are el? A arătat spre Tristan.

— Fanny nu poate înapoia inelul dacă nu vrea să riște ca Stella Iegorov să afle cum a dispărut bijuteria din camera ei, a spus Tristan, iritat. Şi cu siguranţă vei fi de acord cu ideea mea vagă că ar fi mai bine să nu-şi facă un duşman din această doamnă, doar dacă administraţia hotelului nu are de gând să depună o plângere împotriva soţiei lui Viktor Iegorov.

Ben nu a răspuns.

— Vezi, aici e buba, a spus Tristan, iar eu am adăugat repede:

— Tristan şi cu mine ne-am tot gândit cum să procedăm. Credem că, dacă i-am trimite doamnei Ludwig un pachet anonim...

— Slabe şanse, a mormăit Ben. Şi-a dres glasul şi a vorbit mai tare. De ce nu ai venit direct la mine, Fanny? De ce discuţi o problemă atât de delicată cu acest... oaspete? A clătinat din

cap. Acum părea dezamăgit, iar asta mă supăra şi mai mult decât furia dinainte. A întins mâna. Dă-mi inelul.

Mi l-am scos de pe deget şi i l-am pus în palmă. Imediat, m-am simţit cu zece grame mai uşoară. Puteam să respir din nou.

Tristan şi-a dat ochii peste cap.

— Haide, a spus Ben, iar dezamăgirea de pe chipul lui era asortată cu vocea. Avem noi grijă să îl primească doamna Ludwig înapoi.

— Da, însă mai trebuie să ştii încă un lucru. Inelul ăsta este... Au! Tristan mă înghiontise în coaste, clătinând încet din cap. Poate avea dreptate şi Ben ştia deja destule.

— Ce e cu inelul? a întrebat Ben.

Valorează câteva milioane de euro.

— E foarte special, am şoptit. Nu puteam minţi cu voce tare. Domnul Ludwig i l-a cumpărat dintr-un târg de vechituri, cu mulţi ani în urmă.

— Ştiu, a spus Ben.

Tristan s-a întins şi a căscat, de parcă s-ar fi plictisit brusc.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, mă duc să-mi acompaniez bunicul la cină. A trecut pe lângă Ben şi a ieşit pe coridor. Crăciun fericit, oameni buni.

— Şi ţie, a mormăit Ben, în germană.

Cât am coborât. Ben a tăcut cu îndărătnicie. Aveam un sentiment neplăcut, fiindcă nu-i spusesem decât jumătate de adevăr. Dar el nu ştia asta şi nu avea de ce să fie supărat pe mine.

L-am privit de câteva ori pe furiş, însă s-a prefăcut că nu îmi remarcă ocheadele. Şi-a ţinut dinţii încleştaţi tot timpul, de parcă ar fi vrut să mărunţească ceva între ei. Când Moser-Anni, care îndesa cămăşi murdare în spălător, ne-a urat Crăciun Fericit, răspunsul lui („Sărbători fericite şi dumitale!") s-a dovedit atât de morocănos, încât Moser-Anni a părut uimită. I-am surâs indulgent.

Cam la ora aceasta, domnişoara Müller şi echipa ei de la etaj începeau tura de seară, pregătind camerele pentru noapte. întotdeauna îmi plăcuse tura de seară cel mai mult, fiindcă, în primul rând, era ultimul lucru pe care-l făceai înainte de finalul programului şi, în al doilea rând, făceai chestii drăguţe: trăgeai draperiile, luai cuvertura de zi de pe pat, puneai o rogojină şi papuci de casă de fiecare parte a patului, scuturai

pernele şi aşezai o tabletă de ciocolată pe fiecare. La plecare, mai strângeai puţin şi scoteai vasele murdare sau gunoiul. Când oaspeţii reveneau în camere, după cină, totul îi aştepta pregătit pentru culcare.

— Mi-e poftă de ciocolată. Ţie nu? am spus, dar Ben nu a răspuns. Părea să fie ceva foarte grav.

Când am ajuns la parter, în camera personalului din spatele lojii lui Monsieur Rocher, mi-am luat inima în dinţi şi l-am întrebat:

— Eşti supărat fiindcă am luat inelul?

Ben s-a oprit.

— Nu. Acum, s-a uitat, în sfârşit, la mine. Aşa aş fi procedat şi eu, în locul tău. Sunt supărat fiindcă nu mi-ai povestit mie, ci acestui... Tristan Brown.

Ceea ce n-aş fi făcut niciodată, dacă aş fi luat, într-adevăr, inelul. Doamne!

— Am crezut că suntem prieteni, a continuat Ben. Şi că ştii că poţi avea încredere în mine.

Acum, mă simţeam şi mai mizerabil. Mai ales fiindcă aşa şi era: cu o seară înainte, pe scări, în timp ce beam fiertura cu rom, totul fusese foarte confortabil între noi.

— Aş fi venit cu siguranţă la tine. Asta dacă aş fi văzut inelul şi l-aş fi luat, ceea ce, de fapt, nu făcusem. Tristan a... era... s-a întâmplat să fie în zonă.

Ştiam deja că jumătăţile de adevăr nu aduceau nimic bun. Se adăugau, la final, compunând o minciună în toată regula. Dar acum trebuia să respect această poveste, chiar dacă o detestam şi mă făcea de râs în faţa lui Ben.

— A trebuit să îi spun lui Tristan, altfel m-ar fi denunţat pentru furt la conducerea hotelului.

— Am priceput, a spus Ben.

Nu. Din păcate, nu pricepea. Pentru o clipă, am fost furioasă pe Tristan, care mă pusese în situaţia aceea. II minţeam pe Ben doar pentru a-l acoperi pe Tristan, pentru ca nimeni să nu afle că se căţăra pe faţade, că intra pe ferestrele deschise ale camerelor străine şi că îşi vâra nasul prin noptierele oamenilor.

Altfel... fără Tristan, inelul doamnei Ludwig ar fi fost pierdut pentru totdeauna, iar asta nu i-ar fi servit la nimic.

— Nu este foarte inteligent să te

împrieteneşti cu oaspeţii. Ben s-a uitat direct la mine. în special, nu cu acest păpuşel britanico-asiatic, care crede că orice fată îi va cădea în braţe numai dacă zâmbeşte.

— Ceea ce este perfect adevărat, am spus, şi am adăugat repede: Dar, firește, nu este şi cazul meu.

— Dar, mai devreme, am avut impresia că vedeam o imagine... familiară. De parcă nu era prima dată când vă ţineaţi de mână.

— Dar nu am... M-am întrerupt. Era o prostie din partea mea să mă justific de fiecare dată. Nu făcusem nimic rău, nici măcar în versiunea-minciună a poveştii. Ce căutai tu acolo, în vestibul? am întrebat, privindu-l pe Ben în ochi.

Ben s-a uitat şi el la mine câteva secunde, apoi a întors privirea.

— Adică de unde am ştiut să vă caut acolo? Mi-a spus Ariane. Ai fost văzută de câteva ori la etajul al doilea, de parcă tu şi acel domn aţi fi fost... împreună.

— Cine naiba e Ariane?

— Una dintre studentele din Lausanne care lucrează cu domnişoara Müller, cea blondă cu coada de cal. Trebuie s-o ştii, doar e colega ta de cameră.

— Ah, te referi la I-am-Uitat-Numele. Am început să îmi mestec buza de jos. încet, totul căpăta sens, însă un sens care mă speria. I-am-Uitat-Numele a coborât la recepţie şi ţi-a spus că mă ţin de mână cu Tristan Brown la etajul al doilea, da? Iar tu ai crezut-o pe proasta aia. Nu ştiu de ce, brusc, am simţit un gust amar.

Ben m-a privit cu sprâncenele unite.

— Ea şi celelalte fete erau îngrijorate pentru tine. Te mai văzuseră cu el şi înainte, în spălător. A inspirat adânc. Unde accesul oaspeţilor este interzis.

— Da, sigur, erau groaznic de îngrijorate, am pufnit. Faptul că vorbea cu atâta blândeţe mă înfuria şi mai tare. Cât de drăguţe au fost, să-şi manifeste grija aşa! Iar tu ai avut atâta încredere şi ai fost atât de cavaler, că ai plecat de îndată să... ce?

— Să te salvez de o prostie, poate? Era posibil ca acest oaspete să te hărţuiască. Buzele lui Ben s-au strâns într-o linie subţire. Dar, evident, nu a făcut nimic împotriva voinţei tale.

— Eşti bine venit să le spui prietenelor tale din Lausanne că nu au de ce să

se amestece în viaţa mea personală, m-am răstit.

— Măcar ele cunosc regulile, spre deosebire de tine, a răspuns Ben. Nu este genul de hotel în care angajatele îşi fac de cap cu oaspeţii în spălătoare şi în colţuri întunecate.

Acum chiar că mersese prea departe!

Mi-am dat seama că aveam lacrimi în ochi. Aşa era mereu: când furia se intensifica prea tare, trebuia să urlu de frustrare şi nu reuşeam să mai scot un cuvânt. Avusesem mustrări de cunoştinţă cu doar câteva momente în urmă fiindcă îl minţisem?

— Ţine de datoria mea să îţi atrag atenţia asupra unui comportament nepotrivit, care ne-ar putea afecta reputaţia în mod negativ.

Era clar că Ben nu îşi dădea seama ce îmi făcea. Ochii mă ardeau de efortul de a-mi reţine lacrimile.

— Dacă aş fi fost în locul tău, m-aş fi bucurat că Ariane a venit la mine şi nu s-a dus la tata.

— Eşti de încredere pe naiba! Aş fi preferat să strig, însă cuvintele mi-au ieşit extrem de apăsate şi pe un ton abia auzit. Cred că eşti exact ca tatăl tău acum. Pe naiba prieteni, Ben! Prefer să fiu prietenă cu păpuşelul brita- nico-asiatic. Măcar Tristan poate recunoaşte o pupăză proastă, când vede una. Fără să mai aştept vreun răspuns, m-am grăbit să trec pe lângă el, am intrat în loja portarului şi am trântit uşa cu putere în urma mea.

— Ah, ce bine, a spus Monsieur Rocher. Era atât de linişte aici că aproape am adormit.

M-am sprijinit cu spatele de uşă şi am respirat dramatic. Cu siguranţă Monsieur Rocher ne auzise cearta, ceea ce era bine, fiindcă mă scutea să repet fiecare detaliu supărător şi, inevitabil, să izbucnesc în lacrimi.

Ben o luase pe cealaltă ieşire şi acum, cu paşi foarte mari, furioşi, străbătea foaierul ca să revină în spatele recepţiei, unde a început să tasteze la computer, demonstrativ.

— Ar fi trebuit să-i dau una, am spus. Să-l izbesc de perete. Să-i fac foarte mult rău.

— O palmă zdravănă este, uneori, mai bună decât un sărut prost. Monsieur Rocher a luat un teanc de vederi dintr-o cutie de carton şi a început să le aşeze pe raft. Am citit asta undeva.

Actorul britanic, care se părea că fusese la o plimbare de Crăciun cu soţia lui, a intrat pe uşa rotativă, aducând un miros de frig. Ben le-a dat cheia de la cameră, aruncând o privire rapidă în direcţia noastră. Voiam să arunc cu unul dintre merele lustruite din bolul de pe tejghea.

— Aproape că a sugerat că-mi fac de cap cu oaspeţii, am spus, imediat ce oaspeţii au dispărut pe scări. în colţuri întunecate. Fiindcă vacile alea de ajutoare de cameristă... Abia dacă puteam respira. Dar mă simţisem bine să folosesc vocabularul lui Grade. M-a ajutat să-mi înghit lacrimile.

— Nu a fost frumos din partea lui Ben. Monsieur Rocher mi-a întins un teanc de vederi şi am început automat să le sortez. Arăţi foarte drăguţ în seara asta, Fanny. Mai mult decât de obicei.

— Mulţumesc.

— Cu care dintre oaspeţi se presupune că... te-ai implicat?

— Cu Tristan Brown, din camera 211, am spus, imediat, şi am zâmbit puţin, în ciuda supărării. „A mă implica" era o expresie foarte OK, pe lângă „a-mi face de cap". Şi nu m-am implicat. încercam să rezolvăm împreună o problemă. Apropo, în interesul hotelului, iar faptul că am vorbit cu Ben nu a făcut decât să mă pună într-o lumină proastă!

Monsieur Rocher mi-a oferit un zâmbet empatic.

— Tristan Brown din camera 211 este un tânăr foarte chipeş, a spus el. Este doar o idee, însă nu este posibil ca Ben să judece situaţia greşit fiindcă este gelos?

— Nu, a judecat situaţia greşit fiindcă a ascultat-o pe pupăza aia. M-am uitat urât la recepţie, unde Ben continua să maltrateze tastatura, parcă pentru a ţine la distanţă un atac primejdios al hackerilor. îi ştie chiar şi numele. L-a spus de atâtea ori, încât n-ar mai trebui nici măcar să-i spun „I-am-Uitat-Numele".

— Iubirea caută trandafiri, gelozia găseşte spini, a spus Monsieur Rocher. Sau, invers, oare iubirea găseşte trandafiri, iar gelozia caută spini? în orice caz, sunteţi oameni şi nu puteţi nega asemenea sentimente. Uite încă nişte vederi aici, draga mea.

Pentru o vreme, am aranjat vederi în tăcere, ascultând colindele care pluteau încet dinspre bar

şi privind lumea îmbrăcată festiv care se îndrepta spre restaurant. Chiar şi familia oligarhului – mama şi fiica purtând toalete asortate – a coborât scările. Câinele rămăsese în cameră, în premieră.

— Ai mâncat ceva? a întrebat Monsieur Rocher, când toată lumea dispăruse în restaurant şi pianistul a trecut la o versiune jazz a lui „Jingle Bells”.

— Nimic, de la salata de cartofi de la prânz.

— Ah, a spus Monsieur Rocher, de parcă asta ar fi explicat multe.

în momentul acela, în foaier a apărut cuplul Ludwig. Şi ei se îmbrăcaseră de sărbătoare. Domnul Ludwig purta un costum ale cărui mâneci de jachetă erau cam scurte pentru el, iar doamna Ludwig purta o rochie liliachie, voluminoasă, şi o capă asortată.

Ben a reacţionat imediat.

— Aşteptaţi, vă rog, a strigat el, ieşind de după recepţie. Ah, lucrurile deveneau serioase. Inima a început să-mi bată mai repede. Eram curioasă cum va explica Ben inelul. Ca să nu ratez un cuvânt, m-am aplecat atât de tare peste tejghea, încât aproape am căzut de partea cealaltă. Din păcate, cei din familia Ludwig stăteau cu spatele la mine, aşa că nu le puteam vedea feţele. Şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, baroneasa şi tânărul ei amant au dansat în jos pe scări şi au început o discuţie chiar în faţa noastră, încercând să decidă dacă să meargă direct la restaurant sau să ia mai întâi un aperitiv la bar. Când au terminat şi s-au îndreptat spre bar, Ben înapoiase deja inelul, fiindcă doamna Ludwig îl îmbrăţişa şi îl săruta pe ambii obraji, entuziasmată, spunând: „Eşti un înger, tinere. Un înger de Crăciun!”

Ben a roşit puţin şi a răspuns ceva neinteligibil. Domnul Ludwig a împins inelul pe degetul doamnei Ludwig, iar eu aproape că am început să plâng, fiindcă a fost un gest atât de solemn şi a privit-o atât de intens, de parcă s-ar fi aflat în faţa unui altar. A sărutat-o potrivit momentului şi, într-un final, s-au îndreptat amândoi spre restaurant, unde, speram eu, se aşezau la o masă cât mai îndepărtată de Stella Iegorov.

Ben a rămas în mijlocul foaierului şi s-a uitat în urma lor. Faţa lui reflecta multe emoţii, de parcă tocmai ar fi văzut un film tulburător. Când

şi-a întors capul spre noi, m-am străduit să mă ridic, dar era prea târziu, fiindcă observase deja contorsionările mele, necesare pentru a-l fi privit în timp ce discuta cu soţii Ludwig. Şi atârnam încă deasupra tejghelei, privindu-l, deşi aceştia plecaseră de mult. Nu era cazul să mă amăgesc!

M-am gândit să îmi ajustez limbajul trupului la starea mea emoţională, încrucişându-mi braţele la piept şi încercând să arăt cât mai sfidătoare. Am încercat să-l fulger din priviri, o treabă care se făcea mereu în romane. Cine clipea primul pierdea.

La ce se aştepta? Să îl laud? Aş fi putut înapoia chiar eu inelul. Eu venisem cu ideea lui Manfred. Adevărata dificultate nu era înapoierea inelului, ci clarificarea faptului că familia Ludwig ar fi putut cumpăra hotelul cu ceea ce considerau o bagatelă, de exemplu.

Ben nu s-a lăsat intimidat de fulgerele din privirile mele. S-a apropiat încet, fără să-şi ferească ochii. Din păcate, clipea la fel de rar ca mine.

— Cred că nici Ben nu a luat cina încă, a spus Monsieur Rocher, când a ajuns în faţa noastră.

Nu-mi păsa. N-avea decât să moară de foame.

Am tăcut amândoi.

— îmi imaginez că unul sau altul dintre voi regretă ce a spus mai devreme, nu? Monsieur Rocher l-a privit pe Ben cu sprâncenele ridicate.

— Da, aşa-mi imaginez şi eu, a mormăit Ben, lăsând privirea în pământ.

— Nu am spus nimic pentru care să-mi pară rău. Am pufnit, iar Monsieur Rocher mi-a întins fără cuvinte un şerveţel.

— Eu da. Ben a oftat. Nu ştiu cum de… îmi pare atât de rău, Fanny. Nu am vrut.

— Partea despre purtarea care pătează reputaţia hotelului sau cea despre aventurile din colţuri întunecate? Mi-am suflat nasul cu zgomot. Nu aveam idee de ce îmi curgea, deodată.

— Ambele. Ben părea să fie necăjit pe bune, aşa cum am remarcat după o privire scurtă, cât timp aveam nasul încă îngropat în şerveţel. A fost nedrept din partea mea. Şi complet… scandalos şi superior. Îţi cer scuze. Sunt un idiot dacă am crezut că ai putea avea de-a face cu

englezul acela arogant şi plin de el, care...

— Mă ţinea de „labe”? am întrebat, coborând şerveţelul.

Ben a rânjit.

— Da, întocmai. Apoi, a redevenit serios. Fanny? îmi accepţi scuzele şi mănânci cu mine?

M-a privit atât de dezarmant, încât m-am zbătut să îmi menţin postura. Am decis să nu îi răspund, o vreme. Măcar nu mai aveam nevoie de şerveţel.

— Ce idee bună! Parcă mi-ar fi venit mie! Monsieur Rocher a luat un pachetel de la poştă şi i l-a întins lui Ben. Aţi dori voi să-i daţi acest pachet lui Pavel? A sosit de ieri, deja, cu poşta din Bulgaria. Am aruncat doar o privire, dar cred că e important să îl primească în ajun.

Mi-am vârât şerveţelul în buzunarul pantalonilor şi mi-am muşcat buza de jos.

— Fanny? Ben s-a aplecat peste tejghea. Am putea să fim din nou prieteni?

Am inspirat adânc.

— Prieteni nu, să mâncăm da, am spus, ridicân- du-mă. Poate asta îţi va da ocazia să îţi ispăşeşti păcatele.

— Mă bucur că am rezolvat asta, a spus Monsieur Rocher, mulţumit.

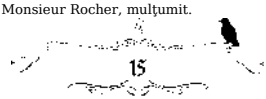

Am văzut de la distanţă că Pavel nu era singur în spălător, fiindcă nici măcar el nu putea cânta „Păstorii aleargă” în versiunea originală, în franceză, pe două voci. Aproape că am atins mâna lui Ben, pe coridorul slab luminat, într-atât de frumos şi de liniştitor suna, mult mai potrivit cu ocazia, decât suita internaţională de colinde care se desfăşura sus.

Dar firește că nu era posibil. Eram încă supărată pe
el.

Camerele de la demisol aveau deja o acustică impresionantă, care îmi dublase întotdeauna volumul vocii, dar, chiar şi aşa, era un spectacol absolut fantastic. Baritonul puternic al lui Pavel prevalase, ca de obicei, însă tenorul ca de clopoţel îi făcea faţă cu brio.

în cadrul uşii, m-am oprit, surprinsă. Tenorul îi aparţinea bătrânului Stucky, care şedea la masă cu Pavel. Ca de obicei, cosea nişte nasturi.

O sticlă cu un lichid transparent se afla între cei doi: bătrânul subţire, adus de spate, şi mai tânărul uriaş, îmbrăcat în blugi şi tricou. Câteva maşini mârâiau pe fundal, iar lumina unui muc de lumânare arunca umbre pe pereţi.

Un „Slavă bunului Dumnezeu" care a umplut spaţiul mi-a adus lacrimi în ochi. Cum putea un domn atât de în vârstă să aibă o voce atât de tânără şi de angelică?

Ben mi-a zâmbit. Se pare că era deja familiarizat cu talentele ascunse ale îngrijitorului de cai.

— Te miri? a spus, când refrenul a început să se topească. Bătrânul Stucky a fost cândva solist al Corului Băieţilor din Solothum.

— Corul Băieţilor Cântăreţi, l-a corectat Stucky şi a adăugat o propoziţie pe care, în afară de un „dar", nu am înţeles-o.

— Dar prefera să se afle în munţi. Cu animalele, în natură, a tradus Ben. Acolo, poţi cânta oriunde.

— Oriunde şi oricând! Pavel ne-a sărutat pe amândoi pe ambii obraji şi a primit pachetul. în loc să îl despacheteze, a turnat din lichidul din sticlă în două pahare nu prea mici şi ne-a dat câte unul. Bătrânul Stucky este îngrijorat de semnele rele...

— Ce semne rele? Mi-am mirosit paharul, suspicioasă. Mirosea ca tonicul meu antibacterian.

Bătrânul Stucky a zis ceva ce nu am înţeles.

— Luna are un soi de guler, a preluat Ben traducerea, din nou, incapabil să se abţină să nu-şi dea ochii peste cap. Iar spiritul munţilor l-a vizitat pe bătrânul Stucky în vis şi l-a avertizat că se va petrece un lucru rău.

Bătrânul Stucky a strâns din ochi, încuviinţând.

— Sp'ritul m'telui.

— Ah. Am simţit că mi se face pielea de găină.

— Fără superstiţii în ajun! Poate ajută ţuica de pere, a spus Pavel. A zâmbit cu indulgenţă, însă, când a ridicat paharul, privirea lui era solemnă. Când venea vorba despre

credinţă, Pavel nu ştia de glumă. Deşi braţele lui puternice, musculoase, erau tatuate cu o sumedenie de simboluri păgâne, era de un catolicism profund, iar tatuajele nu făceau decât să inducă în eroare. Să închinăm pentru Naşterea Pruncului Isus, care a adus lumina în lume şi în inimile oamenilor.

Nimeni nu a îndrăznit să refuze.

— Pentru Isus Hristos, am spus cu toţii. Am luat doar o înghiţitură mică. Aveam încredere neţărmurită în Pavel, însă în ceea ce privea lichidele necunoscute, fără etichetă, eram precaută, iar ăsta era un lucru bun. Şnapsul mi-a ars esofagul şi am tuşit. Dar apoi am simţit gustul de pară şi o căldură plăcută în stomac.

— Bun, ha? Pavel a privit de la mine la Ben şi înapoi. Făcut acasă, de sora lui Stucky. A umplut din nou paharele.

— Cred că, dacă mai beau, nu doar luna va avea guler, am spus, ţinându-mi mâna deasupra paharului, pentru siguranţă. în fond, Ben şi cu mine trecuserăm doar razant prin bucătărie şi inghiţiserăm câte un pateu. Nu rămăseserăm mai mult, fiindcă cearta ne stricase apetitul, iar acum regretam.

Bătrânul Stucky şi-a dres glasul.

— Nopţi nel'ştite.

— Poftim?

— Sunt nopţi nel'ştite, a şoptit el, fixându-mă cu o privire pătrunzătoare. în locul zâmbetului său obişnuit, şotios, chipul lui ridat era parcă alcătuit din straturi, iar ochii apoşi erau duşi în fundul capului. Crituri mal'fice, dimoni şî fant'me, toţi s'păraţi. Oamini lasă duşi de idei d'bolice.

Acum mi-am dat seama, abia, cum se simţea Pavel când auzea aşa ceva în germană. Ce dracu însemna „s'păraţi"?

— Totul este posibil în nopţile neliniştite, a spus Ben, încet. Creaturi malefice, demoni şi fantome sunt cu toţii supăraţi. S-a oprit, pentru o clipă, dându-mi fiori. De ce mă privea Stucky atât de sever? Oamenii se lasă seduşi de idei diabolice, a continuat Ben. I-a scăpat un hohot de râs. Cred că se referă la Tristan Brown din camera 211.

— Ha, ha, cât de amuzant, am şoptit eu. Nu ţi se pare de speriat ce spune, şi mai ales cum o spune?

Ben m-a privit amuzat.

— Nu îl poți înțelege pe bătrânul Stucky, dar are impact, Fanny.

— Scuze, i-am spus bătrânului, dar mă speriați nițel.

— Da, și aici se termină poveștile cu stafii. Pavel a ridicat paharul. Să bem!

— Bătrânul Stucky vrea doar să aveți grijă, a spus bătrânul Stucky, cu greu, în germana curentă. Se întâmplă lucruri.

— Atunci, să bem împotriva răului, a spus Ben, ridicând și el paharul.

— Și pentru micul prunc Isus din leagăn, a completat Pavel. Și-a golit paharul dintr-o înghițitură, de parcă ar fi fost apă. Ce mai face bunul Petrus? A rostit numele cu accent pe a doua silabă.

— Monsieur Rocher dorește să aștepte și să vadă dacă vreunul dintre oaspeți are vreo dorință specială. Ben se chinuia cu șnapsul, dar se încăpățâna să continue. Vine mai târziu?

— Monsieur Rocher se numește Petrus? am întrebat. Nu știam de ce era nevoie să aibă un prenume.

— întotdeauna cântăm un trio de Crăciun, mi-a spus Pavel. Și, când vine Iaromir de la biserică, un cvartet.

Bătrânul Stucky a zis ceva pe care Ben l-a tradus drept „Muzica potrivită ține diavolul la distanță".

— Asta făcea mereu tatăl lui... ah, nu!

— Ce este?

— Nu mi-am dat seama ce oră e. E deja ora zece? Ben s-a pipăit cu disperare după telefonul mobil.

— Așa cred. De ce?

— La ora zece, tata își ține discursul de Crăciun, iar dacă nu sunt prezent și nu încuviințez când anunță că noua generație e pe cale să preia frâiele, se va supăra... Doamne! își găsise telefonul. E deja și cinci! M-a luat de mână. Poate ne întoarcem mai târziu să vă ascultăm cvartetul, Pavel. Crăciun fericit amândurora!

M-a tras după el afară din spălătorie. M-am întrebat dacă era cazul să îl anunț că statutul nostru nedefinit de prietenie nu permitea contactul fizic, însă nu a părut să își dea seama că mă ținea de mână. Trăgându-mă pe coridoarele întortocheate spre scările care duceau în

bibliotecă, cita din discursul tatălui său şi adăuga şi comentarii în timp real.

— în fiecare an sunt aceleaşi sentimentalisme ieftine: *Dragi oaspeţi — nu, dragi prieteni — vechi şi noi, mă bucur şi mă simt mândru să vă văd pe toţi aici*... Şi asta în timp ce zâmbeşte atât de fals, încât ai spune c-ar prefera ca un glob din pomul de Crăciun să cadă şi să-l lovească în cap. Uneori, îşi şterge chiar şi o lacrimă imaginară din colţul pleoapelor. Atât de ridicol! *Ce ar fi mai potrivit de Crăciun decât să vorbeşti despre iubire?* Ha, ha, tata şi iubirea! Nici măcar nu ştie ce înseamnă. Poate tu nu cunoşti încă povestea... toată lumea o ştie, fiindcă este aceeaşi în fiecare an. Cu mâna liberă, a deschis uşa spre casa scării. *Chiar şi dragii noştri stră-străbunici... idealuri, obligaţii, tradiţii, bla, bla, bla şi apoi, ta-daaa, preaiubitul meu fiu, Ben, s-a întors şi îi voi înmâna într-o bună zi inelul de chei. Ben* – iar aici îşi duce o mână la inimă, mustind de sinceritate, de fiecare dată – *eşti mândria şi speranţa mea*. A tropăit pe scări atât de repede, încât mi-a fost dificil să mă ţin după el. A deschis uşa bibliotecii cu un gest energic. Apoi, oamenii aplaudă, iar eu simt că vreau să intru în pământ. De când aveam cinci ani, detest discursul ăsta. Mi-aş dori să le spun oamenilor că ipocritul ăsta doreşte să vândă aceste ziduri atât de iubite şi de venerabile unui antreprenor de gunoaie dubios, pentru care ideile stră-străbunicilor nu valorează nimic. Dar există şi o parte bună: este ultima dată când va mai minţi aşa. Traversaserăm deja biblioteca şi ne aflam în faţa uşii care dădea spre bar. Părea că abia atunci a remarcat că mă aflam încă lângă el. Iritat, şi-a privit mâna, care o strângea încă pe a mea.

— E foarte amabil din partea ta să vii cu mine, a spus, desprinzându-şi încet mâna şi vârând-o în buzunarul pantalonilor, puţin stânjenit. Dar dacă preferi să nu...

— Este în regulă. Acum chiar m-ai făcut curioasă. I-am zâmbit, iar el mi-a zâmbit înapoi, uşurat.

— Deci... A inspirat adânc, înainte să intre în sală.

Mulţi oaspeţi se aflau la bar, ţinând pahare de şampanie în mâini. Am descoperit întreaga familie Bambrooke, inclusiv Amy, Gracie şi Madison, baroneasa şi iubitul ei mai tânăr, Tristan şi bunicul lui, familia Burkhardt (Don Jr

purta un papion de catifea bleumarin, care arăta excepţional), actorul britanic, autorul de thrillere, domnul şi doamna von Dietrichstein şi Mara Matthäus, cu rochia ei sclipitoare. Doamna Ludwig îşi sprijinea capul pe umărul domnului Ludwig, iar pe degetul ei era, evident, inelul de logodnă. Cu siguranţă Tristan îl remarcase deja de multă vreme.

Retrogradul Rudi a fost singurul care ne-a remarcat sosirea. Se afla lângă uşă, iar noi am trecut cât mai neobservaţi posibil pe lângă el. Tatăl lui Ben era lângă pianul cel mare, iar discursul lui părea destul de avansat.

— Nu ştiu dacă voi cunoaşteţi povestea, însă, când s-a construit hotelul, în 1898, stră-străbunicii noştri au angajat un cioplitor în piatră care să graveze deviza familiei deasupra intrării. Era *Mens agitat molem,* care înseamnă „Mintea mişcă materia". Dar, când au revenit, deviza era *Tempus fugit, amor manet,* care înseamnă „Timpul trece, dragostea rămâne". Firește că l-au luat la întrebări pe cioplitor ce se întâmplase, dar el a susţinut că nici nu îşi începuse încă munca. Nici azi nu am aflat, încă, cine a gravat inscripţia misterioasă. Stră-străbunica noastră a păstrat toată viaţa credinţa că fusese spiritul muntelui, care alesese noua deviză şi plasase locul sub protecţia lui. A chicotit, iar oaspeţii au râs şi ei. Nu mai este necesar să precizez că *Tempus fugit, amor manet* nu a rămas doar deviza acestui stabiliment, ci a devenit şi deviza familiei noastre. A făcut o nouă pauză. Şi să ştiu că fratele meu şi cu mine vom putea trece această răspundere pentru locul cu atâtea tradiţii şi idealuri, întocmai cum au făcut bunicii mei cu părinţii noştri, fiului meu, Ben, într-o bună zi, mă umple de recunoştinţă şi de mândrie. Şi-a dus o mână în partea stângă a pieptului, iar Ben şi unchiul lui au oftat încet, la unison. Ben, unde eşti? S-a uitat în jur, l-a remarcat pe Ben şi i-a zâmbit iubitor. Toţi oaspeţii s-au întors spre noi şi au zâmbit şi ei. Acestea fiind zise, Roman Montfort a conchis, pe un ton moderat: Va doresc tuturor, prieteni noi şi vechi, o sărbătoare binecuvântată a iubirii!

Toată lumea a aplaudat. Apoi au ridicat paharele cu şampanie într-un toast şi au început să discute animat, pianistul s-a reaşezat pe băncuţa lui şi, undeva, cineva a deschis o fereastră şi a lăsat să intre aerul proaspăt al

nopții.

— Nebunie, i-am șoptit lui Ben.

Retrogradul Rudi și-a părăsit locul și se îndrepta spre bar, împreună cu actorul britanic, în timp ce autorul de thrillere li s-a alăturat celor din clanul Barnbrooke și a comandat tare încă o sticlă de șampanie.

— A fost întocmai cum ai spus. Dar nu ai roșit, de data asta.

— Ba da, pe interior. Gura lui Ben s-a răsucit într-un zâmbet chinuit. Ah, nu! Hai să plecăm, vine spre noi.

Dar era prea târziu. Roman Montfort era deja în fața noastră, cu Gretchen de braț, care-și ținea pleoapele plecate, de parcă ar fi fost timidă.

— Iată-l pe minunatul meu fiu, a spus Roman Montfort, în engleză. Pentru o clipă, crezusem că nu ești în sală. S-a uitat la mine și am crezut că intuiesc o scânteie de iritare în ochii lui. Imperceptibil, am încercat să fac un pas în spate, însă, din păcate, acolo se afla peretele.

— Frumos discurs, a răspuns Ben, tot în engleză. Complet diferit. Și, în lumina evenimentelor viitoare, deosebit de onest și de emoționant.

Tatăl lui i-a ignorat complet cuvintele. Nici măcar nu eram sigură că le auzise.

— Azi este ziua ta norocoasă, băiete. Frumoasa noastră Gretchen Barnbrooke, aici, de față, mi-a mărturisit că visează să danseze valsul din deschiderea balului de revelion cu tine. Este prea timidă să îți spună chiar ea.

Da, cum să nu, timidă ca o antilopă gnu. Aproape că am pufnit tare. Parcă intuind asta, Gretchen și-a ridicat privirea și m-a ținut cu o curiozitate nedisimulată.

Parcă i-aș fi citit gândurile. Iarăși camerista ciudată! Pare să fie peste tot pe unde sunt și tipi mișto.

— Am asigurat-o că te-ai simți mai mult decât flatat, a continuat Roman.

— Și încă cum, a spus Ben. Suna obosit.

— Nu vreau să insist, a intervenit Gretchen, pe un ton blând. Rochia ei albastră sclipea în lumina candelabrului, la fel ca părul ei mătăsos. Dacă ai prefera să dansezi cu altcineva... A zâmbit cu înțeles spre mine.

Roman Montfort i-a urmărit privirea și, de

data asta, m-a privit mai atent.

— Va fi o onoare să dansez valsul din deschidere cu tine, Gretchen, a spus repede Ben, încercând cu disperare să se facă invizibil. Roman Montfort se întreba, în mod evident, de unde mă cunoştea.

Ben a făcut un pas în faţă.

— Dacă vrei, facem şi figuri aeriene. Aşa îi punem la respect pe toţi. Era o manevră menită să distragă, sau chiar flirta cu Gretchen?

— Facem şi asta. Am auzit-o pe Gretchen râzând încrezătoare şi eram convinsă că îşi dădea pe spate părul sclipitor. Dar nu puteam vedea, fiindcă mă uitam, paralizată, la tatăl lui Ben, care mă fixa din nou cu privirea. Faţa lui a oglindit confuzie, apoi revelaţie şi, în sfârşit, când Gretchen şi-a amintit că, de fapt, se presupunea că era timidă, şi şi-a luat la revedere cu un „Trebuie să mă întorc la familia mea, dar ne mai vedem" înduioşător, Roman Montfort se umpluse de indignare şi dispreţ.

— Personalul nu este încurajat să îşi facă de lucru cu oaspeţii în timpul liber, a spus el, pe un ton îngheţat. Mă mir ce tupeu ai.

Am simţit că încep să îmi clănţăne dinţii.

— Este aici cu mine. Este invitata mea. Ben s-a uitat urât la tatăl lui. Haide, Fanny, să mergem. Am făcut suficient pe fiul cel bun, astăzi. M-a prins de braţ, spunându-i tatălui său: Te rog să faci o scenă acum – şi crede-mă că va ieşi urât de tot! – sau lasă-ne să plecăm şi să ne bucurăm împreună cu prietenii tăi, vechi şi noi. Mara Matthäus se uită încoace, nerăbdătoare.

Tatăl lui m-a prins de celălalt braţ, iar acum chiar au început să-mi clănţăne dinţii. Vena de la tâmplă i se umflase, ca de fiecare dată înainte să înceapă să urle. Cât de mult m-aş fi bucurat să fiu acum jos, în pivniţă, cu Pavel! în siguranţă.

Dar Roman Montfort nu a urlat.

— Ori eşti extrem de naivă, ori eşti foarte isteaţă, a spus el, încet. Este clar că trebuie să-ţi explice cineva de îndată care-ţi este locul...

Nu a reuşit să continue, fiindcă s-a auzit un pocnet puternic, urmat de un zdrăngănit asurzitor. Ne aflam cel mai aproape de uşă şi am văzut primii ce se întâmplase: pe coridor, chiar în faţa uşii care dădea spre sala de biliard, un candelabru căzuse din tavan. Cristalele se spărseseră într-o mie de bucăţele şi se

împrăştiaseră de la un perete la altul. Cablul electric atârna singuratic de rozeta din stuc şi ningea uşor cu rigips. Din fericire, nu fusese nimeni în zonă. în timp ce oaspeţii se strângeau să caşte gura la dezastru, iar Roman Montfort îi asigura că „Nu s-a întâmplat nimic, domnilor! Chiar nimic. Rămâneţi la bar până ce personalul îndepărtează toate cioburile!", Ben şi cu mine am profitat de ocazie şi am dispărut după colţ, spre bibliotecă. Din nou am mers pe uşa din spate, însă de data asta am fugit sus, căzând de acord fără cuvinte.

— Ce-a fost asta? am icnit, când am ajuns la primul etaj. Crezi că bătrânul Stucky are dreptate cu demonii, stafiile şi creaturile malefice?

— Absolut, a spus Ben, sec. Tata este cea mai malefică creatură din câte cunosc. îmi pare rău că e atât de...

— ...corect. în principiu, are dreptate. Nu aveam ce căuta acolo.

— A fost vina mea, fiindcă te-am cam obligat. Ben a rămas tăcut câteva trepte.

— Unde mergem?

— N-am idee. Doar mergem. Ben a surâs strâmb. Dar, poate... ai fost vreodată pe acoperiş?

Drumul spre acoperiş trecea prin aripa ocupată de personalul masculin, dar Ben m-a condus pe coridorul care ducea în biroul unchiului său, unde, în loc să intre, a deschis o uşă ascunsă, de lângă, care arăta ca o debara, însă avea o casă a scărilor de lemn în spate. Treptele se terminau în faţa unei alte uşi, pe care Ben a deschis-o pentru mine. Aerul proaspăt, rece, m-a învăluit, când am ieşit pe acoperiş. Am privit în jur, minunându-mă. Ajunsesem pe un soi de terasă, care se întindea în jurul lucarnei din capătul unei case a scărilor mari, care mi-a amintit de o seră. Prin sticla ranforsată cu metal, lumina blândă a candelabrelor lucea şi scălda totul într-o sclipire supranaturală.

— Atenţie, e posibil să fie alunecos, a spus Ben.

Pe timp de zi, priveliştea trebuie să fi fost copleşitoare. Cu grijă, m-am sprijinit de balustradă şi am privit în faţă. Jos, lângă patinoar, se vedea dragonul nostru de zăpadă. Părea să doarmă.

— Suntem foarte sus, am spus,

strecurându-mă de partea cealaltă, însă acoperişul aripii sudice îmi obstruc- ţiona priveliştea. M-am sprijinit de balustradă şi mi-am dat capul pe spate. Cerul era complet lipsit de stele, dar plin de nori.

Ben se afla lângă mine.

— îmi pare atât de rău, a spus el.

L-am privit surprinsă.

— La ce te referi?

— La faptul că ai trecut prin atâtea probleme azi. Că am zis lucruri atât de urâte – mai ales asta. Şi apoi, a mai scos şi tata arsenalul care răspândeşte dezgust. Este ajunul, iar tu eşti pentru prima dată departe de casă.

— Hm, am spus. în acest moment, aş fi fost, cu siguranţă, ocupată să fee curăţenie în bucătărie, cu mama, în timp ce tata ducea bunicii acasă cu maşina, iar frăţiorii mei, în loc să meargă la culcare, furau dulciuri de pe platoul colorat. Asta până când mama îşi dădea seama – de obicei prea târziu. Apoi, fie Leon, fie Finn dispărea, sau amândoi, iar eu rămâneam să termin singură curăţenia, în timp ce părinţii mei se certau despre cine era vinovatul pentru tot ce se întâmplase. Nu puteam spune că-mi lipsea asta.

Ben mi-a înţeles greşit tăcerea şi m-a mângâiat încet pe braţ.

Jos, lumea se liniştise iar, după ce se spărsese candelabrul; în orice caz, auzeam iar pianul, strecurându-se prin fereastra deschisă a barului, până sus, la noi, pe acoperiş. Şi de undeva am simţit miros de tutun ars.

Am trecut scurt în revistă ziua, de la momentul în care îi hrănisem pe cei şapte Hugo: jocurile cu copiii în zăpadă, oroarea de a-l descoperi pe Tristan în apartamentul Panorama, clipa grandioasă în care inelul fusese repus pe degetul doamnei Ludwig. Apoi, Pavel şi bătrânul Stucky cântaseră în spălătorie. Era greu de crezut că toate acestea se petrecuseră într-o singură zi. Adevărat, cearta cu Ben nu fusese deloc în regulă, şi nici întâlnirea cu Roman Montfort, sau privirile arogante ale Ellei şi ale lui Gretchen. Dacă mă gândeam suficient, îmi veneau în minte suficiente alte momente în care lucrurile nu funcţionaseră – însă nu asta era ideea. O zi nu trebuia să fie perfectă ca să devină o amintire plăcută.

— Cu siguranţă a fost cel mai interesant ajun de care am avut parte. M-am uitat

în jurul meu. Simţi mirosul?

Ben a încuviinţat.

— Este de la domnişoara Müller. Fumează trabuc.

— Poftim? Nu domnişoara Müller!

— La naiba, a râs Ben. N-ar trebui să afle nimeni. Este viciul ei secret. Şi cred că singurul. Monsieur Rocher îi dă o havană nouă în fiecare seară. Fireşte că ea insistă să plătească.

— Fireşte. Aproape că mi se părea trist să mi-o imaginez pe domnişoara Miiller stând la fereastra deschisă a camerei sale, în fiecare noapte, după program, şi fumând un trabuc, în secret, de una singură. Miroase foarte bine, chiar de la distanţă. Aproape că ţi se pare că fumezi chiar tu. în fond, azi am încercat ţuică de pere.

— Dacă ar afla părinţii tăi! a exclamat Ben. Eşti răsfăţată aici.

Am rămas acolo pentru o vreme, ascultând notele muzicale ce pluteau spre noi, de jos. Pianistul nu mai ştia alte colinde internaţionale, aşa că trecuse la melodii pop. Nu aveam haină şi mi se făcuse frig, dar nu voiam să plec.

După câteva minute, am rupt amândoi tăcerea, simultan.

— Acum suntem din nou prieteni? a întrebat Ben, iar eu am spus:

— Chiar ştii să dansezi vals? – apoi am răspuns amândoi, tot simultan: Da!

Am început să râdem.

— Să-ţi arăt? a întrebat Ben şi mi-a întins mâna. Pianistul trecuse la o melodie lentă.

Dansul nu era activitatea mea favorită – fusesem la un curs împreună cu Delia, iarna trecută, şi renunţasem de la a cincea oră, varianta oficială fiind că crizele noastre de râs deranjaseră lecţia, iar neoficial, fiindcă existau mult mai multe fete decât băieţi, iar băieţii... ei bine... erau de tot râsul.

Pianul continua să plutească în aer, şi numai când Ben şi-a pus mâna dreaptă sub umărul meu şi m-a condus, în siguranţă, spre primii paşi, mi-am dat seama că *When I Need You*, melodia cu pricina, era, de fapt, un vals lent. Da, erau trei pătrimi.

La orele de dans, nu înţelesesem niciodată ce era atât de grozav la vals, însă cu Ben era complet diferit. Am simţit că braţele mi se îndreaptă şi se înalţă. Era o senzaţie minunată să

mă balansez pe acoperiş, pe muzică, iară să mă gândesc ce picior să pun jos şi când. Era complet lipsit de efort şi parcă devenisem imaterială.

Cântam versurile, în minte. When I need you, Ijust cbse my eyes and Im with you...

— Cum ai poruncit, a şoptit Ben, trăgându-mă mai aproape.

Ceva umed mi-a aterizat pe vârful nasului, apoi pe mână şi pe obraz. începuse să ningă cu fulgi foarte mari, care pluteau în jurul nostru de parcă ar fi dorit să ni se alăture.

Deja era prea de tot.

Ne-am oprit şi am început să chicotim.

— Doamne, dar siropoşi mai suntem, a spus Ben. în plus, mi-a îngheţat fundul.

— Iar eu urăsc melodia asta, am spus şi eu, râzând. Mă întreb de ce ştiu versurile. E groaznic.

— Da, e oribil! Ben m-a împins spre uşă şi ne-am strecurat la căldură. Iar partea proastă e că va fi melodia noastră pentru totdeauna.

Aşa cum mă aşteptasem, Delia nu îşi vârâse capul în closet, şi a fost încântată să citească despre valsul de pe acoperiş. Cu fiul proprietarului. în timp ce ningea.

Zile întregi, mi-a trimis emoticoane zâmbăreţe.

Ce păcat că nu ţi-ai pierdut pantofiorul de cleştar, Albă-ca-Zăpada, mi-a scris.

Albă-ca-Zăpada era cea cu mărul otrăvit, Rumpelstiltskin ce eşti, i-am răspuns. Nu prea îmi plăcea ideea de mine şi Ben drept Cenuşăreasa şi Prinţul (sau interna şi moştenitorul hotelului). Dar se potrivea cu ce spusese Roman Montfort, fiindcă era cazul să îmi spună iute cineva unde-mi era locul. în ochii lui, probabil, în mijlocul grămezii de mazăre. Sau era linte?

Dacă rămâneam în poveste, Roman Montfort era, cu siguranţă, maştera, iar Monsieur Rocher, zâna cea bună. Rolurile surorilor vitrege arogante puteau fi preluate de Hortensia şi de celelalte pupeze din Lausanne sau, şi mai bine, de Gretchen şi Ella Bambrooke. Iar cei şapte Hugo erau actorii perfecţi pentru turturelele grabnic ajutătoare – doar că trebuia să ţi-i imaginezi albi. Poate că i-aş fi putut învăţa să croncăne „Rumpidur, e sânge-n condur". Ar fi fost de mare efect.

Dar, de fiecare dată când l-am văzut pe Ben

în următoarele câteva zile, mi-am dat seama că în imaginea de poveste (mersi, Delia!) exagerasem puţin. Ben şi cu mine dansaserăm un vals pe acoperiş, însă lucrurile se opreau aici. Internăreasa şi Prinţul Hotelier (care, în curând, urma să rămână iară moştenire) erau doar prieteni. Prieteni care aveau atât de multe pe cap încât nu puteau decât să-şi zâmbească atunci când se întâlneau în timpul programului.

Ninsoarea care începuse în ajun nu a contenit zile la rând, şi fiindcă din a doua zi de Crăciun s-a lăsat şi ceaţa, oaspeţii au preferat să rămână în hotel. Pentru angajaţi, asta însemna chiar mai mult stres şi mai multe ore suplimentare decât de obicei. Dacă reuşeam să ne sincronizăm pauzele, îl vedeam pe Ben la masă, cam jumătate de oră. Uneori, ne întâlneam la o discuţie cu Monsieur Rocher sau cu Pavel, la spălătorie. Altfel, erau doar zâmbete şi semne din mână.

Era o situaţie cu care m-aş fi mulţumit, dacă Delia n-ar fi întrebat, la fiecare câteva ore, pe WhatsApp, dacă Ben mă sărutase.

După al treilea mesaj – *Apropo, Cenuşăreasa poate săruta prima Prinţul; în fond, e o fată modernă şi emancipată* – am început să mă întreb cum ar fi să îl sărut pe Ben. Când ne întâlneam, trebuia să mă forţez să nu mă uit la buzele lui. Deşi eram o fată modernă şi emancipată, nu voiam să-şi dea seama la ce mă gândeam.

Dar, exceptând gândurile acelea enervante la sărutat şi multele ore de muncă, timp de trei zile minunate am trăit cu senzaţia că lumea era în perfectă ordine. Totul părea să se fi rezolvat în favoarea mea: cearta cu Ben era de domeniul trecutului, bătrâna doamnă Ludwig îşi recăpătase inelul, iar Stella Iegorov anunţase că suferă de o migrenă cumplită, când, de fapt, se întreba probabil în van cum ajunsese inelul de pe noptiera ei înapoi pe degetul doamnei Ludwig şi murea de ruşine. Şi pentru problema referitoare la adevărata valoare a inelului găsisem o soluţie, împreună cuTristan. Sau, mai degrabă, el o descoperise. Mă căutase chiar în prima zi de Crăciun, dimineaţa, şi mă aşteptase în faţa camerei de joacă pentru a-mi vorbi. Discuţia a mers extraordinar de civilizat, după standardele noastre, fără salturi bruşte în ascunzători, fără glume proaste despre agente şi hoţi de hoteluri, fără căţărat. Probabil, finalul dureros al ultimei noastre întâlniri ne apăsa încă pe amândoi.

1
9
2

Am căzut de acord să lăsăm lucrurile să se calmeze în privința inelului, câteva zile, iar apoi să le explicăm cu blândețe soților Ludwig că acel chilipir de la târgul de vechituri valora o avere. Bunicul lui Tristan urma să se ocupe de asta, iar familia Ludwig urma să-l creadă, fiindcă era un expert reputat. Nu credeam că era o idee rea, mai ales când Tristan mi-a explicat că îl pusese pe bunicul lui în temă cu toată istoria. Firește că se supărase fiindcă Tristan se căţărase şi pătrunsese prin efracție, însă își dăduse seama şi că bătrâna doamnă merita să fie ajutată.

— I-ai spui lui Ben Montfort cât valorează de fapt inelul? voise să știe Tristan şi surâsese uşurat când scuturasem din cap. Bine. Bunicul meu crede că e mai bine să știe cât mai puține persoane.

Nu am mai avut timp să întreb de ce, fiindcă, în aceeaşi clipă, apăruseră primii copii, însă mă liniştise să aflu că bunicul lui Tristan era la curent. Soții Ludwig aveau să părăsească hotelul ca nişte oameni putred de bogați (şi, probabil, extraordinar de uluiți), însă fericiți. Iar faptul că Tristan, sub supravegherea atentă a bunicului său, nu mai putea exersa pe fațadă în următoarele zile era un efect secundar foarte benefic. O grijă în minus. Deşi aproape că îmi păruse rău pentru el, când ridicase o privire dornică spre Iaromir, care jongla cu nişte suporturi de fier sub lucarna imensă de pe casa scării, în timp ce noi discutam. Nu era un număr de circ, aşa cum poate v-ați închipui, ci o verificare a monturilor candelabrului. Iaromir şi bătrânul Stucky făceau asta în tot hotelul, fiindcă Roman Montfort voia să se asigure că niciunul dintre obiectele imense, antice nu se mai prăbuşea, eventual strivind vreun oaspete.

întâmplător, m-am trezit gândindu-mă la sărutat şi când mă întâlneam cu Tristan – chiar dacă numai timp de trei secunde, privindu-i buzele frumos conturate. Nu a remarcat, fiindcă şi el se uita la gura mea. Ce se întâmpla? Mi se părea că Delia deschisese o uşă către un iad mental cu tematică. (în plus, în „Cenuşăreasa" nu era decât un prinț.)

Din fericire, având atât de mult de lucru în următoarele zile, abia dacă ne-am întâlnit, fiindcă eram ori ocupată cu copiii, ori jos la spa, unde era aglomerație maximă. L-am văzut de câteva ori, de la distanță, în compania Ellei şi a lui Gretchen. Poate că avea nevoie de ele ca să-şi echilibreze

lipsa de adrenalină, poate că era plictisit sau poate cedase farmecelor părului ei auriu. în orice caz, Gracie şi Madison mi-au spus că Ella declara în faţa tuturor că urma să-i fie partener la valsul din deschiderea balului. Era de apreciat că reuşiseră să pună mâna pe cei mai arătoşi băieţi pentru revelion.

Balul era principalul subiect de discuţie pentru toate fetele Barnbrooke, inclusiv pentru Gracie şi Madison, care aveau şi ele rochii de bal roz, cu o cantitate covârşitoare de tul.

Amy insistase să poarte o rochie neagră, simplă, cu guler înalt, iar din descrierea ei părea să fie un amestec între uniforma mea de cameristă şi un veşmânt monahal, în orice caz, Amy dorea doar să se sprijine de un perete al sălii de bal, încruntată. în ajun, îşi făcuse curaj şi îl întrebase pe Aiden dacă dorea să-i fie partener la bal, iar acesta îi răspunsese că ar fi fost mai bine să-şi caute un băiat capabil să audă muzica. Amy fusese atât de ofensată, încât era sigură că nu va mai putea să îl privească pe Aiden în ochi fără să intre în pământ de ruşine. Aşa că, în următoarele câteva zile, depusese eforturi susţinute să nu îi iasă în cale – lucru deloc uşor.

Din cauza ninsorilor abundente, activităţile precum plimbările în zăpadă, cursele cu sania şi excursiile la pârtii de schi sau în oraşele apropiate au căzut una după alta. Asta a făcut ca locurile de refugiu obişnuite ale lui Amy să fie ocupate non-stop. în bibliotecă se juca Doppelkopf, în sala de biliard aveau loc turnee de darts şi biliard, iar la bar începuseră degustările de whiskey matinale. Mara Matthăus a organizat un curs spontan de tangou în sala de bal, iar politiciana elveţiană din camera 206 a susţinut o lectură neplanificată a autobiografiei sale – „Politica nu este pentru laşi", în micuţa cameră de muzică. Amy nu se mai putea ascunde nici măcar în presupusele colţuri secrete, precum vestibulul de la etajul al doilea, unde fie că se retrăgea doamna von Dietrichstein pentru a lua un interviu cu o persoană faimoasă, fie căuta domnul von Dietrichstein un loc pitoresc pentru o şedinţă foto. De aceea, Amy a început să vină în camera copiilor, cu cele două surori mai mici, în fiecare zi, după micul dejun, şi a rămas acolo. Carolin, educatoarea, s-a făcut că nu vede, cu generozitate. Era o persoană foarte de treabă, cu un pronunţat spirit matern, şi înţelegea foarte

bine că Amy avea nevoie de un sanctuar, fiindcă suferea de inimă rea – şi de empatie.

— Dacă nu facem asta, sărmana va sfârşi ademenită de Doamna Albă, a spus ea.

— Credeam că apare numai noaptea.

Carolin a clătinat din cap.

— Nu! Mama a întâlnit-o în miezul zilei, chiar aici, în camera asta. Se pregătea să curețe jucăriile, când a simțit un curent înghețat pe ceafa. Când s-a întors, Doamna Albă stătea la uşă şi îi zâmbea cu tristețe. Mama susține că, în acel moment, a simțit nevoia copleşitoare de a deschide fereastra, pentru a se arunca în gol.

Am înghițit în sec.

— Pur şi simplu?

— Nu tocmai. Din cauza unui bărbat pe nume Claudio, de care era foarte îndrăgostită. Din păcate, dragostea nu îi era îndreptățită.

— Ce s-a întâmplat, apoi? Ca de obicei, când ascultam povești de groază, mi se făcea pielea de găină.

— Lumina a început să clipească, a spus Carolin, iar Doamna Albă a dispărut. Mama s-a întors cât a putut de repede acasă şi a acceptat cererea în căsătorie a tatei, lucru pe care nu îl regretă nici în ziua de azi.

Am oftat uşurată. Doamna aceasta Albă nu părea atât de rea.

— Cum arată? Pentru orice eventualitate.

Carolin a ridicat din umeri.

— Mama a spus că semăna puțin cu asistenta logopedă a doctorului Brasemann de atunci.

OK. Oare de ce întrebasem?

Carolin era în regulă, dar, din păcate, avea o slăbiciune pentru proiecte de lucru manual ambițioase. Dacă ar fi fost după ea, am fi stat de dimineață până seara în camera de joacă, confecționând inorogi, petarde pentru Anul Nou şi fulgi de zăpadă din hârtie. Neapărat cu sclipici, pe care îl adora şi îl cumpărase cu găleata. Seara, îl găseam peste tot: în buzunare, între dinți, chiar şi în urechi.

Se presupunea că era complet netoxic şi biodegra- dabil, ceea ce era bine, fiindcă Elias, cel mai mic dintre cei doi fii ai autorului de thrillere, a mâncat zeci de grame, lipit de marțipanul delicios al lui Madame
Cleo. Ulterior, s-a dovedit că Don îl convinsese pe

micul Elias, cum îi spunea el, să accepte o provocare de curaj. I-am avertizat părinţii ca, în următoarele zile, să nu se mire dacă micuţul excreta sclipicios – din păcate, atât mi-a stat în puteri. De obicei, Don ezita să atace alţi copii. Drăcuşorul pricinuia destulă suferinţă prin puterea cuvintelor sale. Era uimitor cât de repede intuia slăbiciunile celorlalţi copii şi le îndrepta împotriva lor. Doar americancele Amy, Gracie şi Madison erau scutite, fiindcă exista o problemă de comunicare: ştiau doar un cuvânt în germană, şi anume „mulţumesc". Orice le spunea Don se lovea de ignoranţă, fiindcă engleza lui de nivel începător nu se potriva defel cu dialectul lor sudist.

Pe 27 decembrie, vremea s-a înrăutăţit într-atât încât timpul petrecut afară s-a redus la zero. Am încercat, serios! Timp de jumătate de oră, am îmbrăcat copiii în costume de schi, pantaloni şi hanorace, cizme antiderapante, căciuli, fulare şi mănuşi, doar ca să-i dezbrăcăm zece minute mai târziu. Nu avea rost. Vântul îngheţat ne bătuse fulgii de zăpadă în faţă, iar genele, sprâncenele şi vârfurile părului ni se acoperiseră imediat cu un strat cristalin. Abia dacă puteam vedea ceva în faţa ochilor. Nici măcar nu am ajuns până la patinoar, că ne-am hotărât să ne întoarcem, înainte ca vreun copil să fie suflat de vânt sau să se piardă în troiene. Cristalele de zăpadă ni se înfipseseră în piele ca nişe sute de săgeţi mititele.

Toată lumea s-a simţit uşurată să revină în camera călduroasă, însă nimeni, în afară de Carolin, nu îşi mai dorea să lucreze la proiecte decorative. Nu a durat mult până s-a ajuns, într-un fel care nu a putut fi explicat ulterior, la un duel cu foarfeci de lucru manual între Don şi Gracie, în care Gracie a pierdut o şuviţă groasă de păr, iar Don, un colţ din cămaşa care-i ieşea din pantaloni. Gracie a folosit o serie de înjurături despre care mă îndoiesc că mama ei ştia că le cunoaşte. Când am reuşit, într-un târziu, să-i despărţim (şi am confiscat foarfecile), Don a emis una dintre ameninţările sale sinistre.

— Gracie Barnbrooke din Charleston, Carolina de Sud, nu ar trebui să creadă că nu-mi voi răzbuna cămaşa. Va regreta ziua în care s-a născut. S-a uitat urât la mine. Tradu!

M-am întors spre Gracie.

— Don spune că nu regretă faptul că a venit în camera copiilor, fiindcă altfel nu te-ar fi

cunoscut. îi pare foarte rău pentru părul tău, am interpretat eu mesajul, cât se putea de liber.

Gracie şi-a încrucişat braţele.

— Fie. Spune-i că îi accept scuzele, fiindcă are nişte ochi foarte frumoşi şi cred că băieţii buni sunt oricum plicticoşi.

Amy şi-a dat ochii peste cap.

— Iată unde se duc tulul roz şi sclipiciul mov. Pentru dragostea unui băiat rău, pe calea spre mormântul emancipării şi spre clubul fetelor cu inimile frânte.

Chiar suferea.

M-am întors spre Don.

— Amy spune că Gracie pare drăguţă, însă vara asta, în curtea şcolii, i-a rupt umărul unui băiat care o ironiza.

Şi a mai pomenit ceva despre un coleg cu nasul rupt, însă Gracie pretinde că a fost o greşeală.

— Serios? Don a înghiţit în sec, impresionat, în timp ce Gracie bătea din gene.

— Dacă vrea, poate să mă înveţe înjurături elveţiene, a sugerat ea. Mama nu-mi poate interzice lucruri pe care nu le pricepe. întreabă-l cum se spune „rahat" în germană.

M-am întors iar spre Don.

— Mama ei se teme că nu se poate controla şi că va ucide pe cineva, într-o zi, însă Gracie susţine că totul este în regulă. Şi trebuie să te întreb cum se spune „rahat" în germană.

Nu puteam face mai multe pentru Gracie. Pe moment, va fi suficient cât să-l abat pe Don de la planurile sale de răzbunare. În orice caz, acum o privea pe Gracie cu mai mult respect. Şi s-a enervat vizibil când ea i-a zâmbit, cu capul înclinat, în timp ce îşi răsucea cochet şuviţa tăiată de păr în jurul degetului. Pierdut în gânduri, el şi-a frecat umărul.

— Comunicarea e cheia, i-am spus lui Amy, mulţumită. Poate că Aiden şi cu tine aţi greşit canalul.

în orice caz, nu mi-am putut motiva teza, fiindcă, în aceeaşi clipă, Roman Montfort a apărut la uşă, împreună cu familia Iegorov. Garda de corp nu era prezentă, însă probabil aştepta undeva, afară. Remarcasem deja că îşi făcea treaba discret şi nu îl vedeai niciodată – aşa cum se cădea, cred, unei gărzi de corp de calitate.

Tatăl lui Ben a intrat cu graţie, iar Viktor Iegorov ne-a făcut un semn din cap şi l-a urmat.

Stella Iegorov s-a oprit la uşă, unde a adoptat o poză decorativă.

Nu îl mai văzusem pe tatăl lui Ben din Ajun, nici măcar de la distanţă, şi de aceea m-am cam speriat când ne-am aflat din nou în acelaşi spaţiu. Imediat, cuvintele lui de duminică mi-au revenit în minte, iar dispreţul profund cu care le pronunţase le-a acompaniat. M-am făcut mai mică, sperând că nu mă va remarca, aşa cum nu mă remarcase nici înainte.

— Aici, a spus el, în engleză, arătând, cu gesturi largi, de la stânga la dreapta. Aici este camera noastră pentru copii. Până şi ai lui Liz Taylor s-au jucat aici.

Serios? Asta dacă nu inventase! Stella Iegorov nu a părut impresionată. Avea căţelul cu ea, ca de obicei, de data asta într-o poşetă model crocodil argintie, care se asorta cu pantofii argintii cu toc cui. Alături de rochia dintr-o bucată, cu spatele gol, foarte elegantă, ţinuta era perfectă pentru covorul roşu de la Premiile Oscar.

Căţeluşul a lătrat ascuţit, iar Fee şi băieţii autorului de thrillere, care erau adunaţi în jurul mesei, s-au oprit brusc şi l-au privit, fascinaţi.

— Are baterie? a întrebat Elias, dar Stella Iegorov a considerat că ar fi fost sub demnitatea ei să răspundă. OK, sau poate nu pricepuse o iotă.

Micuţa Daşa se ţinea cu putere de mâna tatălui ei şi îşi apăsa capul creţ de piciorul lui.

— Căluţul acela balansoar e din 1898, a spus Montfort, cu o voce încărcată de pompă. Comandă specială pentru hotel. Camera era, într-adevăr, o peşteră a comorilor plină de jucării antice, iar casa păpuşilor, marionetele cioplite, pianul reacordat şi diverse jucării din alamă datau de dinainte de 1920. Colecţionarii ar fi fost oripilaţi să vadă că existau copii adevăraţi care se jucau cu ele.

— Bună. Carolin se ridicase din scaunul ei de copil şi îşi scutura sclipiciul de pe ciorapi. Cu ce vă pot ajuta?

Roman Montfort s-a întors spre ea, pentru o clipă.

— Aceasta este experta noastră în pedagogie, excelenta doamnă…

— ImhofF, a spus Carolin. Aici salutăm de fiecare dată când intrăm.

— Exact. Roman Montfort şi-a dres glasul şi i s-a adresat lui Viktor Iegorov. Doamna

Imhoff este o educatoare bine pregătită şi cu foarte multă experienţă. Lista ei de recomandări este impresionantă.

Viktor Iegorov a zâmbit şi a încuviinţat, apoi a dus-o pe Daşa la căluţul balansoar. Soţia lui a oftat adânc şi a bătut darabana în lemnul uşii.

— Doamnă... ăăă, Imhoff, a spus Roman Montfort, în germană. Familia Smirnov are nevoie de un pedagog pregătit pentru micuţa Daşa. Pentru sprijin individual.

Carolin s-a încruntat.

— Copilul are limitări psihice sau mintale?

— Ce? a pufnit Roman Montfort. Nu, fireşte că nu. Este doar un copil foarte special, cu părinţi foarte speciali, care are nevoie de îngrijire foarte specială. Asta vă pot garanta.

— Fetiţei îi va plăcea aici, a spus Carolin. Cu siguranţă vrea să ni se alăture.

— Nu, nu, nu. Roman Montfort era vizibil iritat de presupusa prostie a lui Carolin. Mai întâi, fetiţa nu vorbeşte deloc germană – doar rusă. Apoi, nu e obişnuită cu alţi copii.

— Rusă nu vorbesc eu, a răspuns Carolin, politicoasă. Dar, din punct de vedere pedagogic, nu este înţelept să izolezi astfel un copil. La vârsta ei, are nevoie de prezenţa altor copii. Din fericire, copiii vorbesc o limbă universală, cu ajutorul căreia pot comunica oriunde.

— Nu fi proastă! a strigat Montfort. Te vei ocupa în exclusivitate de fată. Fireşte, domnul... ăăă, *Smirnov* plăteşte în plus. Vei fi disponibilă familiei de la ora nouă dimineaţa, ca bonă. Nu e atât de greu de înţeles. Poţi fi doar flatată şi poţi spune „mulţumesc”.

Dar Carolin nu avea de gând.

— Şi cum rămâne cu ceilalţi copii? a întrebat ea.

Temuta venă de la tâmplă a început să se umfle.

Dar, fiindcă Viktor Iegorov, care o dădea pe Daşa pe căluţul balansoar, s-a uitat la noi, uşor iritat, expresia lui s-a liniştit, ca prin farmec, iar gura i s-a răsucit într-un zâmbet iertător.

— Aici nu este grădiniţa dumitale personală, doamnă... ăăă..., a continuat el, atât de prietenește, încât nimeni care nu pricepea germană nu ar fi crezut că nu o lăuda pe Carolin. Nu aveam idee cum reuşea – era clar actorie la nivel avansat. Nu tu stabileşti regulile aici, ci eu.

Şi, când spun că vei prelua îngrijirea privată a micuţei Daşa, atunci fii bună şi nu începe să te contrazici cu mine în faţa oaspeţilor, ci încuviinţează şi bucură-te de venitul suplimentar.

Carolin a ridicat din sprâncene şi a dat să răspundă, însă Roman Montfort, cu o mână în aer, a spus:

— Nu am terminat. Ceilalţi copii pot sta aici cu interna. A arătat cu bărbia spre mine, iar eu am tresărit, de parcă m-ar fi atins.

Sprâncenele lui Carolin aproape că i se pierdeau în
păr.

între timp, micuţa Fee fugise şi ea spre căluţul balansoar.

— Şi eu călăresc, a ciripit ea. Viktor Iegorov a ridicat-o în spatele fiicei lui, zâmbind, şi ambele fetiţe au chirăit fericite, în timp ce calul se balansa în faţă şi în spate.

— Acum aţi priceput, doamnă Imhoff? Montfort îşi coborâse şi mai mult glasul. Deşi zâmbea încă, avea o privire criminală. A trebuit să-mi încleştez dinţii ca să nu înceapă să clănţăne.

— Da. Carolin înţelegea. în loc să tresară, s-a aplecat puţin în faţă şi l-a privit pe Montfort drept în ochi. Dar dumneata nu pari să înţelegi. în niciun caz nu voi lucra ca bonă particulară pentru oameni care îndeasă câini în poşete, indiferent cât m-ar plăti. A vorbit încet, dar ferm, iar cuvintele sale au şters încet zâmbetul de pe faţa proprietarului. Am fost angajată pentru a avea grijă de copii de la ora 9:00 la ora 18:30 şi nu voi face nimic altceva. Fac treaba asta în vacanţă doar fiindcă mama mea a lucrat aici, şi mama ei, înainte, aşa că ar fi tristă dacă aş pune eu capăt şirului. Adora Castelul din nori.

în capătul celălalt al camerei, oligarhul era ocupat să le ridice pe Daşa şi pe Fee de pe căluţ. A îngenuncheat apoi pe podea, cu ele, în timp ce toţi cei prezenţi în cameră priveau schimbul de replici cu ochi mari, numai Stella Iegorov se uita la unghiile sale, plictisită.

— Vrei să mă înfrunţi? Ştii cât de multe educatoare îşi doresc postul ăsta? Nu îşi mai putea ţine iritarea sub control. Vena i se umflase din nou pe frunte.

— Atunci, aştept să fiu concediată.

Carolin era noua mea eroină. Cu siguranţă era cea mai curajoasă persoană din lume. Când mă

făceam mare, voiam să fiu ca ea.

Roman Montfort a părut şi el uluit. Mâinile i s-au întins în spaţiul din faţa stomacului, de parcă ar fi strâns un gât imaginar. Nu aveam idee ce ar fi putut face mai departe, în furia lui, dacă Viktor Iegorov nu se apropia de el. Zâmbind, a arătat spre fiica lui, care şedea pe podea, cu Fee şi cu o păpuşă, pe care o hrănea cu o lingură imaginară. Se putea să o lase pe Daşa să se joace aici, cu ceilalţi copii, mâine, doar pentru o oră sau două? îi plăcea atât de mult, a menţionat el, politicos.

Don le-a zâmbit tuturor celor care urmăriseră înfruntarea dintre proprietarul hotelului şi educatoare, iar Stella Iegorov a mormăit ceva în rusă, despre care puteam jura că fusese „Acum putem pleca?". Roman Montfort reuşise să-şi lase vena să se dezumfle şi îi revenise zâmbetul radiant.

— Asta urma să fie sugestia mea, a spus, entuziasmat. Ticăloşii ăştia mici o vor primi pe Daşa cu braţele deschise.

Ticăloşii mici, deşi nu înţelegeau engleză, au încuviinţat viguros. Carolin a zâmbit, iar familia Iegorov a plecat, alături de o Daşa care făcea din mână energic. Roman Montfort i-a urmat. Dar, chiar când credeam că pot respira uşurată, s-a întors iar spre noi.

— Poate că te simţi triumfătoare pe dinăuntru, doamnă... ăăă... însă nu am terminat discuţia, a spus el, încet. Nu tolerez atotştiutori şi autocraţi în acest stabiliment. Privirea lui îngheţată s-a mişcat spre mine. Şi dumneata! Cum de te-ai gândit să vii în haine de stradă la muncă? Treci şi te schimbă sau îţi faci bagajul.

A dispărut, într-un târziu, iar eu m-am prăbuşit pe un scaun, extenuată.

17

Cu siguranţă, mi-aş fi păstrat calmul. în fond, nu era prima dată când pierdeam câţiva copii, de când eram bonă, şi, în plus, Monsieur Rocher spunea că tot ce se pierdea aici reapărea, la un moment dat, şi el are mereu dreptate. Apoi, copiii nici măcar nu fugiseră de sub supravegherea mea personală, ci dispăruseră în circumstanţe nefericite, pentru care nu puteam fi blamată. Totuşi, eu fusesem cea care propusese să ne

jucăm de-a v-aţi ascunselea şi faptul că nu fuseseră găsiţi era urmarea evidentă a sfaturilor mele profesioniste. Aici existau deja suficiente ascunzători pentru adulţi – pentru copii posibilităţile erau nenumărate.

Aşa cum am spus, mi-aş fi păstrat calmul. Asta dacă nu apărea autorul de thrillere cu teoria lui despre răpire, panicându-mă complet.

Ziua începuse prost. Hienele pătate făcuseră duş înaintea mea, ca de obicei, pe picior mare, şi nu doar că terminaseră apa caldă, ci lăsaseră şi fereastra deschisă, în timp ce mă spălam pe dinţi, mi s-au format ţurţuri la nas. Nu crezusem că îmi va părea vreodată rău că ninge, dar acum chiar credeam că era suficient. în prima zi, contururile dragonului nostru, care păzea patinoarul, erau încă vizibile. în a doua zi, se mai vedea doar creasta şi nici nu îţi puteai da seama că fusese vreodată ceva. Zăpada acoperea totul. Iaromir şi bătrânul Stucky erau ocupaţi până peste cap, încercând să deszăpezească permanent intrările şi să menţină drumurile către grajduri şi strada principală accesibile. Maşinile din parcare erau doar nişte mormane mari şi albe, devenind, treptat, o masă, amintindu-mi de ornamentele din bezea de pe tartele cu lămâie ale lui Madame Cleo. în fiecare zi, lucarna şi acoperişul din jurul ei (pe care-l botezasem, în secret, *Terasa vals)* trebuiau deszăpezite, uneori chiar şi de două ori, fiindcă zăpada acoperea construcţia de sticlă ca o glugă şi înghiţea lumina zilei, deja redusă. Până acum, drumul din vale fusese curăţat zilnic, astfel încât poşta, furnizorii şi personalul care nu dormea la hotel, ci în satul vecin, precum Carolin, să poată circula, însă în noaptea de 28 decembrie a nins atât de mult, încât nici măcar băiatul cu ziarele (care era un supravieţuitor) nu a apărut. Asta, a estimat Monsieur Rocher, se întâmpla cam o dată la zece ani.

Lentoarea cauzată de vreme, care îi încântase pe oaspeţi în timpul sărbătorilor de Crăciun, s-a transformat, treptat, într-o tensiune iritantă. Pe mulţi i-a cuprins un soi de apatie, fiindcă nu puteau ieşi la aer. La micul dejun, farmacista şi baroana se luptaseră pentru ultimele fructe de zmeură de pe platou şi, potrivit relatării lui Gracie, s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge dacă nu intervenea retrogradul Rudi. Soţul politicienei ar fi aruncat pe jos oul, fiindcă nu avea formă perfectă, motiv pentru care bucătarul-şef l-a

alergat pe sărmanul
Pierre prin bucătărie. Mama lui Don a alertat personalul fiindcă mirosea urât în apartamentul din turn, motiv pentru care domnişoara Muller a trimis de îndată trei cărucioare de etaj, însoţite de propria ei persoană. Puţin a lipsit să nu aibă asupra lor şi lumină albastră.

La scurtă vreme după incident, Don a apărut în goana mare în camera de jocuri, probabil supărat pe sine fiindcă nu ştia decât să folosească glume răsuflate cu bombe puturoase.

Fiindcă a venit vorba despre îngrijirea copiilor, Carolin (care, slavă Cerului, reuşise să ajungă, urmărind strâns vehiculul de deszăpezire, la ţanc, pentru a o prelua pe micuţa Daşa din braţele tatălui său îngrijorat) şi cu mine ne simţeam la fel de lipsite de creativitate. Făcuserăm atât de multe decoraţiuni, încât am fi putut umple o sală de sport cu ele. Reprezentaţia scrisă chiar de noi, cu Punch şi Judy, avusese premiera în faţa a 17 pluşuri foarte atente şi jucaserăm deja toate jocurile pe care le ştia Carolin, de la „Nu te supăra, frate” până la Baba Oarba.

Dar copiii aveau nevoie de mişcare şi de o schimbare de peisaj. De aceea, Carolin cedase când o rugasem să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea nu doar în cameră, ci şi pe coridorul de afară, însă în nişte condiţii foarte stricte: celelalte camere erau tabu, la fel şi lifturile, şi, firește, toată lumea trebuia să rămână la etajul al treilea şi să nu deranjeze pe nimeni, fie oaspete, fie membru al personalului.

Copiii au fost extraordinar de creativi în alegerea ascunzătorilor. Numai pe Fee am ajutat-o eu şi Amy, prefacându-ne că nu o mai vedem, de îndată ce a închis ochii. Micuţa Daşa, pe de altă parte, s-a dovedit extraordinar de isteaţă când şi-a folosit rochia tricotată, de la Dior. S-a încadrat perfect pe fundalul draperiilor de catifea, în spatele cărora s-a ascuns şi a aşteptat cuminte până a fost găsită.

Copiii s-au înghesuit sub masă, s-au ascuns în spaţiul dintre pian şi etajeră, s-au îngropat în mormane de jucării ori s-au întins pe burtă prin dulapuri.

Gracie a reuşit, cumva, să se strecoare în căruciorul păpuşilor, să desprindă partea de sus a unei păpuşi şi să se camufleze cu ea, obţinând

locul al doilea pentru cea mai originală ascunzătoare. Câştigătorul detaşat a fost Don, care a ieşit pe coridor, s-a strecurat neobservat în coşul cu rufe murdare al lui Moser-Anni şi probabil n-ar fi fost găsit niciodată, dacă nu începea să chicotească.

Viktor Iegorov, care mai arunca din când în când o privire la activităţile noastre, a fost uimit de cât de bucuroasă era fetiţa lui să se joace cu ceilalţi copii.

La prânz, aveam totul sub control. Cu excepţia faptului că, la fel ca în fiecare zi, Elias şi-a aruncat pe jos paharul cu limonadă, iar Don i-a pus lui Gracie o chifteluţă în cap, copiii s-au simţit mai bine decât adulţii, care îi înnebuneau pe Ben, pe Monsieur Rocher şi personalul de la bucătărie cu solicitările tot mai speciale.

Dar, la un moment dat, după-masă, lucrurile au luat-o pe un făgaş diferit, ca într-o succesiune bizară.

Mai întâi, micuţa Fee s-a lovit cu capul de marginea mesei şi a plâns că vrea la mama. Chiar dacă am suflat pe cucui, iar Carolin a scos din joben un plasture cu ponei, nu am putut-o împiedica. în plus, îi curgea nasul mai rău ca niciodată, aşa că Amy s-a oferit să o ducă rapid la primul etaj, în apartamentul Faberge. Daşa a dorit să îşi însoţească noua prietenă, aşa că i-am dat voie să meargă şi ea. Iar când Grade li s-a alăturat, fiindcă oricum voia să meargă la baie, Don a spus că şi el trebuie să plece, fiindcă Fee era un obiect de studiu fascinant pentru raportul său îndelung neglijat despre „Cincizeci de tipuri de muci".

Ce s-a întâmplat mai departe am aflat din povestea lui Amy, însă, pentru mine, adevărul era limpede. Mai întâi, cei cinci coborâseră la apartamentul Faberge, conform planului, însă nu era nimeni înăuntru. Amy a întrebat jos, în foaier, de Monsieur Rocher. Acesta ştia că mama lui Fee era la un masaj cu domnul Heffelfinger. Atunci Amy şi-a dat seama că n-ar fi fost prea uşor să o ducă pe Fee mamei sale, însă Fee nu a putut fi convinsă şi insista să meargă, aşa că Amy nu a avut de ales decât să coboare în spa. Probabil aş fi făcut acelaşi lucru, să fi fost în locul ei. Ştiind cât de alergic era domnul Heffelfinger la copii, i-a lăsat pe Grade, Don şi Daşa să aştepte la uşă, în faţa semnului de interdicţie intimidam, până când i-o lăsa pe Fee mamei sale. Dar asta a durat mai

mult decât se aşteptase, fiindcă, în timpul zilei, domnul Heffelfinger primise întăriri – o cosmeticiană care avea, probabil, misiunea de a apăra uşa spre sala de masaj, asemenea unui Cerber, exceptând cazurile în care avea chiar ea o programare. În plus, Cerber nici nu prea vorbea engleză. Amy mi-a spus că a fost nevoie de toate abilităţile sale diplomatice să o convingă că era cel mai bine pentru toată lumea dacă ducea mucoasa care suspina încetişor în braţele ei în sala de masaj şi, în sfârşit, sub privirile ultragiate ale domnului Heffelfinger, Fee a ajuns lângă mama ei, unde a redevenit imediat fericită. În acel moment, Amy era mulţumită de sine, însă lucrurile s-au schimbat brusc când a ieşit şi nu a mai găsit niciun copil.

Gracie, Don şi Daşa dispăruseră. I-a strigat şi a căutat pe coridorul dintre spa şi lifturi, însă nu a văzut urmă de copii. Firește, între timp, eu şi Carolin ne întrebam, în camera de joacă, de ce întârziau atât, însă, numai când Amy s-a întors să întrebe dacă cei trei ajunseseră cumva înaintea ei, am început să ne facem griji. Doar puţin, mai ales fiindcă tatăl Daşei urma să apară din clipă în clipă, să vadă ce mai face. Ideea de a-i spune că, din păcate, nu ştiam unde era fiica lui era puţin incomodă.

— Cred că Don le face turul hotelului, am spus, însă m-am gândit cu teamă la ieşirile lui de furie. Dacă, între timp, găsise o glumă mai bună decât bombele puturoase? Cu siguranţă a vrut s-o impresioneze pe Daşa, de exemplu cu persoana de la bucătărie care-i oferă întotdeauna îngheţată.

— Da, sunt convinsă că se vor întoarce, a spus Carolin. Dar poate că ar trebui să mergi să îi cauţi. Rămân eu cu ceilalţi, să nu se piardă şi ei. A râs uşor, însă nu mi s-a părut un râs la fel de onest ca de obicei.

Amy şi cu mine abia ieşeam pe uşă, când a apărut Gracie.

— Iată, a spus Carolin, uşurată, însă nu exista motiv de uşurare, fiindcă Gracie era singură şi uimită că Don şi Daşa nu reveniseră încă. Gracie îi văzuse ultima dată jos, la subsol. Acolo, se plictisiseră tot aşteptând-o pe Amy şi hotărâseră să urce fără ea. Fiindcă Ella şi Gretchen, însoţite de Tristan, Aiden şi Claus, părăseau centrul de wellness în acelaşi moment,

Gracie a decis să urce împreună cu ei. Don şi Daşa urcaseră în lift. Gracie le urmărise o vreme pe Ella şi pe Gretchen (care jucaseră darts în sala de biliard), apoi, după ce trecuse pe la toaletă, se întorsese în camera copiilor.

— Dacă s-a întors un copil, se vor întoarce imediat şi ceilalţi doi. Carolin a mângâiat-o pe Gracie pe cap şi a schiţat un zâmbet. Dar nu strică să mai grăbim puţin lucrurile. Hai să căutăm în lifturi, mai întâi.

Amy, Gracie şi cu mine am căutat în lifturi, dar nici urmă de Don şi de Daşa.

— Nu ar fi trebuit să îi laşi singuri, s-a plâns Amy. Carolin va intra în încurcătură dacă nu îi găsim. Domnul Montfort va face o criză.

Da. Ar fi mană cerească pentru tatăl lui Ben.

— Se joacă de-a v-aţi ascunselea, a spus Gracie.

Nu eram prea sigură. Don fusese într-o dispoziţie
proastă, am mai spus-o. Era plictisit. Cele două nu făceau casă bună.

— A mai spus şi altceva? am întrebat-o pe Gracie, dar fireşte că era degeaba, fiindcă, şi dacă ar fi spus ceva, ea nu l-ar fi înţeles.

Gracie a ridicat din umeri, neajutorată. Apoi, într-un târziu, şi-a amintit că Daşa şi Don nu urcaseră singuri în lift, ci împreună cu o doamnă amabilă, cu părul alb, care vorbea numai germană.

— Cred că era doamna Ludwig, am spus eu, uşurată. Era deja un indiciu. Poate că ştie unde s-au dus.

Din nefericire, nici doamna Ludwig nu ne-a putut fi de folos. Ne-am întâlnit cu ea la primul etaj, pe coridor, pe drum spre restaurant, unde avea întâlnire cu domnul Ludwig ca să bea cafea şi să mănânce o prăjitură Havana. A confirmat că îi văzuse pe copii la subsol.

— Mă întrebam de ce arătau atât de pierduţi, a spus ea. Băiatul şi fetiţa aceea rusoaică adorabilă au urcat cu mine în lift. Chestiile alea zăngănitoare nu mă încântă, însă şoldurile mele bătrâne nu mai apreciază scările. în plus, eram în halat... Şi-a coborât vocea. Este cel mai confortabil şi mai pufos halat din câte am avut vreodată. Ce crezi, draga mea, l-aş putea cumpăra la plecare?

— Cu siguranţă, am spus, nerăbdătoare. Dar să revenim la Don şi la Daşa. Nu ştiţi cumva unde au plecat, după aceea?

Doamna Ludwig a clătinat încet din cap.

— Am ieşit la etajul al doilea, iar ei urcau la ultimul. Apăsaseră pe buton. Au dispărut?

Am încuviinţat.

— Dar vă rog să nu spuneţi nimănui. Şi mai ales nu părinţilor Daşei. Sunt convinsă că doar s-au ascuns.

— Evident, a răspuns doamna Ludwig şi ne-a zâmbit încurajator. Mai târziu, când li se va face foame, vor ieşi din ascunzătoare, vă spun din experienţa unei mame şi bunici încercate.

Credeam că avea dreptate. Şi totuşi...

— Ai şi tu o senzaţie ciudată? mi-a şoptit Amy.

Am încuviinţat. Da, la naiba, chiar aşa simţeam.

Hotelul era imens şi plin de neprevăzut, şi cine putea şti cât de multe pericole pentru o fetiţă de patru ani ascundea, pericole la care eu nici nu visam? Era atât de mică, încât se putea băga în orice gaură... Aproape că mi-l imaginam pe Don ajutând-o pe Daşa să se caţăre într-o gaură de aerisire. Şi a trebuit să-mi amintesc fix atunci cuvintele bătrânului Stucky, pe care le rostise în seara de Ajun. Că se întâmpla ceva rău. Că nişte creaturi malefice doreau să ducă oamenii la pierzanie cu ideile lor diavoleşti. Iar Don nu era străin de ideile diavoleşti.

Am hotărât să fac singurul lucru potrivit şi să îl anunţ pe Monsieur Rocher şi, fiindcă ne aflam oricum în foaier, şi pe Ben, şi am observat imediat efectul liniştitor. Nu era neobişnuit pentru nişte copii să nu fie de găsit – mai ales în ziua plecării. Monsieur Rocher a întrebat, calm, de câtă vreme dispăruseră, iar Ben a spus că ar fi cel mai bine să îi întrebăm pe părinţi care erau şansele ca puştii să fi mers, pur şi simplu, în camerele lor.

Fireşte că am fi preferat să evităm implicarea părinţilor, dar mi-am dat seama că nu exista altă cale.

Ben a sunat la telefonul din apartamentul familiei Burkhardt, în timp ce Monsieur Rocher a apelat apartamentul Panorama.

Amy, Gracie şi cu mine ne-am ţinut respiraţia, însă, din păcate, nici Don şi nici Daşa nu

apăruseră în camere. Părinţii lui Don nu au fost afectaţi de veşti, ceea ce nu a deranjat pe nimeni, fiindcă fiul lor *îşi* cunoştea hotelul ca pe propriul buzunar şi putea rătăci prin el, din colţ în colţ, atât ziua, cât şi noaptea. Nici nu s-au obosit să coboare.

Familia Iegorov, însă, a apărut în foaier cât ai clipi. Stella Iegorov era distrusă.

Mi s-a pus un nod în stomac. îmi imaginam cât de multe griji îşi făcea mama Daşei. în fond, fetiţa ei avea doar patru ani şi probabil nu mai plecase niciodată singură undeva.

Curând, aveau să cheme poliţia şi un echipaj cu câini şi să dea hotelul în judecată.

Dar Stella Iegorov avea alte probleme, aşa cum mi-am dat seama când i-a vorbit în engleză, disperată, lui Monsieur Rocher. Era distrusă fiindcă nu putea conduce până la Geneva pentru cumpărături şi coafor, din cauza vremii. A cerut un elicopter. Nu îi păsa că elicopterul avea şi el probleme din cauza furtunii. Dispariţia fiicei ei a părut să o lase rece.

Soţul ei, pe de altă parte, încerca din greu să îşi păstreze calmul.

— Nu are ce să se întâmple, nu? l-a întrebat el pe Monsieur Rocher. Nu se întâmplă niciodată nimic rău la Castelul din nori, nu? Şi sunt doar doi copii...

— Aşa este. Monsieur Rocher a surâs, optimist, îi vom găsi pe cei doi foarte repede. Dacă nu au ieşit, nu trebuie să ne îngrijorăm. Nimic nu se pierde aici, în interior.

Carolin a fost prima care a venit cu ideea de a verifica dacă puştii îşi luaseră încălţămintea pentru zăpadă şi hanoracele. Dar nu lipsea nimic şi nu îi văzuse nimeni ieşind, aşa că am ajuns la concluzia că erau undeva în casă – lucru de care l-am asigurat pe Viktor Iegorov, cu multe detalii. I-am repetat asta de atâtea ori, încât a ajuns să aibă sentimentul că trebuie să mă calmeze el pe mine, şi nu invers.

în timp ce soţia lui era în continuare foarte afectată de faptul că nu voia nimeni să îi pună la dispoziţie un elicopter, el mi-a spus că Daşei îi place mult să se ascundă şi că asta pricinuia multă agitaţie acasă, unde, odată, fusese găsită dormind adânc în coşul pentru rufe, în care se ascunsese.

— Locul acesta e special, a spus el, cu convingere. Aici, copiii se simt în siguranţă.

Da. Absolut. Aşa era. Dacă nu dispăruseră împreună cu psihopaţi în vârstă de nouă ani.

Monsieur Rocher i-a adus lui Viktor Iegorov o ceaşcă de ceai, în timp ce noi căutam mai departe. Din fericire, Roman Montfort nu era azi la hotel. Nimeni nu ar fi vrut să-şi imagineze cum ar fi urlat la toţi şi ne-ar fi concediat. Cu siguranţă i-ar fi plăcut să le servească familiilor Iegorov şi Burkhardt capul lui Carolin pe o tavă de argint.

O jumătate de oră mai târziu, nu descoperiserăm nici urmă de copii. împreună cu Gracie şi Amy, Ben şi cu mine căutaserăm până şi în cărucioarele de etaj ale tuturor cameristelor şi controlaserăm toate dulapurile din toate spălătoarele. Don nu avea nici cel mai mic respect pentru semne pe care scria „Intrarea interzisă".

între timp, în camera de jocuri, Carolin trăia cu ideea că pierduţii se vor întoarce voluntar. Pavel şi Pierre căutau sistematic la subsol. Slavă Cerului, nu era atât de uşor cum îmi imaginasem să te urci până la aerisiri, fiindcă grătarele din faţa lor erau înşurubate bine. în orice caz, din când în când mai strigam un „alo" în fiecare gură de aerisire, să fie.

Poate că doamna Ludwig vorbise, poate că oamenii tocmai remarcau, dar am fost bucuroase că, într-un final, cel puţin personalul auxiliar şi câţiva oaspeţi se liniştiseră. Aproape toată lumea avea o anecdotă pregătită despre felul în care se ascunsese în copilărie, iar Viktor Iegorov a ţinut hangul binişor – poate fiindcă Monsieur Rocher îi turnase nişte rom în ceai, pentru un efect liniştitor.

Dar, tocmai când voiam să mă las molipsită de optimismul general şi să-mi arunc peste bord sentimentele neplăcute (în fond, îl cunoşteam pe Don şi ştiam că atât de multă atenţie era, pentru el, mai bună decât orice cadou de Crăciun), autorul de thrillere a lansat teoria răpirii.

Ne-a prins din urmă pe mine şi pe Ben la etajul al doilea, strigându-l pe Ben şi apoi apucându-l de mânecă, iar eu l-am privit mai de aproape pentru prima dată. Deşi scrisese deja câteva bestsellere, era relativ tânăr, între 30 şi 40 de ani, un bărbat micuţ şi slăbuţ, cu un păr negru tuns meticulos, un năsuc cârn, un zâmbet şmecher şi nişte ochi cam duşi, aşa cum tocmai

descoperisem.

Nu voia să semene panică, a spus el, şi cu siguranţă copiii trebuiau să reapară în curând, însă nu şi-ar fi iertat-o dacă nu ne-ar fi spus.

Ben l-a încurajat să continue, iar autorul a şoptit:

— Răpitorul de la Grand Hotel.

M-a prins. Panica pe care nu voia să o semene mi se răspândea deja în corp.

Ben, pe de altă parte, nu a fost impresionat.

— Răpitorul de la Grand Hotel? a repetat el, sec.

— Unii îl numeau răpitorul din hoteluri de lux, a răspuns autorul de thrillere. Dar nu a funcţionat, fiind prea stufos. L-am întâlnit când faceam muncă de documentare pentru cea mai recentă carte. în ultimii 30 de ani, a răpit şase copii din hoteluri. Nu a fost niciodată prins.

— Şase copii în 30 de ani? Ben a ridicat din sprâncene, sceptic.

Autorul de thrillere a încuviinţat, cu importanţă.

— Doi în Germania, unul în Austria, unul în Franţa şi doi în Italia, a şoptit el. Şi întotdeauna dintr-un hotel de lux.

— Şase copii răpiţi din hoteluri, din patru ţări diferite, în 30 de ani? S-ar fi putut crede că Ben era reprezentantul editurii în faţa căreia autorul încerca, în van, să-şi facă ultima carte mai prezentabilă. Mi se pare extrem de mult. Cum ştiţi că este vorba de acelaşi om, dacă nu a fost niciodată prins?

Autorul de thrillere a fost uşor descumpănit.

— Păi... anchetatorii nu s-au îndoit nicio clipă, întotdeauna a fost vorba despre aceeaşi semnătură.

— Au existat bilete de răscumpărare scrise de mână? a întrebat Ben. Asta mi se pare...

— Nu! Autorul a pocnit din limbă, iritat, şi aproape că am vrut să fac la fel, fiindcă Ben era atât de obtuz, în sens figurat! Faptele purtau mereu aceeaşi semnătură: copilul dispărea, cinci-şase ore mai târziu se primea o cerere de răscumpărare prin telefon, adaptată perfect la posibilităţile părinţilor, şi nu doar în cash. în cazul copilului unui dirijor de renume mondial, de exemplu, răpitorul a cerut bani şi o vioară Stradivarius aflată în posesia familiei. Altă dată, a cerut un Van Gogh despre care nu ştia

nimeni că există.

— Dar este oribil, am şoptit, cu toată pielea ca de găină.

Ben m-a privit, clătinând din cap.

Autorul, însă, era bucuros fiindcă avea măcar o ascultătoare atentă.

— Transferul s-a făcut mereu prin intermediar, a continuat. Şi, dacă poliţia nu se amesteca, erau chemaţi să îşi ia copilul. Doar o dată nu a funcţionat. Poliţia a intervenit în cazul băiatului unui antreprenor italian din domeniul chimiei şi... A oftat adânc. Sunteţi prea tineri să vă amintiţi de băieţelul care nu a mai fost văzut niciodată.

— Doamne, am spus. Ben, trebuie să îi spunem domnului le... Smirnov să îşi pună în gardă omul de pază, şi urgent. Mă întrebam de ce nu îşi făcuse încă apariţia în scenă.

Ben a mormăit.

— Sincer, treaba asta cu răpirea este complet absurdă. Cât de prost poate fi un răpitor să aleagă o zi ca asta? Ninge încontinuu şi nu circulă nicio maşină de ore bune. Singurul drum nu are nici măcar o bifurcare vreo şapte kilometri şi jumătate, aşadar e foarte nepotrivit ca rută de evadare. Şi de ce să fi luat doi copii, de data asta? A devenit dintr-odată atât de lacom? Sau şi-a schimbat semnătura?

Autorul de thrillere a strâns din buze, jignit.

— Nu cred c-ar trebui să renunţi atât de uşor la varianta asta, Ben, am spus, ceea ce mi-a câştigat o privire recunoscătoare din partea autorului. Atât Don, cât şi Daşa sunt marfa perfectă pentru şantaj. Gândeşte-te la Don şi la val... – abia am reuşit să înghit cuvintele „valiza cu bani murdari”. Şi la D pe care I l-a cumpărat pentru S lui de la C.

— Ha? Ben s-a încruntat, apoi a rânjit. Da, înţeleg. Cei doi ar fi perfecţi ca victime ale unei răpiri. Însă D pe care I l-a cumpărat pentru S lui de la C nici măcar nu este la H. Şi cine să fie răpitorul? Ne cunoaştem cu toţii unii cu ceilalţi.

— Nu e adevărat, a zis spus autorul de thrillere, cât a putut de repede. Dacă e să-mi spun părerea, personalul suplimentar pe care l-aţi angajat pentru sărbători este absolut imposibil de urmărit. înţeleg că nu aţi făcut verificări în prealabil. Practic, orice asistent de chelner este suspect.

2
1
1

— Şi cum de ştiţi toate astea? Ben şi-a încrucişat braţele.

— Am discutat deja cu o parte dintre angajaţii voştri, a spus autorul. Muncă de documentare pentru viitoarea mea carte, cu titlul în lucru „Camera sângerândă”. Este despre un criminal în serie care-şi exsangvinează victimele în camere de hotel.

A trebuit să-mi feresc ochii, fiindcă privirea din ochii lui duşi mă speria. Mai era şi puţin miop.

— Dar, revenind la Răpitorul de la Grand Hotel, a continuat el, cu entuziasm. Firește că toţi oaspeţii sunt şi ei potenţiali suspecţi.

— Aşa, ca dumneata, de exemplu, a răspuns Ben, dându-şi puţin ochii peste cap.

Autorul a încuviinţat.

— Da, ar fi o schemă bună. Firește, dacă eu aş fi primul care l-ar indica pe răpitor ca potenţial suspect, cititorii nu m-ar mai considera suspect. Dar, în primul rând, sunt prea tânăr – aveam şase ani când a avut loc prima răpire – şi, apoi, aici nu este vorba despre un roman. Sau nu încă.

Ben a mormăit ceva de genul *Şi atunci, probabil că ar fi al doilea cel mai prost roman scris vreodată, după* Camera sângerândă, însă cuvintele lui s-au pierdut în strigătele care au răsunat de la primul etaj.

— Acolo sunt! Era Amy.

— I-am găsit! Era Gracie.

Slavă Domnului! Uşurată, aproape că am izbucnit în plâns, dar, în schimb, l-am apucat pe Ben de mână şi l-am strâns tare.

— Acum, păreţi puţin exagerat cu teoria asta dubioasă a răpirii, i-am spus autorului de thrillere. Apropo, nu am crezut nicio secundă că ar putea fi adevărată.

— Nici eu. Adică nu chiar, a răspuns el, prompt. Am vrut doar să o dezvălui. Ca să nu spuneţi, după aceea, că nu aţi fost avertizaţi.

— Ce măscărici, a mormăit Ben, când coboram. I-am citit cea mai recentă carte şi a fost oribilă. Plină de coincidenţe artificiale. Şi, la finalul fiecărui capitol, exista un soi de moment de tensiune creat mecanic, care se topea într-o efuziune de plăcere, două pagini mai târziu.

Nu eram singurii care se grăbeau spre sala micuţă de muzică, unde Gracie şi Amy îi găsiseră pe cei doi fugari. Viktor Iegorov a ajuns înaintea

noastră, iar pe faţă i se citea uşurarea.

— Ştiam eu, ştiam eu, mormăia el, mai degrabă pentru sine decât pentru noi.

Treptat, au ajuns toţi ceilalţi şi s-au mirat de ascunzătoare. Era simplă, dar foarte bună. Don şi Daşa se ghemuiseră pe rafturile ridicate de o parte şi de alta a şemineului uriaş, ascunşi după cutii mari, pline cu partituri, cataloage grele şi busturi de ghips ale unor compozitori faimoşi. Dormeau duşi. Sau cel puţin Daşa dormea, iar Don numai se prefăcea.

— Dacă n-ar fi sforăit, nu i-am fi găsit niciodată, a spus Gracie, mândră.

— Şi dacă pisica nu ar fi zgâriat la uşă, a completat Amy, încet. Căutaserăm deja prin camera asta.

Viktor Iegorov le-a strâns mâinile fetelor şi le-a mulţumit cel puţin trilingv. Apoi, a îngenunchеat în faţa raftului şi l-a golit cu atenţie, iar Ben şi cu mine l-am ajutat.

— Aici erai, micuţă. Şi-a scos fiica afară, cu blândeţe, şi a luat-o în braţe. Nu s-a trezit, ci s-a cuibărit la pieptul lui şi a zâmbit.

Privitorii au oftat, uşuraţi, iar el a scos-o din cameră.

— Puştiul ăsta! Dintr-odată, a apărut şi Don Burkhardt Senior. Era un bărbat înalt, cu o constituţie îndesată, ochi albaştri spălăciţi, vicleni, o frunte joasă şi o voce tunătoare care te făcea să te simţi inconfortabil. Don moştenise ochii de Bambi, la fel şi latura dulce şi drăgălaşă de la mama lui. Burkhardt Senior şi-a privit fiul clătinând din cap, însă cu mândrie.

— în cazul ăsta nu îi voi da pe toţi în judecată fiindcă şi-au încălcat îndatoririle, da?

Don a sforăit uşor şi toată lumea a râs. Ben a sugerat să le ofere oaspeţilor câte o băutură din partea casei şi i-a îndemnat spre bar, iar Carolin a fost uşurată să iasă, în sfârşit, din tura prelungită şi să plece acasă, conducând prin zăpadă.

Am rămas cu Don şi tatăl lui în sala mică pentru muzică. Au stat cu noi şi Amy, şi Grade; aşteptam toate explicaţiile lui Don. Dar el a continuat să mimeze somnul. Minunat. Şi mai abilă a fost imitaţia lui de trezire din somn: când tatăl lui l-a scuturat, a deschis leneş ochii şi s-a uitat în jur, complet dezorientat.

— Unde sunt? a întrebat. Cum am ajuns aici?

Tatăl lui a râs tare.

— Eşti tare, Junior! I-ai dat pe toţi peste cap! Fix de asta aveam nevoie, dacă tot ne plictisiserăm în aşa hal.

Aş fi preferat să petrec după-amiaza în compania sclipiciului. Nu era de mirare că morala lui Don era complet dubitabilă, dacă tatăl lui îl lăuda în asemenea situaţii, în loc să îl certe.

Don s-a rostogolit încet de pe raft şi s-a frecat la ochi. Era păcat că fusese menit să preia frâiele unui imperiu al gunoiului. El era născut pentru scenă.

— De ce sunt aici? Tot ce ştiu e că trebuia s-o ducem pe mucoasă la maică-sa... Ce s-a întâmplat după aceea şi de ce sunt atât de obosit?

— Pentru că eşti pescăruşul meu de buzunar şi te-ai extenuat de atâtea şotii, a spus Burkhardt Senior. Hai, te duc eu de data asta, da?

Oricât de obosit ar fi fost Don, cu siguranţă nu îşi dorea asta, mai ales nu sub ochii lui Grade. Dar i-a permis tatălui său să-l înconjoare cu braţul şi să-l susţină uşor. Burkhardt Senior o fi fost plin de planuri dubioase şi valize cu bani murdari, însă părea să îşi iubească sincer fiul. Aşa că nu am avut inima să deranjez idila dintre tată şi fiu, ridicând un deget arătător binemeritat şi ţinându-i o predică.

Dar Grade s-a ocupat de asta în locul meu. Când cei doi Burkhardt au trecut pe lângă noi, a spus, cu severitate:

— A fost de *rahat* din partea ta, Don. Toată lumea s-a îngrijorat. Este împotriva regulilor. Doar la etajul al treilea şi nu în camere... dar te-am găsit, oricum... *baba-oarba* ce eşti.

Cu excepţia cuvintelor rostite în germană (rahat şi baba-oarba), fireşte că Don nu a priceput nimic. în mod normal, ar fi răspuns cu o tâmpenie, însă s-a mulţumit doar să zâmbească obosit şi să murmure:

— Pe mâine, minunată Grade Barnbrooke din Charleston, Carolina de Sud.

Şi atunci, dintr-odată, m-am gândit că poate nu se prefăcea.

Poate că, într-adevăr, nu ştia ce i se întâmplase.

— Te rog să nu îmi spui că ai crezut povestea despre răpire a idiotului, a zis Ben.

Din nefericire, îi spusesem tocmai asta, însă cu alte cuvinte. Iar acum nu le mai puteam lua înapoi. Gândul că Don ar fi putut, într-adevăr, să fi

dormit nu îmi dădea pace. Fireşte că era vorba despre Don, iar Don era, fără îndoială, un drăcuşor, uns cu toate alifiile. însă... M-am aplecat peste recepţia lustruită de curând şi am şoptit:

— Dar dacă nu s-a prefăcut că doarme şi că este confuz? Dacă nu ştie ce s-a petrecut? Dacă cineva i-a adormit pe el şi pe Daşa?

Ben m-a privit uluit.

— Ca să-i ascundă pe o etajeră? De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Da, asta era problema. Nu ştiam nici eu. Mai precis, era complet absurd. Şi totuşi, aveam un sentiment iritant de... ah, n-aveam idee.

— Fanny? Ben mi-a zâmbit. Crezi că poate fi din cauză că ai avut o zi lungă şi dificilă?

Am încuviinţat, imediat.

— Da, da. Ziua fusese atât de extenuantă, încât nu mă gândisem nici măcar o dată la sărutat. Mi-am
amintit atunci, privindu-l pe Ben. Cât de drăguţ era când zâmbea şi cât de frumos îmi suna numele rostit de el!

— Poate ar trebui să îi spui lui Heffelfinger că eşti bolnavă şi să-ţi iei liber în seara asta, a sugerat el. Cred că munceşti prea mult. Sunt aici până la nouă. Apoi, putem lua cina împreună.

Suna promiţător, şi încă cum, însă nu l-aş fi putut lăsa pe bietul domn Heffelfinger singur cu oaspeţii. Mereu era în pragul unei crize de nervi, iar eu eram singura care înţelegea că nu puteai lăsa lumânări cu aromă de paciuli să ardă în aceeaşi cameră cu unele cu aromă de portocale şi vanilie, fiindcă se crea un haos olfactiv...

— Ştii ce? Ben a ridicat receptorul. îl anunţ eu, repede. Ca să nu te simţi prost. Eu... ăăă... noi avem o răspundere faţă de tine, în fond. Alo, domnule Heffelfinger? Mi-a ignorat privirea urâcioasă. Sunt Ben Montfort, de la recepţie. Bună seara. Trebuie să vă anunţ că Fanny Funke, interna noastră, s-a îmbolnăvit. Nu va putea să vă ajute în seara asta. încerc să îi găsesc înlocuitor.

— Sărmanul, am spus, când Ben a închis. De fapt, m-am simţit uşurată. Trecuse o eternitate de la ultima mea seară liberă.

— Ah, nu este deloc sărman. Ben a fluturat din mână. A comandat o tavă cu smoothie-uri de ananas cu rucola, varză chinezească şi seminţe de chia, la bucătărie, în dimineaţa asta, ceea ce a cauzat o criză. Fiindcă bucătarul nu a

mai găsit varză chinezească şi nici rucola pentru prânz, a vrut să-i ucidă atât pe tânărul bucătar care pregătise smoothie-uri, cât şi pe Heffelfinger, cu cel mai bun cuţit al său. Alternativa propusă a fost să-i concediem fără preaviz. Mi-a luat o groază de timp şi de nervi să împac pe toată lumea.

— Eşti un manager foarte priceput. I-am zâmbit, încercând să nu mă uit la gura lui, ca să nu-şi dea seama că, mecanic, completam cu „...şi săruţi foarte bine".

Din fericire, mi-a interpretat greşit expresia.

— Pari foarte obosită. Ce-ai spune să te odihneşti puţin, până când ies eu din tură, şi atunci putem lua cina împreună? a întrebat, atingându-mi mâna pentru o clipă. în momentul următor şi-a retras-o, fiindcă a apărut un oaspete la recepţie şi a întrebat ceva despre conexiunea la internet.

M-am dus să-l vizitez pe Monsieur Rocher. Verifica o listă cu toate candelabrele din hotel, folosind un stilou pentru a trece bife elegante în dreptul celor deja verificate de Iaromir şi de bătrânul Stucky.

— Erau în regulă? am întrebat.

— Firește. Monsieur Rocher a notat o ultimă bifa. Niciunul nu s-ar fi gândit să cadă din tavan. Candelabrul din faţa fostului foaier pentru domni, în schimb... să spunem că a avut mereu înclinaţii dramatice şi o tendinţă regretabilă de autodistrugere. M-a privit peste rama ochelarilor. Te gândeşti la ceva, Fanny?

M-am uitat pentru o clipă la Ben.

— Aţi auzit vreodată de Răpitorul din Grand Hotel?

Monsieur Rocher a clătinat din cap.

— Nu cunosc.

— Autorul de thrillere din camera 106 ne-a povestit despre el. în ultimii 30 de ani, Răpitorul din Grand Hotel a răpit şase copii din hoteluri de lux şi a cerut răscumpărări. Nu a fost prins niciodată?

— Hm, a spus Monsieur Rocher, trăgând concluziile potrivite, după obicei. Iar astăzi, când au dispărut copiii, te-ai gândit c-ar putea fi vorba despre el?

Am încuviinţat.

— Acum câteva zile, bătrânul Stucky a spus că se va întâmpla ceva rău. Dacă era vorba despre răpitor?

— Hm, a repetat Monsieur Rocher. Cu siguranţă avem suficient material pentru răpiri, în zonă.

— Da, exact! M-am bucurat că Monsieur Rocher nu mă considera nebună.

— Pe de altă parte, Don şi Daşa au reapărut, nu? a spus el, cu blândeţe.

— Da, aşa este. însă... Don s-a purtat ciudat. Şi cred că ar fi fost posibil ca răpitorul să fi drogat copiii şi apoi să fi fost împiedicat de vreme. Mi-am dat seama cât de stupid suna. Vremea nu se înrăutăţise pe neaşteptate. Doar că am un sentiment straniu, am spus, prostește.

Monsieur Rocher a zâmbit.

— Cred că trebuie să luăm sentimentele stranii în serios, a spus el. în mare parte, îţi comunică un lucru, însă nu neapărat ce crezi tu că ar fi. S-a uitat la Ben, care vorbea la telefon. Poate că ar trebui să anunţi că îţi este rău astăzi şi să-ţi petreci seara cu o ceaşcă de ceai de mentă şi o carte bună. Sau cu un prieten bun.

Am oftat.

— Da, aşa s-a gândit şi Ben, aşa că m-a scăpat de domnul Heffelfinger.

— Foarte bine. Şi să nu suferi prea mult din pricina prevestirilor întunecate ale bătrânului Stucky. întotdeauna a exagerat cu ele. Monsieur Rocher şi-a ajustat ochelarii. Fireşte că se întâmplă şi lucruri rele uneori, Fanny, chiar şi aici, la Castelul din nori. Este un loc real. A adus mereu la suprafaţă ce e mai rău din oameni, dar şi ce e mai bun. Mi-a zâmbit călduros. Dacă te privesc, de exemplu, nu îmi este teamă de nimic rău, fiindcă, atâta vreme cât avem oameni ca tine, binele va învinge întotdeauna.

Dintr-odată, am simţit un nod imens în gât. Doar Monsieur Rocher putea spune asemenea lucruri patetice fără să pară ridicol. Şi, ca de obicei, m-am simţit mult mai bine.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz.

— Şi eu vă iubesc, am spus repede şi m-am îndreptat spre scări. Mai prinsesem inimă. De acum încolo, voiam să ignor senzaţia ciudată din stomac. Poate că îmi era doar foame.

în toaleta din aripa destinată personalului, cineva deschisese din nou geamul. Oricine fusese era clar că nu pricepea principiile aerisirii; aproape că mi-a înghețat mâna când am închis geamul. Dar dimineaţă mă spă- lasem precum

pisica, iar, dacă voiam să mă transform în cineva sărutabil, atunci trebuia să fac un duş. M-am dat rapid cu gel de duş şi m-am spălat cu apă călâie, fiindcă atât putea boilerul, şi mi-am dorit, pentru prima dată, să nu fi făcut parte din personal, ci să fi fost oaspete aici. Cât de minunat ar fi fost să locuiesc într-una dintre camerele mari, care nu doar că aveau balcon, două ferestre către sud şi vest şi un şemineu deschis, ci şi o cadă imensă. Serviciul de cameră mi-ar fi adus ciocolată caldă şi poate o porţie de prăjitură cu măr şi scorţişoară, iar eu m-aş fi înfăşurat în halatul pufos, după o baie prelungă cu spumă, m-aş fi afundat în canapeaua pluşată şi aş fi ascultat focul trosnind…

Un şuvoi de apă rece m-a smuls cu brutalitate din visare. Era clar că se epuizase şi apa caldă, iar apa cu care am clătit restul de gel de duş venea direct din gheţar.

Ca să mă încălzesc, odată ajunsă în camera mea, m-am vârât mai întâi în pat, sub toate plăpumile şi păturile pe care le-am găsit. Corpul meu a trecut în modul „somn” imediat. Odată ce ajunsesem la orizontală, nu avea de gând să piardă timpul. Am încercat să stau trează ca să-mi verific mesajele.

Firește că Delia îmi trimisese nenumărate inimioare şi emoticoane pupăcioase, de data asta alături de linkuri către articole precum „Ţi-e teamă de primul sărut? Te ajutăm noi!” sau „Poate fi primul sărut cu băiatul nou perfect? Zece trucuri pentru depăşirea aşteptărilor”, ori – cu o perfidie aparte – „Ocazii ratate. Cum recunoşti momentul potrivit”. în timp ce derulam articolul, am simţit că mi se închid ochii, iar ultimul lucru la care m-am gândit a fost că poate aşa se simţise şi Don înainte să adoarmă pe etajeră.

Bănuiesc c-aş fi dormit până dimineaţă, dacă nu s-ar fi decis cablul mort din perete să tuşească viguros la scurtă vreme după ora nouă. Am sărit în sus, şi apoi jos din pat, când mi-am dat seama ce oră era. M-am îmbrăcat în grabă, epuizând întregul repertoriu de înjurături al lui Gracie. Şi avusesem de gând să mă fac frumoasă!

Nu avea cum să mai funcţioneze. Părul mi se ridicase într-o parte şi pe cealaltă era încă pe jumătate ud. Din păcate, puiul de somn îmi lăsase şi urme pe faţă: obrazul pe care dormisem era de

un roşu aprins, iar celălalt, palid, ca de obicei. Ochiul de pe partea roşie era micuţ şi strâmb, iar celălalt, mare şi plin de reproş. Puteam doar să sper că totul va reveni la normal de la sine. Mi-am împletit părul într-o coadă lejeră, am aplicat fard de pleoape şi rimei şi – fiindcă nu puteam şti niciodată – m-am mai spălat o dată pe dinţi, totul într-un timp- record. Când am ajuns în sfârşit în foaier, abia respirând, Ben nu ajunsese încă.

Recepţia fusese preluată de retrogradul Rudi. A fost surprins să mă vadă.

— Am crezut că iei cina împreună cu nepotul meu, a spus, cu chipul lui trist dintotdeauna. Tocmai a plecat să te ia.

Dezavantajul multelor scări de aici era că nu puteai fi niciodată sigur ce drum alegea cealaltă persoană. Doar când am ajuns înapoi la primul etaj mi-am dat seama că ar fi fost mai înţelept să îl aştept pe Ben jos, altfel am fi putut să ne petrecem întreaga seară aşa, dacă unul tocmai urca şi celălalt cobora şi viceversa. Aşa că m-am întors pe călcâie şi m-am ciocnit de Viktor Iegorov, care tocmai apăruse de după colţ.

Ne-am cerut scuze simultan şi am zâmbit.

— Voiam să îţi mulţumesc, a spus el, serios. Pentru răbdarea ta şi pentru ajutorul de mai devreme, şi fiindcă i-ai făcut atât de frumoasă ziua fiicei mele, alături de alţi copii. E foarte încântată şi abia aşteaptă să se întoarcă mâine.

— Atunci trebuie să ne gândim la alte jocuri decât de-a v-aţi ascunselea. Nu prea m-am simţit OK cu vorbele lui. îi rătăcisem fiica şi nu era ceva pentru care să-i mulţumeşti bonei. Brusc, senzaţia ciudată mi-a revenit în stomac şi a început să mă roadă mai puternic decât înainte. îmi pare foarte rău, am spus. Mâine vă promit că vom fi mai atente.

— Sunt convins. A zâmbit încurajator şi simpatic. Chiar dacă, mai devreme, m-am pierdut cu firea, ştiu din proprie experienţă că nu li se poate întâmpla nimic rău copiilor care stau aici. Este magia acestui loc.

Da. Mi-ar fi plăcut să cred la fel. însă cuvintele rostite de bătrânul Stucky, în ajun, în pivniţă, şi povestea Răpitorului din Grand Hotel încă nu mi se şterseseră din minte. Chiar şi Monsieur Rocher afirmase că nici Castelul din nori nu era scutit de întâmplări rele. Firește, nu îi puteam spune asta şi nici lucrurile ciudate care-

mi treceau prin minte. Dar poate aş fi reuşit să îi ridic puţin antenele – asta în ideea improbabilă că Răpitorul exista şi că o urmărea pe Daşa.

— Nu am de gând s-o pierd pe Daşa din ochi nici măcar o clipă, cât timp va fi mâine cu noi, am spus încet. Şi v-aş ruga să îi spuneţi gărzii dumneavoastră de corp să stea mai aproape decât de obicei. Copiii dispar atât de repede...

— Gardă de corp? s-a încruntat Viktor Iegorov.

— Da, gardă de corp, paznic, cum îi spuneţi. Am aruncat o privire plină de înţeles spre camera 117.

Viktor Iegorov nu părea să mă înţeleagă.

— Soţia mea şi cu mine am venit fără personal de pază.

— Păi... sunteţi sigur? M-am uitat din nou cu intenţie spre camera 117.

— Absolut. A zâmbit politicos. Este un lux special pe care ni-I permitem aici: nu ştie nimeni că suntem la Castelul din nori şi putem fi noi înşine. Oficial, suntem pe un iaht în Caraibe. Mi-a făcut cu ochiul: Lucru pe care soţia mea I-ar prefera.

— Dar... Eram confuză. Dacă domnul Huber din camera 117 nu era cu familia Iegorov, cine era? Şi de ce avea o armă ascunsă în haină?

Iegorov mi-a făcut un semn din cap şi a trecut pe lângă mine.

— Pe mâine.

Am rămas pe coridor timp de câteva secunde, complet vraişte. O nouă teorie mi se construia, încet, în minte.

Dacă Alexander Huber, din camera 117, era, de fapt, Răpitorul de la Grand Hotel?

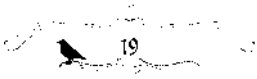

Următoarea persoană cu care m-am întâlnit a fost Tristan Brown – de data asta, în timp ce coboram scările.

— Agent Fanny! a spus el, încântat.

— Aş vrea eu, am răspuns. Era adevărat. Dacă eram agent Fanny de la FBI, aş fi putut cere întăriri. Sau aş fi putut comunica oamenilor mei să caute faţa lui Alexander Huber, din camera 117, în baza noastră de date, şi să o compare cu informaţiile despre cazurile de răpire.

Apoi, mi-aş fi luat cătuşele şi baretti... berenetta... sau cum s-o fi numit pistolul meu, şi l-aş fi arestat. Şi toată lumea ar fi dormit din nou liniştită la Castelul din nori.

— S-a întâmplat ceva, Fanny? Tristan m-a privit cu atenţie. Ai plâns?

— Nu! Mi-am trecut un deget pe sub ochi. Mi s-a întins rimelul?

— Da. A rânjit.

Fiindcă nu era de glumit, am întrebat:

— Ce faci aici, în aripa de sud? Singur, fără admiratoarele tale?

— Eşti geloasă? Şi-a îndepărtat o şuviţă inexistentă de păr de pe fruntea bronzată. Ochii îi sclipeau de amuzament.

— Ah, da, teribil, am spus. Fără tine, viaţa mea e atât de plictisitoare. Şi complet lipsită de sens.

Tristan a oftat.

— Da, era mai bine când eram hoţ de hoteluri, iar tu, un agent sub acoperire, care apărea mereu Ia locul nepotrivit, în momentul potrivit. Am făcut echipă bună, tu şi cu mine. Asta până când şi-a făcut apariţia prietenul tău, fiul proprietarului, care a distrus totul. Acum, mă simt ca un snob libidinos, cu ochii după cameriste drăguţe.

Am râs scurt.

— Crede-mă, eu mă simt mult mai rău: ca o cameristă libidinoasă care se aruncă de gâtul oaspeţilor chipeşi.

— Dar este totuşi prietenul tău?

Când spusese „prieten" se referise Ia „iubit", aşa că am întârziat cu răspunsul. Ben şi cu mine dansasem vals pe terasa acoperişului şi avusesem parte de câteva clipe foarte intime împreună, însă trebuia să recunosc, sincer, că nu făcusem nimic nespecific unor prieteni obişnuiţi. Iar faptul că eu m*z gândeam* tot timpul Ia sărut nu conta.

Cu cât amânam mai mult, cu atât mă privea Tristan cu mai mult interes. Am decis să schimb radical subiectul.

— Ai auzit vreodată despre Răpitorul de Ia Grand Hotel? am întrebat eu.

Tristan a ridicat o sprânceană.

— Hoţii de hoteluri au devenit deja prea plictisitori pentru tine? Acum este vorba despre un răpitor?

— Nu, serios. Eram singuri pe scări, însă vorbeam pe un ton scăzut. Există cu

adevărat, aşa a spus... eh...

Nu, preferam să nu-l menționez pe autorul de thrillere. Asta ar fi aruncat întreaga poveste în colţul fictiv, deloc credibil. Doar că aşa se spune. La câţiva ani, el răpeşte copiii unor părinţi bogaţi din hoteluri de lux şi cere bani şi obiecte de valoare ca răscumpărare.

Tristan a părut doar vag interesat, aşa că am precipitat lucrurile.

— Este foarte posibil, până la probabil, să se afle acum, aici şi să plănuiască o nouă lovitură.

Acum, ambele sprâncene ale lui Tristan s-au ridicat, în acelaşi timp.

— Foarte posibil până Ia probabil?

M-a iritat faptul că, atât din mimica lui, cât şi din voce se desprindea scepticismul.

— Da, întocmai, am izbucnit. Se poate ca dovezile să nu fie evidente, la o primă vedere, însă un agent bun îşi ascultă întotdeauna instinctul. Chiar dacă nu este agent, de fapt. Iar instinctul îmi spune că...

M-am oprit, fiindcă am auzit paşi pe trepte. Era Ben, care cobora în spatele lui Tristan.

— Grozav, a spus el când ne-a văzut.

Tristan a scos un oftat.

— Da, minunat chiar. Ai o sincronizare excelentă, fiu al proprietarului.

— Aici erai, Ben, am spus eu repede. Nu voiam, în niciun caz, ca lucrurile să escaladeze. Tocmai coboram şi eu. Pa, Tristan, a fost drăguţ să te întâlnesc.

— Da, *minunat.* Ben s-a uitat urât Ia Tristan.

Tristan s-a uitat şi el la Ben, însă a rânjit fără pic de ruşine. Am trecut pe lângă amândoi şi am continuat să cobor.

— Asta înseamnă că mă Iaşi în aer, după ce mi-ai destăinuit asemenea informaţii incitante, Fanny? a strigat Tristan din spatele meu.

— Da. Sunt secrete, oricum. M-am întors. Oare ei rămăseseră pe loc, uitându-se unul Ia celălalt? Dar, după câteva secunde, I-am auzit pe Ben că mă urmează.

— Despre ce aţi vorbit? m-a întrebat, când m-a ajuns din urmă. Apropo, detest felul în care îţi spune numele, de parcă ar fi singurul care-I ştie. La ce informaţii incitante se referea?

2
2
2

— Nu ai auzit că e top secret? Unde mergem? La bucătărie? Ce fel de supă or avea? Sper să fie minestrone, fiindcă ultima a fost divină. Nu-mi pasă dacă Pierre susţine că nu e decât o zeamă de legume. în plus, dacă nu mănânc acum, voi muri. Vad deja puncte negre în faţa ochilor. Apropo, îmi pare rău dacă am întârziat. Am adormit. Ai avut dreptate, chiar aveam nevoie de o seară liberă. Firește, aş fi preferat să fac un duş fierbinte, şi nu unul rece, dar e foarte benefic pentru circulaţie, aşa că...

— Ce trebuie să fac ca să te opreşti din vorbit? m-a întrerupt Ben.

Dacă existase vreodată o ocazie perfectă pentru a spune „Sărută-mă!", atunci asta era. Ne aflam deja Ia parter şi străbăteam sala de bal slab luminată, un loc nicidecum nepotrivit pentru primul sărut, aşa că Delia ar fi fost de acord cu mine. Dar, tocmai când am vrut să deschid gura, a apărut domnul Huber, cunoscut şi drept Răpitorul de Ia Grand Hotel.

Am avut nevoie de tot autocontrolul de care eram capabilă să nu icnesc şi să continui să merg normal, deşi genunchii mi s-au înmuiat pe loc. în acelaşi timp, faţa mi-a încremenit, ceea ce, din fericire, m-a împiedicat să adopt o expresie nedorită.

Domnul Huber nu mi-a dat atenţie, a trecut scutu- rându-şi zăpada de pe umeri, în timp ce mergea.

— Bună seara, a spus Ben, politicos, iar domnul Huber i-a făcut semn din cap.

Am aşteptat până când am trecut de uşa de sticlă cu geam dublu care separa sala de bal de foaier.

— El este! am izbucnit, ceea ce, din păcate, a conferit serii o turnură complet diferită decât „Sărută-mă!".

— Cine? Ben s-a aplecat să ridice un umeraş căzut şi I-a pus Ia loc. Mi-a atins braţul. Garderoba de lângă sala de bal fusese încastrată într-o nişă tapisată cu catifea, unde, exceptând un rastel pentru haine cu 40 de umeraşe goale (erau numărate), nu mai exista decât o pictură înfăţişând o tânără doamnă cu părul prins pompos şi cu o expresie plină de blazare şi reproş. ÎI numeam „dressingul frustrat", fiindcă umeraşele erau mereu goale, însă domnişoara Müller tot ştergea tapiseria de catifea, de sus

până jos, în fiecare săptămână, şi curăţa de praf rama tabloului. Poate că garderoba avea să fie în sfârşit repusă în funcţie în seara balului. Măcar atât, mai ales că vaca de mine nu îi oferisem, cu răspunsul la întrebarea lui Ben, ocazia de a se transforma în culise pentru primul sărut.

— Răpitorul de Ia Grand Hotel, a repetat el, apăsat, şi pentru tot restul serii m-a tratat ca pe cineva pe cale să se prăbuşească.

Fără o vorbă, m-a condus Ia subsol, unde mi-a vârât sub nas o farfurie imensă de supă (din păcate, era doar cremă de praz) şi a declarat:

— Nu mai vorbesc cu tine până când nu ai consumat cel puţin o mie de calorii.

Asta nu era deloc dificil. Eram singurii care mâneam Ia ora aceea, însă bufetul era bine aprovizionat pentru cei care munceau până târziu sau aveau tură de noapte (bucătăria oferea, dacă era necesar, o masă în cameră chiar şi Ia miezul nopţii), iar pe lângă supă, existau pâine proaspăt scoasă din cuptor, plăcintă cu ciuperci, dar şi un platou cu friptură de viţel tăiată, pe care-I adusese un coleg al lui Pierre chiar în clipa aceea.

De parcă s-ar fi rupt o vrajă, am hăpăit supa, am tăiat două felii de pâine pe care mi-am aşezat friptură şi le-am înghiţit, apoi am luat şi un pateu, ca să mă asigur că întrunesc necesarul minim de calorii. în plus, am consumat un pahar cu vin şi o bucată de plăcintă cu mere. După aceea, m-am sprijinit de scaun şi I-am privit sfidătoare pe Pierre.

— Şi acum?

Fireşte că nu făcuse doar să mă privească mâncând, ci se înfruptase şi el, deşi nu părea să îi fie Ia fel de foame cum îmi fusese mie.

— Acum, aşteptăm să îţi revină glicemia la normal, a spus el. Şi trimiţi obsesia pentru răpitor acolo unde-i e locul: pe tărâmul fanteziei. A împins un platou cu prăjituri în direcţia mea. M-am întâlnit adineauri, Ia restaurant, cu Don şi cu părinţii lui şi era bine. A scos limba Ia mine. Nu crezi că le-ar fi spus alor lui dacă I-ar fi drogat şi răpit cineva?

— Nu neapărat. M-am jucat cu o prăjitură. De fapt, mă săturasem. Prietena unui prieten al prietenei mele, Delia, a fost ameţită într-un club cu un drog al violului pus în ginul ei tonic, iar când s-a trezit nici măcar nu îşi mai amintea că fusese în clubul acela.

— Răpitorul le-a pus Daşei şi lui Don

drogul violului în ginul tonic, dar, după ce au adormit, a uitat să îi răpească, a spus Ben sec, iar eu nu m-am putut abține să zâmbesc scurt.

— Fie, am recunoscut. Poate că sunt numai prostii. Dar nu ar fi şi mai prostesc să nu luăm în considerare ipoteza ca Răpitorul de Ia Grand Hotel să fie aici?

— Mai ales că ştii deja că este domnul Huber din camera 117?

— Nu trebuie să fii ironic.

— Nu este ironie, ci disperare, a comentat Ben.

— Răpitorul de Ia Grand Hotel, am repetat eu. Fii atent. Domnul Huber – am desenat nişte ghilimele în aer ca să-i încadrez numele – nu lucrează pentru familia Iegorov. Sunt aici fără gardă de corp! Şi nu ţi se pare suspect ca un tip care călătoreşte singur şi ascunde o armă în haină să locuiască în cea mai apropiată cameră de apartamentul Panorama? Acolo unde locuiesc cei mai bogaţi oameni din hotel şi fiica lor? Să nu-mi spui că este doar un romantic care-şi doreşte să danseze Ia balul de revelion.

— O armă sub haină?

— Da. Întreabă-I pe Monsieur Rocher. Pe el îl vei crede.

Ben a tăcut o vreme, iar eu am încercat să îmi domolesc agitaţia.

— Fie, a spus el, într-un târziu. Ar trebui să îl cercetăm pe acest domn Huber. Monsieur Rocher ar fi trebuit să îmi spună şi mie despre armă.

— Acum mă crezi?

A clătinat din cap.

— L-am căutat pe Răpitorul de la Grand Hotel pe Google, ca fapt divers. Este adevărat că au existat cazuri de răpire în hoteluri, în ultimii 30 de ani, însă nu s-a dovedit că ar fi fost vorba despre acelaşi făptaş de fiecare dată, aşa cum pretinde autorul. Investigaţiile jurnalistice sunt contradictorii şi nu am găsit absolut nimic despre cazul Van Gogh, care ar fi fost solicitat ca răscumpărare. Nu cred că povestea autorului de thrillere se bazează pe fapte reale şi nici că acest răpitor s-ar afla în hotel.

— Atunci, cine este domnul Huber? Un ucigaş plătit de guvernul rus? Amantul secret al Stellei Iegorov? Un detectiv particular, care… umf! Ben mi-a îndesat prăjitura în gură.

— Putem vorbi despre altceva, Fanny? înainte să încep cu teoriile conspiraţiei, chiar îmi plăcea de tine.

L-am privit jignită. Nu era deloc amabil din partea lui să mă pună în aceeaşi oală cu oameni care pretindeau că în omenire fusese infiltrată o rasă reptiliană şi că guvernul stropea cu droguri din avion, care alterau percepţia faptelor.

— Acum nu mai vreau să te sărut, am spus, sim- ţindu-mă jignită. Dar, uitând că încă aveam prăjitura în gură, mi-a ieşit ceva de genul *cumnuraurut,* ceea ce Ben a considerat, probabil, drept un limbaj secret al conspiraţioniştilor. Ce era şi mai rău, însă, îi scuipasem lui Ben o bucată de prăjitură pe umăr şi puteam să jur că făcuse un zgomot ca un plescăit, când îi aterizase pe jachetă.

îmi era aşa de ruşine, că aş fi intrat în pământ.

Din fericire pentru mine, din anticameră s-au revărsat multe persoane în bucătărie, în acelaşi timp; după ce ultimul desert se servea Ia restaurant, bucătarii şi ajutoarele de bucătari aveau permisiunea de a se retrage. Am profitat de ocazie pentru o retragere strategică, chiar dacă puţin laşă. Fără să-i mai dau lui Ben ocazia de a deschide gura, eram deja afară şi Ia jumătatea drumului spre camera mea.

Era grandios cum reuşisem să încep prima seară liberă de Ia începutul erei noastre. în loc să-l sărut pe Ben, îl scuipasem şi fugisem. Acum, nu doar că mă considera nebună, dar îl şi scârbisem.

Nu aveam să mai pot vreodată să trec pe lângă dres- singul frustrat fără să mă detest fiindcă nu-mi ţinusem teoriile pentru mine.

Mă tem că Prinţul şi Cenuşăreasa nu s-au sincronizat, i-am scris Deliei, după ce m-am încuiat de două ori în cămăruţă şi m-am aruncat pe pat. Nici măcar nu am mai aprins lumina. *Din păcate, nu mă mai place.*

Delia a răspuns imediat: Ce prinţ idiot. Ar trebui să-l loveşti.

L-am scuipat, am scris, iar Delia mi-a trimis înapoi trei degete mari ridicate.

Apoi am plâns o vreme, ascultând cu o singură ureche şi sperând că Ben îmi va bate la uşă. Dar nu a făcut asta.

A doua zi, vremea era la fel de urâcioasă ca starea mea de spirit. Abia daci ningea, vântul se oprise şi afară se mai încălzise, însă o ceaţă densă se înfăşurase în jurul hotelului, atât de groasă, încât simţeam că trăiam într-un nor intruziv, care ar fi pătruns pe uşa rotativă, probabil ca să fure şi ultimele amintiri despre iarba de un verde luxuriant sau cerul de un albastru strălucitor.

Când Nico nu s-a întors de la plimbarea cu câinii Marei Matthăus, cu toţii ne-am temut că s-a apropiat prea mult de prăpastie, în mijlocul ceţii. Dacă îl credeai pe bătrânul Stucky, era o specialitate a fantomelor şi a demonilor să îi amăgească pe naivi în direcţiile greşite. Totuşi, bătrânul Stucky a fost cel care l-a găsit pe Nico, după lătratul câinilor, în timp ce se îndrepta spre grajduri. Sărmanul băiat era în zăpadă, complet dezorientat, convins că se afla la kilometri depărtare de hotel şi că urma să îngheţe în sălbăticie, singur şi uitat. De fapt, nu făcuse decât să meargă în cerc, sprijinindu-se, fără să bănuiască măcar, de zidul de zăpadă care ascundea semnul cu „Bine aţi venit la Castelul Janvier".

Firește că nu îndrăzneam să ne aventurăm afară, cu copiii, pe aşa o vreme, deşi Grade a propus să îi legăm fiecăruia o talangă la gât. După ziua de ieri, însă, Carolin şi cu mine nu voiam să ne asumăm vreun risc. Îi supravegheam ca nişte câini de vânătoare (mai ales pe Don şi pe Daşa). Au mers supravegheaţi inclusiv la toaletă.

Prin urmare, am depus mai multe eforturi decât de obicei să ridicăm moralul tuturor, însă ne-am descurcat chiar binişor.

Din ce auzeam, adulţii erau mult mai iritanţi. Monsieur Rocher, din loja portarului, distribuind neostoit tablete pentru dureri de cap, pacheţele de ceai de bună dimineaţa, capsule de vitamina C

şi sfaturi încurajatoare, asigura pe toată lumea că vremea se va îmbunătăţi, promiţând chiar cer senin pentru spectacolul de artificii din vale, de Anul Nou. De obicei, nu erau artificii la Castelul din nori, ci se lansau lampioane chinezeşti, care erau biodegradabile şi făcute din bambus şi hârtie, ceva ce ar fi încântat-o pe mama.

Dar nici măcar aceste promisiuni nu schimbau starea de iritabilitate a oaspeţilor.

Vizitatorii încercau în continuare să compenseze stările depresive cu dorinţe suplimentare. Tatăl lui Gretchen uitase de aniversarea căsătoriei, aşa că ne ceruse un buchet de 21 de trandafiri roşii, de dimineaţă, cât mai repede posibil. Mama lui Don solicitase, de câteva ori, să facem stăncuţele să cârâie mai încet, fiindcă avea o migrenă. Iar autorul de thrillere a cerut la bucătărie un purceluş de lapte crud, de care avea nevoie în scop demonstrativ pentru documentarea sa – asta ca să menţionez doar trei dintre exemple. Deşi nimeni nu merita, fiecare dorinţă a fost îndeplinită. Tatăl lui Gretchen şi-a primit trandafirii roşii, nu imediat, ci după două ore, timp în care întrebase de nu mai puţin de 17 ori dacă ajunseseră. Cei şapte Hugo au zburat în partea cealaltă a hotelului, să cârâie acolo, şi, cumva (iară ştirea bucătarului-şef, firește), cei de la bucătărie l-au convins pe autorul de thrillere să accepte un pui fript, lucru pe care l-a primit fără tragere de inimă. Din păcate, nu avea să sângereze nici măcar un strop, în timpul demonstrării modului de operare al criminalului în serie din cartea lui „Măcelarul

în seara aceea, lectura a avut loc în micuţa sală de muzică, iar publicul a fost generos, spre deosebire de lectura politicienei. Atât de generos, încât am avut parte de o seară liniştită în centrul de wellness, iar domnul Heffelfinger m-a lăsat să plec la 21:30.

Până în momentul acela, reuşisem cu succes să îl evit pe Ben, netrecând prin foaier şi prin orice loc în care dădusem peste el, înainte. Acum avea liber, aşa că m-am aventurat în foaier şi i-am spus noapte bună lui Monsieur Rocher. Pe de altă parte, a trebuit să mă asigur şi să iau liftul, pe care Ben nu îl folosea niciodată. De-a lungul zilei, mă gândisem la întâlnirea noastră din ziua anterioară şi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât devenea mai rău. îl cunoşteam pe Ben de doar o săptămână şi probabil că, pentru el, să

flirteze cu o cameristă sau cu o internă era un mod plăcut de a-şi petrece vacanţa. Şi să-i arate acoperişul. în plus, ce băiat care era cu adevărat interesat de o fată s-ar fi folosit abuziv de o prăjitură ca s-o forţeze să tacă? Erau, aşa cum precizasem şi înainte, opţiuni mult mai plăcute.

Acum o înţelegeam perfect pe Amy şi faptul că trebuia să-şi ascundă suferinţa pricinuită de Aiden, zi după zi. Gretchen şi Ella o porecliseră „Domnişoara mor-de-amor". Eu nu voiam să se ajungă până acolo.

Cu o zgâlţâire astmatică, liftul şi-a anunţat sosirea. Nu mă simţeam foarte confortabil în chestiile alea, însă, cât fusesem cameristă şi era nevoie să împing cărucioare de curăţenie voluminoase sau să car saci cu rufe murdare, funcţionaseră întotdeauna perfect. Se zgâlţâiau şi zăngăneau doar într-un fel care inspira încredere şi mă răsplăteau cu un „pling" melodios când ajungeau la etajul dorit.

Una dintre ajutoarele de la bucătărie s-a urcat în lift cu mine, de la subsol. Nu era cu mult mai mare decât mine şi era foarte drăguţă, deşi părea obosită şi niţel tristă. Când grilajul liftului s-a închis, şi-a scos boneta albă şi s-a descheiat la nasturele de sus al halatului alb. Nu o mai văzusem niciodată, însă, când s-a sprijinit de peretele liftului şi a suspinat, am simţit imediat că între noi exista o conexiune.

Mai ales când a spus, încet:

— Faci multe tâmpenii din dragoste, aşa-i?

— Absolut! am încuviinţat. Probabil fiindcă zone importante ale creierului sunt blocate, când te gândeşti permanent la cineva.

— Te abţii ani de zile şi eşti atentă să nu îţi oferi inima cuiva şi apoi, într-o zi, îţi dai seama că ai pierdut-o, pur şi simplu.

— Aşa este! am încuviinţat din nou. Şi apoi, acel cineva nici măcar nu vrea să o ridice, chiar dacă a căzut chiar la picioarele sale.

Liftul s-a pus în mişcare, tresărind.

— De fapt, ai doar trei opţiuni. Fata şi-a dat o şuviţă de păr şaten după ureche şi i-am admirat cerceii în formă de lacrimă. De fapt, patru, incluzând-o şi pe cea care lasă sărmana inimă, care încă hate, să zacă în mocirlă şi să urle

până când se opreşte.

— Asta e o prostie.

— A doua opţiune ar fi să iei inima şi să o pui înapoi în piept. Apoi să coşi totul, ca să nu o mai pierzi niciodată. M-a privit, aşteptând.

Am clătinat din cap. Suna trist şi deloc empatic.

— A treia opţiune este să o ridici, să o cureţi şi să îmbrăţişezi plină de iubire adresantul, a spus fata.

— Prea riscant. Ar putea să o scape iar sau să o arunce de perete. Deja vedeam scenele derulându-mi-se în minte. Autorul de thrillere s-ar fi bucurat de filmele care se petreceau în capul meu. Sau să o încui undeva, împreună cu multe alte inimi dăruite.

Liftul a scos „pling”-ul voios, caracteristic. Ajunsesem la etajul al doilea.

Când grilajul s-a deschis, fata mi-a zâmbit cu tristeţe.

— Da, există un risc. Dar, uneori, merită.

— Şi care e a patra opţiune? am întrebat, ieşind. Fata nu m-a urmat, fiindcă, evident, urca mai departe.

— Uşor. Laşi inima unde este şi o ridici pe a lui, în schimb. A trebuit să vorbească foarte tare, pentru a acoperi zgâlţâielile grilajului de lift care se închidea. Ai pierdut asta din vedere, Fanny.

Metafora mă consumase într-atât încât m-am uitat la podea să văd dacă nu căzuse vreo inimă. Evident, nu era cazul. Când am ridicat din nou privirea, liftul pornise deja şi nu am mai apucat să o întreb cum se numea. Şi de unde ştiuse cum mă numesc eu, nemaivorbind de suferinţele mele?

— Aici erai, a spus cineva din spatele meu. Era Ben, care se sprijinea de uşa de la aripa destinată personalului. Fiindcă făcuse atât de multe lucruri rele cu inima mea, în cinematograful din mintea mea, nu mi-a fost dificil să mă încrunt la el. Chiar dacă, evident, mă aşteptase. în plus, arăta foarte drăguţ, aşa cum stătea acolo, cu ochii lui albaştri, sinceri, cu mâinile în buzunare şi cu părul puţin ciufulit după o zi lungă şi obositoare.

— Ce doreşti? am întrebat, impertinentă.

— Am vrut doar să văd ce faci, a răspuns. Ieri ai plecat pe neaşteptate.

Da. Fiindcă ţi-am scuipat mâncare pe jachetă. *(Pleosc.* Zgomotul mă bântuise toată noaptea.) Asta după ce m-ai făcut conspiraţionistă.

—Am fugit să-mi fac o pălărie de aluminiu, am spus. Aveam nevoie de ea pentru întâlnirea conspiraţioniştilor, la care au mai participat bătrânul Stucky şi autorul de thrillere.

A zâmbit imediat.

— Ai timp? Am putea mânca împreună. Trebuie să-ţi povestesc care-i treaba cu domnul Huber din camera 117.

Eram împărţită. Pe de o parte, „pleosc"-ul era prea proaspăt în mintea mea ca să pot sta faţă în faţă cu el, nemaivorbind să mănânc, iar, pe de altă parte, voiam să ştiu ce aflase despre domnul Huber.

Decizia a fost luată de hienele pătate din Lausanne, care ieşeau chiar atunci din lift, toate patru în uniforme şi, la fel ca ajutorul de la bucătărie, părând epuizate. Voiam să le las să treacă – mă pedepseau mai departe cu o nepăsare extrem de plăcută – însă, din păcate, erau doar Hortensia, Camille şi Ava care au trecut cu rânjete prosteşti şi pline de înţeles.

I-am-Uitat-Numele s-a oprit şi i-a zâmbit încântată lui Ben.

— Bună, Benny. Spune-mi că a funcţionat.

Nu, te rogsă-i spui să se care, Benny.

Dar Ben a zâmbit din nou. A băgat mâna în buzunar, a scos un telefon mobil şi i l-a întins.

— E ca nou.

I-am-Uitat-Numele a chirăit, ducându-şi iute mâinile la gură şi şoptind:

— Eşti un drăguţ, Benny! Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Atunci, mi-am dat seama că nu mă aşteptase pe mine, ci pe I-am-Uitat-Numele, care s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat cu exuberanţă, undeva între gură, nas şi obraz, deşi eram sigură că ţintise spre gură: Eşti cel mai bun!

Cel mai rău lucru nu a fost că-l sărutase, ci că Ben a roşit. Şi nu doar puţin, ci imposibil de ratat. Ca o nenorocită de tomată.

— Ariane, a spus el. A părut stânjenit, probabil fiindcă mă aflam încă acolo şi mă holbam prosteşte.

Se terminase totul. Am pipăit după clanţă şi m-am aruncat pe coridor. Ultimul lucru pe care l-am auzit, înainte să închid uşa cu putere, a fost

hohotul fericit scos de I-am-Uitat-Numele. Doar când aproape ajunsesem în cameră mi-am amintit să mă întorc, să îmi raşchetez inima de pe jos şi să o aşez afară, în zăpadă, unde putea să îngheţe peste noapte – ar fi fost opţiunea cinci.

De fapt, povestea asta cu inimile era o porcărie. Din nou, m-am încuiat de două ori şi, la fel ca ieri, m-am aruncat pe pat fără să aprind lumina. Nu îmi pierdusem proasta de inimă, ci îmi bătea sălbatic în piept şi mă durea cumplit.

Parcă la comandă, s-a luminat ecranul telefonului. Mama îmi trimisese o fotografie cu fraţii mei şi cu tata, la plimbare. Se aflau în faţa unei pajişti, sub cerul plumburiu, de iarnă, şi zâmbeau spre cameră. Ce m-a frapat nu au fost feţele familiare, ci verdele pajiştii. Pentru prima dată de când venisem, am simţit ceva asemănător cu dorul de casă, de platitudinea peisajului şi de vechea mea viaţă.

Am auzit ceva zgâriind la uşă. Era Pisica Interzisă, iar, când am lăsat-o să intre, a sărit imediat pe pat, unde s-a ghemuit, torcând. Eram convinsă că venise să mă aline.

— Amy a plâns toata noaptea, a spus Grade.

— Nu chiar toată noaptea, a contrazis-o Amy, imediat. Doar jumătate de oră. Şi nu ar trebui să spui nimănui, bârfitoareo.

— Îi spun doar lui Fanny. Gura lui Grade s-a strâmbat, jignită. Ea înţelege.

Da, şi mă gândisem oricum la asta, fiindcă Amy purta ochelari de soare. Ar fi trebuit să fac la fel, nu doar pentru a-mi camufla ochii, ci fiindcă era foarte, foarte multă lumină afară.

De dimineaţă, ca prin minune, pătura de nori se ridicase şi avea găuri, prin care soarele pătrundea cu putere, pătând peisajul. După toate zilele mohorâte, lumina era pur şi simplu copleşitoare.

Nici măcar eu sau Amy nu puteam evita efectul dătător de optimism, că sufeream sau nu din dragoste.

Era ziua de dinainte de bal, penultima zi din anul curent şi, de dimineaţă devreme, atât în interiorul, cât şi în afara hotelului, era o activitate intensă. Dubiţele treceau permanent, aducând aranjamente florale, paleţi încărcaţi cu marfă de la băcănii şi o sculptură gigantică în gheaţă, pentru dineul de gală din ziua următoare. Bătrânul Stucky şi Iaromir încercau să controleze

masele
de zăpadă neglijate din jurul hotelului. Fortăreţele dc la stânga şi de Ia dreapta cărărilor curăţate aveau acum peste doi metri înălţime. Păreau să se miște printr-un labirint de zăpadă.

Lângă curtea din faţă se afla un morman imens dc zăpadă, pe care Carolin şi cu mine I-am transformat în tobogan pentru copii. S-au dat pe el toată ziua. La marginea toboganului, Amy şi cu mine pregăteam prăji- turele de zăpadă, pe care le vindeam clienţilor imaginari, într-un magazin imaginar care prepara zăpadă. Copiii nu aveau nevoie de mai mult ca să fie fericiţi. M-am gândit Ia cuvintele lui Viktor Iegorov, care spusese că nu era posibil să se întâmple ceva rău în acest loc. Astăzi îl credeam. N-aş fi recunoscut-o de faţă cu Ben, însă poate că exagerasem cu bănuielile şi temerile mele cu privire la Răpitorul de Ia Grand Hotel. Într-o zi atât de frumoasă – la prânz nu mai rămăsese nici urmă de nor pe cer – paranoia mea părea mai intensă decât de obicei.

Nu se putea spune acelaşi lucru despre răsuflatul Roman.

— Ai văzut că nenorocitul ăla a turnat Pisica Interzisă? mă întrebase deja Pierre Ia micul dejun.

Subiectul zilei era că Nico îi arătase proprietarului fotografii cu Pisica Interzisă. Adunase chiar şi păr de pisică, drept dovadă. Prin urmare, de parcă hotelul nu era deja cuprins de suficient stres, Roman Montfort nu avea nimic mai bun de făcut decât să verifice sistematic pivniţa şi toate camerele din aripile destinate personalului, căutând Pisica Interzisă (sau o litieră, sau mâncare pentru pisici), cu Nico şi domnişoara Müller. Speram că se ascunsese bine. Rămăsese cu mine toată noaptea şi nu ieşise pe fereastră decât în zori. Deşi îmi făcusem patul, ideea că tatăl lui Ben şi domnişoara Müller s-ar putea uita în valiza de sub pat şi Ia ciorapii de pe raftul care-mi servea de şifonier era foarte neplăcută. Cu siguranţă, ciorapii domnişoarei erau în teancuri frumos aranjate, muchie lângă muchie.

Faptul că nu a găsit nicăieri urmă de pisică I-a înfuriat îngrozitor pe Roman Montfort, care a urlat Ia Nico, pentru că doar fotografiase şi nu prinsese pisica, aşa că el, Montfort, pierduse timp preţios căutând-o. în loc de avansarea mult sperată (adio, pălăriuţă de paj!), Nico nu mai avea

niciun prieten, şi nici măcar amicul său, Jonas, nu vorbea cu el.

Proasta dispoziţie a tatălui lui Ben a devenit şi mai acută pe parcursul zilei şi am simţit-o şi noi, afară. După-amiază, strigătele voioase ale copiilor l-au călcat atât de tare pe nervi, încât a cerut să ne retragem în spatele hotelului ca să ne jucăm.

Carolin a răspuns, cu calm, că, dacă el reuşea să convingă copiii să îşi abandoneze mult iubitul tobogan, atunci fireşte că i-ar fi plăcut să se joace oriunde altundeva cu ei. A fost o mişcare inteligentă, fiindcă fireşte că Roman Montfort nu a îndrăznit să strice bucuria copiilor iluştrilor săi oaspeţi.

Scrâşnind din dinţi, a îndurat strigătele, dar nu fără a-i arunca lui Carolin priviri răzbunătoare, din când în când. Părea să aştepte ceva, altfel ar fi intrat să se odihnească. Din cofetăria noastră imaginară, puteam urmări totul. Burkhardt Senior i s-a alăturat, după o vreme, aducând nişte hârtii făcute sul – probabil planurile pentru magazinul de golf – şi începând să deseneze linii imaginare în aer, cu gesturi generoase.

Am simţit că mi se strânge inima. Din cauza celorlalte probleme, împinsesem în fundal vânzarea hotelului. Astăzi nu voiam să îmi imaginez cum ai putea să distrugi un asemenea loc magic.

— Acolo unde este bradul va fi un bloc de patru etaje, cu apartamente, a spus Don, apărând brusc lângă mine. A arătat cu sacul de alunecat spre Bradul Semilună.

— Dumnezeule, am murmurat.

— Din hotel va rămâne numai faţada, a continuat Don. L-am privit cu atenţie, însă, pentru prima dată, nu am intuit vreo urmă de ironie sau farsă. Cel puţin, cea din faţă. Tata spune că oamenii nu mai apreciază stilul bombonieră.

— Cum de vorbeşti despre asta? am întrebat, iritată. Credeam că e încă secret.

— Iar eu am crezut că eşti atât de importantă pentru Ben Montfort încât deja ştii secretul, a răspuns Don, fără să clipească.

— Ben şi cu mine nu suntem..., am început, însă Don şi-a dat ochii peste cap.

— Nu mă interesează ce sunteţi şi ce nu, Fanny Funke. Plecând, a împins-o pe Grade într-un morman de zăpadă şi apoi s-a aruncat,

râzând, pe tobogan.

Grade era pe cale să se răzbune, când altcineva i-a atras atenţia.

— Ia uite, e Tristan? S-a îndreptat în fugă spre el şi spre toţi adolescenţii Barnbrooke care veneau dinspre parcare. Mulţi oaspeţi plecaseră să schieze de dimineaţă, iar acum se întorceau, pe rând. Deşi Amy adora să schieze, nu plecase cu ei, din pricina lui Aiden şi, firește, din cauza Ellei şi a lui Gretchen care, din nefericire, arătau fabulos în echipament de schi.

— Deja îmi imaginez fotografiile de pe contul de Instagram al lui Gretchen, #selfietelescaun, #faţaperfectă pentrucăciulă, #câtdeuşorîmicarschiurile, a mormăit Amy, pironind pământul cu privirea când Aiden, încărcat cu trei perechi de schiuri, a trecut pe lângă noi spre magazie. Nu ar trebui să-şi imagineze că îmi pasă dacă îmi calcă inima în picioare.

Asta mi-a amintit de discuţia cu ajutorul de bucătărie, din seara anterioară.

— Este posibil să fi înţeles tu complet greşit, am spus. Poate că el nu şi-a dat seama că i-ai dăruit inima, fiindcă i-ai întins-o în secret, în loc să îl îmbrăţişezi cu toată dragostea.

— L-am întrebat dacă vrea să mă însoţească la bal, a mârâit Amy.

— Ştiu. Dar dacă a înţeles doar că îţi pare rău pentru el, fiindcă nu aude, şi de aceea înveţi limbajul semnelor?

— De ce s-ar gândi la aşa ceva? Mă cunoaşte!

Am ridicat din umeri.

— Cu toţii ne gândim la absurdităţi.

Viktor Iegorov a apărut în curtea din faţă. S-a apropiat de Roman Montfort şi şi-a privit ceasul. Acum aşteptau amândoi. Stăncuţele, care se rotiseră ore bune deasupra noastră, se aşezaseră acum pe copertina uşii rotative, toate şapte, şi începuseră să discute animat.

Montfort a ridicat privirea, iritat.

— Detest creaturile alea oribile, I-am auzit mormăind. Sunt ca nişte şobolani zburători.

Hugo Un-Picior a scos un croncănit ofensat, iar ceilalţi au continuat să ciripească fără grijă. Dacă ar fi fost atenţi la orele mele, I-ar fi putut ului pe proprietar cu un „Linişte, banană ce eşti!” foarte pertinent, însă pregătiseră ceva şi mai bun. Ca la comandă, s-au ridicat toţi în aer şi unul dintre ei a lăsat să cadă ceva care a aterizat, ca o

flegmă groasă şi albă, pe umărul hainei lui Roman Montfort. Un strop i-a ajuns pe ureche.

— Pleosc, am zis, mulţumită, dar m-am pierdut în şirul de înjurături ale patronului. A trebuit să se mulţumească să cureţe cu mâneca, fiindcă, în aceeaşi clipă, o limuzină neagră a urcat lent pe alee şi apoi a pătruns în curtea din faţă. Au ieşit doi bărbaţi. Era evident că pe ei îi aşteptaseră Iegorov şi Montfort. La fereastra camerei 301, domnul von Dietrichstein urmărea totul prin obiectivul aparatului. Speram că prinsese şi momentul lansării găinaţului.

— Interesant, nu?

Nu remarcasem că Tristan se apropiase de mine şi de Amy, aşa că am tresărit.

— Patru bărbaţi care-şi strâng mâinile? Nu tocmai.

— Nici măcar dacă unul dintre ei are o valiză blindată în mână? Vocea lui Tristan suna foarte amuzată.

— Ah. Am remarcat-o şi eu.

— Acolo se află, cu siguranţă, faimosul colier pe care rusoaica l-a primit în ziua nunţii, a spus Amy. îl va purta mâine-seară, la bal.

Am privit-o surprinsă. Chiar nu exista nimeni în hotel care să nu ştie despre aşa-zişii Smirnovi şi despre bijuteriile lor?

Tristan a încuviinţat.

— Este legendarul diamant albastru Nadejda, a spus el încet. Cu montura actuală este încă imens, are 35,56 carate. Este înconjurat de alte 12 diamante tăiate iară cusur, montate în aur alb de 18 carate. Cândva i-a aparţinut Ecaterinei cea Mare şi s-a crezut că s-a pierdut, timp de decenii, după Revoluţia din Octombrie.

Cei patru s-au îndreptat spre uşa rotativă şi au dispărut unul după altul în foaier.

— Se presupune că este blestemat, a continuat Tristan. Legenda spune că, în secolul al XVII-lea, a fost furat dintr-un templu secret din Madurai, India. Era pe o statuie de aur a zeiţei Kali, fiind al treilea ochi al ei.

— Cât de interesant! De unde ştii toate astea? I-a întrebat Amy.

Tristan a ridicat din umeri.

— Ştiu cam tot ce se poate şti despre nestematele faimoase. Bunicul meu mi-a spus poveştile lor când eram mic. Dar cu zeiţa Kali nu te pui, aşa cum au înţeles şi jefuitorii din acele timpuri. în fond, Kali poartă o fustă făcută din

braţe retezate şi are în mâini o seceră şi un bol plin cu sânge. Este o zeiţă a morţii, cunoscută pentru violenţă, iar treaba ei este să menţină echilibrul în univers. Nu e de mirare că al treilea ochi al său nu a fost însoţit de noroc.

Amy s-a cutemurat.

— Nu mi-ar plăcea să port aşa ceva.

— Dar este minunat, a spus Tristan, zâmbind în direcţia camerei 301, unde domnul von Dietrichstein închidea fereastra. Şi foarte fotogenic.

— Şi foarte de interes, am adăugat, fiindcă, în aceeaşi clipă, domnul Huber din camera 117 a străbătut curtea din faţă şi i-a urmat pe cei patru prin uşa rotativă. De unde a apărut, aşa brusc?

— Da, a spus Tristan, încet. Pe piaţa neagră poate obţine acelaşi preţ ca la o licitaţie legală. Există atât de mulţi playeri bogaţi cărora nu le pasă de lege! Şi ar face orice să pună laba pe o asemenea piesă. Orice.

Doamne. Şi tocmai astăzi îmi revenisem şi îmi pusesem deoparte paranoia, alături de pălăria din aluminiu.

— Nu ne mai speria, m-am răstit la Tristan, uimind-o pe Amy.

Tristan mi-a zâmbit.

— Nadejda înseamnă speranţă, apropo, a spus el, rotindu-se cu graţie şi cauzând o mică furtună de zăpadă. Chiar, ştii că Aiden este îndrăgostit de tine, Amy? E doar prea mândru s-o spună, fiindcă îi este teamă că doar ţie-e milă de el. Nu s-a oprit să vadă chipul lui Amy trecând de la neîncredere la perplexitate, ci a străbătut nonşalant curtea din faţă şi a intrat şi el în hotel.

Nu l-am mai văzut toată ziua, altfel i-aş fi mulţumit. Reuşise să o scoată pe Amy din proasta dispoziţie. Dacă spusese adevărul, nu mai stătea nimic în calea unui final fericit pentru Aiden şi Amy.

Măcar una dintre noi era fericită. O iubeam pe Amy din toată inima.

Pe de altă parte, eu nu puteam să trec pe lângă recepţie cu uşurinţă. Mă enerva că Ben îmi zâmbea calin, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu era cazul să creadă că eram supărată pentru ce se întâmplase seara trecută, aşa că i-am zâmbit şi eu şi chiar i-am făcut cu mâna, înainte

să urc scările. Citisem undeva că se eliberează hormoni ai fericirii când zâmbeşti, timp de un minut. Dar eu nu am reuşit nici 30 de secunde, fiindcă *eram* deranjată de ce se întâmplase cu o seară înainte şi, probabil, corpul meu nu avea să mai secrete niciodată hormoni ai fericirii.

Acela era, probabil, motivul pentru care îmi apăruse un coş imens pe frunte, după cum am descoperit în spălător, ceva mai târziu. Şi chiar mai aiurea a fost că am ales să-mi tai o şuviţă ca să-I ascund, aşa că acum nu doar că aveam un coş urât pe frunte, ci şi un breton ca de ponei, care mă făcea să arăt foarte stupid.

A fost primul lucru pe care I-a remarcat Ben, când ne-am reîntâlnit. Voiam doar să-I salut pe Pavel, înainte să-mi încep tura la spa, dar când am intrat în spălătorie,
Ben se afla acolo, pe un scaun, cu pieptul gol, iar Pavel îi scurta o pereche de pantaloni negri.

— Ah, nu ştiam că eşti aici, am spus, fără pompă – era adevărat, fiindcă Ben era în timpul programului.

Ben a răspuns:

— Ce-ai păţit Ia păr?

Când amândoi am tăcut, Pavel a preluat comunicarea.

— Sărmanul băiat are nevoie de un frac pentru mâine-seară, tocmai şi-a amintit. Partea bună cu fracurile e că nu se demodează niciodată – trebuie doar să le ajustez. Jacheta e deja rezolvată. Dacă a furat cămaşa de Ia taică-său, o strâmtez. Tot ce trebuie să fac apoi e să o calc. A arătat spre cămaşa albă care atârna pe scaun. Dacă vrei să ajuţi... Ah, părul tău arată ciudat. Ce ai făcut, Fannylein?

— Am un coş dedesubt, am spus, posomorâtă, ducând cămaşa la masa de călcat.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să te mutilezi, a spus Ben.

— E un coş foarte mare. Cel puţin 18 carate, am răspuns.

Ben a chicotit.

M-am aplecat să pun în priză fierul.

— Ce bine că eşti într-o dispoziţie atât de bună, Benny. Am încercat să imit vocea lui I-am-Uitat- Numele. în plus, am făcut-o puţin peltică. *Eşti un dulce, Benny. Eşti cel mai bun!*

Ben s-a oprit din chicotit.

— Nu pot face nimic dacă altora... le *place* de mine, a spus el. I-am reparat telefonul,

atât.

— Te rog să fii atentă la cămaşă. Pavel s-a încruntat, îngrijorat, când a văzut cât de grosolan mă purtam cu cămaşa. E singura pe care o avem, iar balul e mâine.

— Da, da, bine. Nu aveam de gând să spun nimic despre Gretchen şi despre vals, nu... Cum a rămas cu domnul Huber, din camera 117? am întrebat. Doamne, nu se putea îmbrăca? Pieptul lui gol mă agasa, mai ales când şi-a încrucişat braţele. Probabil că făcea flotări şi abdomene în timpul liber, fiindcă un trup nu arăta aşa de la sine.

— Asta am vrut să-ţi spun seara trecută, dar ai dispărut subit.

— Fiindcă extraterestrii m-au teleportat pe nava lor, pentru o altă întâlnire conspiraţionistă. Am trecut fierul peste poala cămăşii. Spune-mi ce ai aflat.

Pavel a oftat.

— Nu-mi place când vă certaţi. Ar trebui să veniţi cu mine mâine-seară, la concert. în Biserica Iezuită din Sion. Muzică frumoasă, corală. Bună pentru suflet. Mereu fac asta de Anul Nou şi mă întorc plin de forţă şi de pace interioară.

— Dar nu ne certăm, Pavel. Discutăm doar. Chiar dacă trebuie să îi scot cuvintele cu cleştele lui Ben. Probabil fiindcă nu a aflat nimic, în afară de cum să repare telefoane şi să fie cel mai bun.

— Ba da, a spus Ben. Se numeşte Alexander Huber şi are 43 de ani.

— Oh, uau, l-am întrerupt, sardonic. Era ca o com- pulsie. Exact cum spune în cererea de cazare? Ce mai muncă detectivistică ai depus!

Ben a părut ofensat.

— Dacă vrei să ştii, i-am căutat cartea de identitate şi am făcut cercetări la oficiul de înregistrare şi la angajatorul său. Doar ca să mă enerveze, a făcut o scurtă pauză. I-am văzut chiar şi permisul de portarmă. Domnul Huber nu a venit aici să omoare pe nimeni, ci pentru colierul familiei Iegorov.

Aha. Sigur.

— Aşa ţi-a zis?

Ben a încuviinţat, mulţumit.

— A fost chiar dornic să îndepărteze orice neînţelegere. Lucrează în asigurări sau, mai precis, pentru compania care i-a emis lui Iegorov

asigurarea pentru colier.

Am rumegat informaţia.

— Colierul are o valoare inestimabilă. Ben era evident mulţumit de tăcerea mea impresionată. Dar Iegorov l-a asigurat la cu mult peste valoarea lui. Astfel, compania de asigurări vrea să ştie mereu unde se află bijuteria. De îndată ce este scoasă din seiful de la bancă, trebuie să raporteze companiei pentru care lucrează Huber.

— Fanny, nu ţine fierul pe material, m-a mustrat Pavel.

— Dar... Iegorov nu îl cunoaşte. Mi-am muşcat buza de jos.

— Da. Iegorov nu ştie că firma de asigurări a trimis un om care să nu scape din ochi colierul, a spus

Ben. Era clar că anticipase întrebarea şi părea foarte mulţumit. Fiindcă există posibilitatea ca posesorii înşişi să facă obiectul de valoare dispărut, ca să încaseze banii. Probabil se întâmplă mai des decât am crede.

— Gata, a spus Pavel, atingând piciorul lui Ben.

Dar el nu s-a mişcat, ci m-a privit triumfător.

— Alte întrebări, domnişoară Pălărie-de-Aluminiu?

— Da, am răspuns eu, prompt. De fapt, mă convinsese de mult. în privinţa teoriei despre răpitor, eram de mult împăcată, însă mulţumirea lui Ben, în combinaţie cu pieptul lui gol şi amintirea întâlnirii cu I-am-Uitat-Numele de aseară, a făcut aproape imposibil s-o recunosc. Mai întâi: colierul a ajuns azi, iar domnul Huber, acum o săptămână – de ce? Apoi, ce făcea în zona destinată personalului, sâmbătă? Şi, în sfârşit, de ce nu te îmbraci? Crezi că trupul tău fără cămaşă mă va impresiona cumva?

Ben s-a grăbit să se ridice. Roşise, deşi nu în versiunea tomată din seara anterioară.

— Nu, a exclamat Pavel, acum ai făcut cute pe cămaşă, Fanny!

— Nu o să vadă nimeni sub frac, oricum. în plus, am făcut-o intenţionat.

— Cămaşa trebuie să aştepte o clipă, Fanny. Am ridicat privirea, uimită. Monsieur Rocher îşi părăsea rar loja, şi să vină aici la ora asta nu se mai întâmplase. Pisica Interzisă i se cuibărise în braţe, torcând. Avem nevoie urgentă

de tine.

— Pentru...? am dat să întreb, când am auzit voci la distanţă.

— Am prins-o şi am pus-o într-o cutie lipită cu scotch. Trebuia s-o ţină în loja portarului, până ajungeaţi. Dar a durat şi... Era Nico, trădătorul, iar vocea iritată care îi răspundea era a lui Roman Montfort.

— Vrei să-mi spui când să merg şi unde? a mârâit el. Eşti norocos că trebuie să ajung la subsol.

Vocile s-au apropiat şi am ştiut că trebuia să fac ceva, chiar doar fiindcă Monsieur Rocher mă privea, în aşteptare. Când Roman Montfort năvălea aici, avea să găsească nu doar Pisica Interzisă, ci şi pe mine, cu fiul lui pe jumătate dezbrăcat, în timp ce îi distrugeam cămaşa furată.

— Dar e adevărat! Jur pe viaţa mamei mele, s-a jeluit Nico.

— Cred că mama ta regretă, a tunat Montfort. întoarce-te la post, cretin inutil ce eşti!

Am lăsat fierul, am sărit afară, pe hol, şi abia ce am reuşit să închid uşa de la spălătorie, când tatăl lui Ben a apărut de după colţ. Şi-a îngustat ochii în direcţia mea, iar eu m-am împotrivit cu greu tentaţiei de a mă lipi cu spatele de uşă, strigând „Nu le faceţi rău!”.

— Ah, iată-vă. Un cuvânt, domnişoară, ăăă..., a spus el.

OK. Găsise blana Pisicii Interzise pe patul meu, iar acum voia să mă concedieze. Era clar. Aşa scăpa în sfârşit de interna care nu-şi cunoştea locul şi care se îndrăgostise de fiul lui.

— Mi s-a spus că te voi găsi aici. M-a măsurat de sus până jos, iar eu m-am chinuit să rămân pe loc. Cunoşti familia Smirnov, din apartamentul Panorama, a continuat. Purta o haină nouă, fără găinaţ pe umăr. Şi vocea lui era chiar prietenoasă, însă asta te putea păcăli.

Am încuviinţat încet.

— Mâine-seară, cât timp familia Smirnov va fi la bal, au nevoie de bonă pentru micuţa Natasa, a continuat el, mai tare. Iar domnul Smirnov v-a solicitat exclusiv pe dumneavoastră, domnişoară ăăă...

— Funke, am spus, uluită.

— în centrul de wellness nu va fi mare lucru de făcut mâine, aşa că domnul Heffelfinger se poate lipsi de dumneavoastră. Deci, veţi ajunge

la ora 19:00 fix în apartamentul Panorama, purtând uniformă?

S-a întors să plece, dar s-a mai întors o dată.

— L-aţi văzut cumva pe Monsieur Rocher aici, cu o pisică? Sau doar o pisică?

Am scuturat din cap, fără cuvinte.

— Aşa mă gândeam şi eu. A pocnit din limbă şi a plecat mai departe. Am aşteptat până când paşii lui nu s-au mai auzit pe scări şi apoi am tulit-o înapoi în spălătorie, cu genunchii tremurând. Nici urmă de Monsieur Rocher şi de Pisica Interzisă. Probabil că ieşiseră în siguranţă, prin spate. Cămaşa fusese salvată de Pavel de la distrugerea completă şi atârna pe un umeraş. Iar Ben îşi pusese un tricou.

M-am aruncat pe un scaun, terminată.

— Unde eram? Ah, da. Dacă domnul Huber este Răpitorul, ar trebui să ştiu măcar acum, înainte să rămân singură cu micuţa Daşa în apartamentul Panorama, mâine-seară, în timp ce domnul Huber se află în camera alăturată, cu un pistol.

Ben şi-a dat ochii peste cap.

— începi iar? Tocmai ţi-am spus că… Ah, dar ajunge. Plec.

— Da, pleacă, am spus, în urma lui. Cu siguranţă mai există multe telefoane mobile care au nevoie de reparaţii.

— E foarte obosită, a spus Iegorov, în ciuda faptului că Daşa sărea, cât se poate de vioaie, pe patul părinţilor ei, strigându-mi numele, încântată. Aerul tare, de munte, şi joaca în zăpadă o fac întotdeauna să adoarmă repede.

Mi-am netezit uniforma perfect potrivită şi am zâmbit a la Mary Poppins. Nu trebuia să creadă că un copil vesel mă copleşea. în fond, era doar unul.

Daşa a încercat un salt mortal. Nu am înţeles ce a spus, însă mă temeam că era ceva de genul: „Haide, Fanny, fa şi tu un salt mortal".

— A mâncat, s-a spălat pe dinţi şi i-am citit. Iegorov s-a chinuit puţin să îşi închidă un fermoar. La fel ca toţi bărbaţii, în seara asta purta frac şi, deşi îl costase de 20 de ori mai mult decât pe ceilalţi, arăta fix la fel.

Când ajunsesem la apartamentul Panorama, Stella Iegorov nu mai era acolo, spre marele meu regret. Coborâse deja, însoţită de căţel, la recepţia cu şampanie, unde le-a acordat şi soţilor von Dietrichstein un interviu în exclusivitate, cu

diamantul Nadejda în jurul gâtului. Sperasem să pot arunca o privire acestei bijuterii, însă treaba mea de bonă avea prioritate. Grade, Amy şi Madison, dar mai ales doamna Ludwig mă invidiau, deşi
interesul doamnei Ludwig fusese îndreptat, mai degrabă, spre rochia ei. Mă întâlnisem cu ea şi cu domnul Ludwig când se întorceau, ţinându-se de mână, de la cafeaua de după-amiază. Doamna Ludwig nu putuse mânca prăjitura de entuziasm, iar domnul Ludwig părea uşor agitat, exersând paşii de vals pe hol, în timp ce doamna Ludwig îmi vorbea exaltată şi sărea de la un subiect la altul.

În sfârşit, sosise ziua cea mare, pe care o aştepta de câteva decenii.

Când doamna Ludwig a aflat că îmi petreceam seara în apartamentul Panorama, ochii i s-au luminat.

— Ah, norocoaso! a strigat ea. Atunci, vei fi prima care o va vedea pe regina balului. Ce crezi, va purta o rochie albastră să se asorteze cu bijuteria? Deşi roşu este culoarea ei, la fel ca şi a ta, fiind brunetă, poate purta orice, spre deosebire de o bătrână ca mine... mie îmi este puţin cam teamă că rochia mea e prea decoltată. La vârsta mea, nu se cade să mai arăţi atât. Nu vreau să mă fac de râs. Iar trena este atât de lungă, încât poţi face doar nişte paşi foarte mărunţi. Dacă mă împiedic şi cad? Poate chiar în timp ce dansez?

Domnul Ludwig i-a pus o mână pe braţ.

— Totul va fi bine, frumoasa mea! Te voi aştepta aici, la baza scărilor, şi vei pluti spre mine ca un înger, ştiu asta. Iar dacă nu merge ceva în timpul dansului, va fi din cauză că te calc eu pe picioare.

Doamna Ludwig a râs şi şi-a aşezat capul creţ pe umărul lui.

Amândoi erau atât de dulci! Când voi îmbătrâni, îmi doresc să am şi eu lângă mine pe cineva ca domnul Ludwig, care să mă sărute cu dragoste pe creştetul capului.

— Maimuţica fără de care nu adoarme se numeşte Alexei, mi-a explicat Iegorov, iar Daşa a continuat să-şi exhibe talentul la sărituri pe pat. Este al doilea nume al meu. Se află lângă patul Daşei. Dar, dacă vrea, poate dormi în patul nostru – i-am promis. A zâmbit, uşor stânjenit. De obicei, vine oricum la noi în timpul nopţii.

Am încuviinţat, înţelegătoare. Din punctul meu de vedere, Daşei îi plăcea să sară, iar pentru mine avea să fie amuzant să încerc şi eu. Firește, doar după plecarea lui Iegorov.

Şi-a privit ceasul.

— Dacă se întâmplă ceva, a arătat el spre podea, ne găseşti în sala de bal.

Am încuviinţat iar. Era la o aruncătură de băţ. Ieşeai pe uşă, mergeai puţin spre dreapta, pe coridor, apoi coborai scările şi intrai în sala de bal. Se auzea muzica, deşi surprinzător de vag, fiindcă apartamentul se afla chiar deasupra orchestrei, unde muzicienii de la gală începuseră să se pregătească încă de după-amiază. Instrumentele cu corzi fuseseră acordate. Sala de bal era de nerecunoscut, cu feţele de masă din damasc care acopereau mesele dispuse în jurul ringului, cu aranjamentele florale luxoase, cu suporturile de lumânări de pe pereţi şi de pe mese. 276 de lumânări trebuia să fie aprinse la ora opt, scăldând sala într-o lumină aurie şi acelaşi număr de lumânări era disponibil pentru a le înlocui pe cele consumate. Toate astea le aflasem de la Monsieur Rocher. Doi chelneri aveau misiunea de a păzi lumânările şi să patruleze, cu discreţie, de-a lungul pereţilor, ducând gustări, ca să se asigure că nu picura niciuna şi că nimic nu lua foc. Nu invidiam pe nimeni pentru treaba pe care o avea acolo, jos. Cel mult o invidiam pe Gretchen Barnbrooke, care putea să danseze vals cu Ben, chiar de la început. Probabil arăta absolut superb, într-o rochie divină. (Grade şi Madison mi-o descriseseră foarte bine, deşi nu îmi aminteam ce culoare avea, însă părea extraordinar de frumoasă.)

Pe de altă parte, niciun concept de iluminare special, nicio orchestră de corzi, nicio rochie de bal, nimic nu putea depăşi valsul de pe acoperiş şi, indiferent ce se întâmpla cu noi după aceea, nimeni nu îmi putea răpi momentul. Aveam să îl povestesc, probabil, nepoţilor, dacă ajungeam o bătrână acră. Ah, stai, nu era posibil. Firește, oricât de acră deveneam, n-aş fi avut nici copii, nici nepoţi. Cel mult, o pisică slabă şi morocănoasă.

Iegorov a oftat.

— Cred că am explicat totul, nu?

— Da, aşa este. Am zâmbit din nou dulce, în stil Mary Poppins. Daşa şi cu mine ne vom face comode aici, până vă întoarceţi.

2
4
4

— O să mai arunc o privire, din când în când, a spus el.

— Vă rog. Este la câţiva paşi.

— Îţi pot aduce nişte gustări, a spus el, închizându-şi cei doi nasturi ai hainei de costum şi sărutându-şi fiica pe obraz.

Dumnezeule, da! Aperitivele erau divine, cu siguranţă!

— Nu, mulţumesc, am spus, şi cred că domnişoara Miiller ar fi fost mândră de mine. Am mâncat deja. Să aveţi o seară minunată!

Daşa a sărit în sus şi în jos şi a strigat ceva în rusă, care probabil însemna „Dar pleacă odată!", apoi Iegorov a zâmbit şi a ieşit din cameră.

Deşi teama mea de Răpitor se evaporase, în mare parte, din motive de siguranţă am pus şi lanţul la uşă.

Probabil că fostul meu suspect se afla jos, cu ceilalţi, la recepţia cu şampanie, privind cu obstinaţie colierul Stellei Iegorov. Ea crezând că ar putea fi vreun urmăritor.

Am verificat dacă toate ferestrele şi uşile erau închise bine, în timp ce Daşa a sărit de pe pat şi a târât după ea maimuţica şi o carte cu poze. Era scrisă cu litere chirilice, însă nu conta. Ne-am aşezat pe pat, una lângă alta, ne-am uitat la poze şi ne-am spus una alteia povestea, în rusă şi în engleză. Din când în când, am scos sunete amuzante, de maimuţă, pentru Alexei, iar Daşa a chicotit.

în mijlocul performanţei noastre teatrale, cineva a sunat la uşă. Nu toate camerele aveau sonerie, ci doar apartamentele mari, şi avea un sunet deloc melodios, de parcă un majordom neprietenos s-ar fi ascuns în perete, încercând să scape de toţi vizitatorii.

Am mers în vârful picioarelor până la uşă şi am aruncat o privire pe vizor.

Era doamna Ludwig în halat şi chiar şi prin vizor am observat că plânsese.

Am deschis uşa, în grabă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Nu ar fi trebuit să fiţi jos, la recepţia cu şampanie?

Doamna Ludwig şi-a tras nasul.

— Slavă cerului că eşti aici, draga mea! Nu ştiam unde să mă duc.

Am tras-o de mână înăuntru şi am închis iar uşa, punând inclusiv lanţul şi zăvorul.

— S-a întâmplat ceva cu domnul Ludwig? am întrebat. Daşa s-a uitat îngrijorată la noi, de pe pat, deşi nu putea înţelege ce discutam.

— Nu, a răspuns doamna Ludwig, ştergându-şi nasul cu mâneca halatului. Mă aşteaptă jos. La capătul scărilor, cum a promis. Dar...

— Ce se petrece? Voiam s-o îmbrăţişez, atât de nefericită părea.

— Rochia, a icnit doamna Ludwig, desfăcându-şi cordonul halatului. Am încercat totul, însă nu pot să închid fermoarul acela oribil.

— Asta e tot? Am oftat uşurată. îmi imaginasem tot soiul de scenarii horror, începând cu domnul Ludwig, care ar fi putut suferi un atac de cord chiar atunci. Ne descurcăm. Lăsaţi-mă să mă uit. De sub halat a ieşit o rochie neagră de seară, cu paiete, care, într-adevăr, avea un fermoar lung şi dificil de încheiat, care se căsca larg la spate. L-am închis cu precauţie şi am spus: Nici măcar o contorsionistă n-ar fi reuşit de una singură. Cu un asemenea fermoar, oricine ar avea nevoie de ajutor. Gata! Arătaţi ca o prinţesă.

Daşa i-a întins doamnei Ludwig un şerveţel nazal de pe noptieră şi a ciripit ceva în rusă, înainte să se urce înapoi pe pat şi să se facă din nou comodă între perne.

Doamna Ludwig a zâmbit.

— Ce copilă adorabilă! La fel şi dumneata! Te rog să mă ierţi, mi-am pierdut cumpătul. Nu prea mi se întâmplă.

— înţeleg. V-aţi bucurat atâţia ani la gândul unui moment şi, când a sosit, s-a înţepenit fermoarul. I-am zâmbit cu drag. Abia aşteptam să îi spună bunicul lui Tristan ce valoare avea inelul pe care-l purta pe deget, însă, în clipa aceea, nu cred că ar fi putut fi mai fericită.

— Dar nu mai staţi pe gânduri, vă aşteaptă domnul Ludwig!

Dar doamna Ludwig nu se grăbea. S-a uitat prin cameră cu ochi mari şi curioşi şi s-a îndreptat spre pat, cu halatul pe braţ.

— Deci aşa arată apartamentul Panorama. E foarte înalt. Şi are atâtea ferestre... Dar draperiile sunt la fel cu ale noastre? Unde este căţeluşul?

— Va petrece seara împreună cu mopsul familiei von Dietrichstein, din camera

301, am spus.

— Cât de drăguţ. Doamna Ludwig i-a zâmbit călduros Daşei. Dar cineva pare obosită. Poţi dormi în patul lui mami şi al lui tati? Copiii mei aveau voie. Este maimuţica ta? A mângâiat buclele Daşei, apoi s-a îndreptat şi a inspirat adânc, parcă adunându-şi curajul pentru seară.

Am vrut să spun ceva încurajator, când s-a auzit o bătaie în uşă. Doamna Ludwig a tresărit.

— Cine este?

— N-am idee, am spus, îndreptându-mă spre vizor. Afară se afla Ben, încheindu-şi haina. Este Ben Montfort, am completat, descuind uşa.

— Doamne! Doamna Ludwig a boţit şerveţelul în mână. Va fi surprins să mă vadă. Sper să nu ai probleme fiindcă m-ai lăsat să intru.

— Nu, va înţelege, am asigurat-o eu şi am deschis uşa, lăsându-l pe Ben să intre.

— Aici eraţi, a spus el, văzând-o pe doamna Ludwig. Soţul dumneavoastră se plimbă la capătul scărilor…

— Am avut o mică problemă cu vestimentaţia, însă domnişoara aceasta săritoare a rezolvat-o pentru mine. Doamna Ludwig a mai inspirat o dată adânc. Atunci… ţineţi-mi pumnii.

Nu m-am putut abţine şi am sărutat-o pe obraz.

— E seara dumneavoastră, am spus. Şi va fi minunată.

— Ce problemă a avut? a întrebat Ben, după ce am închis şi încuiat uşa în urma doamnei Ludwig.

— Nu i se închidea fermoarul. Fiindcă eram atât de emoţionată, nu am reuşit să adopt un ton rece. M-am uitat spre pat şi am văzut că Daşa era întinsă pe pătură şi că deja adormise. Tatăl ei avusese dreptate, lucrurile merseseră foarte uşor. Cu grijă, i-am pus o pernă sub cap şi am învelit-o. Cu ce te pot ajuta? l-am întrebat pe Ben, încet.

— M-am gândit să trec pe aici şi să văd ce faci. A ridicat maimuţica Daşei, care căzuse pe jos.

— Ah, şi eu care credeam că ai venit ca să-mi arăţi cât de mişto arăţi în frac. Era adevărul şi, dintr-odată, chiar m-am simţit precum Cenuşăreasa, în uniforma mea de cameristă.

Măcar coşul acela oribil dispăruse peste noapte, de parcă nu s-ar fi aflat niciodată acolo. Pavel aplicase nişte şnaps de pere de la cumnatul bătrânului Stucky. Chestia aia făcuse minuni. Iar bretonul ciuntit mi-l prinsesem într-o parte, cu o dămiţă.

— Mersi, a spus Ben, roşind uşor. Şi tu arăţi bine, Fanny.

A trebuit să rânjesc.

— Da, ciorapii ăştia sunt superbi.

— Arăţi întotdeauna super, indiferent ce porţi, a şoptit Ben. Sincer. Eşti… eşti atât de… S-a încurcat.

Am aşteptat câteva secunde, apoi am întrebat:

— N-ar trebui să fi coborât de mult? Nu trebuie să înceapă valsul?

A încuviinţat.

— Ba da. însă voiam… voiam doar să îţi spun că… S-a poticnit din nou, iar eu am aşteptat.

în sală au început să cânte viorile.

— Voia Domnului, am spus eu. Indiferent ce voiai să îmi spui trebuie amânat. Tatăl tău te va ucide dacă nu apari în următoarele secunde.

— Da, a murmurat el, mergând spre uşă şi descu- ind-o. Aşa este. S-a întors. Poate mai trec pe aici.

Apoi s-a grăbit să plece, iar eu am rămas cu buza umflată. Doar că, dintr-odată, m-am simţit mult mai bine. Aproape încântată, am închis uşa şi am pus lanţul şi zăvorul.

Ben nu întârziase. Ceasul digital, cu alarmă, de pe noptieră, mi-a confirmat asta. Când plecase, era doar opt fără un sfert – evident, orchestra făcuse doar o încălzire. Sau viorile ar fi trebuit să amăgească oaspeţii de la recepţia cu şampanie şi de la cina de gală spre sala de bal. în orice caz, a durat aproape o jumătate de oră până au început. Am remarcat că s-a lăsat liniştea şi apoi Mara Matthäus a vorbit la microfon.

Din păcate, nu se înţelegea ce spunea, fiindcă pereţii erau prea groşi, însă imaginaţia îmi era suficientă. Iar când o voce sonoră a preluat microfonul, am ştiut imediat că Roman Montfort îşi adresa acum urările ipocrite de bun venit oaspeţilor, care, firește, râdeau şi băteau din palme. Probabil a sărit peste micul detaliu – că acesta urma să fie ultimul bal din tradiţia creată

de dragii lui stră-străbunici.

Daşa dormea adânc. Micuţa fiică de oligarh nu era nici iritată de zgomotul vocilor şi al muzicii, nici deranjată de vocea amplificată de microfon a Marei Matthäus şi de cea a lui Montfort. Părea desprinsă dintr-o poveste, întinsă în mijlocul patului imens, cu buclele în dezordine, cu braţele ei mici întinse larg. Aşezasem maimuţica
lângă ea şi voiam să mă ghemuiesc şi eu de partea cealaltă, însă, din păcate, nu era patul meu, ci al oaspeţilor noştri VIP, iar, dacă Viktor Iegorov venea să ne verifice, nu era cazul să mă găsească picotind pe perna lui. Aşa că m-am aşezat pe canapea, furioasă că nu puteam folosi telefonul mobil în timpul lucrului. Altfel, aş fi putut chatui cu Delia, în loc să mă plictisesc. Erau câteva cărţi pe noptieră, probabil pe partea patului pe care dormea Iegorov, însă erau în rusă, precum cartea ilustrată a Daşei.

Jos, a fost un moment de tăcere, apoi cornul, flautul şi corzile au intrat în scenă. Primele note ale „Valurilor Dunării" s-au ridicat blânde şi abia simţite şi, odată cu ele, a început să ruleze şi filmul din mintea mea. Candelabrele îşi aruncau lumina magnifică pe podea, în timp ce Ben o conducea pe Gretchen pe ring, pe notele de început. Şi-a pus un braţ în jurul taliei sale şi a privit-o grav. Apoi, odată cu măsura de trei pătrimi şi cu muzica tot mai dinamică, au început să se mişte, au dansat prima voltă, şi apoi următoarea, iar rochia ei minunată s-a rotit în jurul lor, în timp ce ea îi surâdea fericită...

S-a auzit o bătaie în uşă. Părea urgent. Apoi, soneria. Primul meu gând a fost că Ben o lăsase pe Gretchen în mijlocul sălii de bal şi urcase la mine. Am respins gândul, în drum spre uşă. însă era mai probabil că Viktor Iegorov venise să vadă ce făcea fetiţa.

Dar prin vizor am zărit pe nimeni alta decât pe doamna Ludwig, care-şi agita poşeta cu paiete.

Pentru Dumnezeu, acum ce se mai întâmplase? Trebuia să fie jos, în sala de bal, valsând aşa cum visase o viaţă. Eram pe punctul de a scoate zăvorul, însă, din- tr-odată, am simţit o mână care-mi apăsa gura, din spate, în timp ce eram trasă de lângă uşă.

Până atunci, nu ştiusem cu adevărat ce însemna să ai un şoc, şi nici să fii speriată.

Cea mai urâtă parte, însă, a fost că nu puteam

face nimic, dar chiar nimic, exceptând să mă zbat cu toată forţa, ceea ce nu a ajutat prea mult, fiindcă adversarul era mult mai puternic decât mine. M-a apucat cu putere din spate, m-a tras spre baie, şi singurul lucru la care m-am putut gândi era „Nu! Nu! Te rog, nu!” – şi nici nu cred că am reuşit să zic cuvintele.

Dar acum am înţeles de ce oamenii făceau pe ei de frică. Mult nu mi-a lipsit nici mie.

Atacatorul m-a tras în baie, m-a lipit cu spatele de uşă şi a aprins lumina.

Mi-am dat seama că era Tristan. Tristan Brown din camera 211.

— Şşş, a spus el. Nu te teme, Fanny, sunt eu.

Dar era mult prea târziu. Eram deja aproape paralizată de teamă şi groază.

încet, Tristan şi-a relaxat strânsoarea, însă îmi ţinea încă mâna la gură şi bloca uşa cu trupul.

— Trebuie să mă asculţi cu atenţie, Fanny. Şi să ai încredere în mine. A vârât mâna liberă în buzunarul fracului şi a înjurat încet. La dracu’. Mi-am pierdut telefonul cât mă căţăram. în fine. Nu avem timp. Ascultă, în faţa uşii apartamentului sunt Răpitorii de la Grand Hotel, şi trebuie să plecăm de aici înainte să intre. îl cunoşteam pe Tristan cel arogant, superior şi mereu amuzat. Dar acum aproape că îl credeam speriat. Vei îmbrăca fetiţa, acum, şi apoi vom ieşi cu toţii pe geam şi vom fugi. încuviinţează dacă ai priceput.

Am clătinat din cap. înnebunise? La uşă nu era niciun răpitor, ci doamna Ludwig!

Tristan a oftat, nerăbdător.

— Ştiu că totul este foarte confuz pentru tine şi îmi doresc să fi ştiut totul dinainte, ca să nu ne încurcăm aşa. Dar tocmai am aflat. Dacă îţi dau drumul, strigi?

Am scuturat din nou din cap, iar Tristan şi-a îndepărtat cu grijă mâna. Chiar şi să fi vrut să strig, probabil n-aş fi reuşit decât să scot un croncănit.

— Greşeşti. La uşă este doar doamna Ludwig, am spus. Iar domnul Huber i-a arătat lui Ben permisul lui de portarmă, aşa că nu-i nici urmă de Răpitor de la Grand Hotel aici... Am expirat.

Tristan m-a apucat de braţe cu ambele mâini şi m-a scuturat uşor.

— Ba da, din păcate. Şi sunt aici. M-a

împins de lângă uşa băii, ca să o deschidă şi să arunce o privire în cameră. O vedeam pe micuţa Daşa întinsă pe pat. La fel ca toţi ceilalţi, am căzut şi eu în plasa ţinutului de mână, chiar dacă povestea cu inelul m-a făcut să îmi pun întrebări. Dar cine să se gândească la răpitori? M-a prins de mână şi m-a tras în cameră, de unde s-a auzit o nouă bătaie în uşă. De afară s-a auzit vocea plângăreaţă a doamnei Ludwig:

— Eşti acolo, Fanny, dragă?

Părea cu adevărat disperată. Pe jumătate, doream să mă reped la uşă şi să strig că aveam chiar eu nevoie de ajutor, fiindcă fusesem încolţită de un englez nebun, care vorbea în dodii. Dar cealaltă jumătate începuse să îl creadă pe Tristan. Aş fi vrut să am o a treia jumătate care să-mi spună varianta corectă, şi în linişte.

— Am nevoie iar de ajutorul tău! a strigat doamna Ludwig.

— Iar? Tristan m-a zgâlţâit mai tare. Fanny, doamna Ludwig a mai fost în cameră?

Am încuviinţat.

— Da, mai devreme. I se înţepenise fermoarul.

— Rahat! Tristan mi-a dat drumul, s-a aruncat pe pat şi a încercat să o trezească pe Daşa. A scuturat-o puternic, fără să se oprească din înjurat. Cred că a adormit-o deja. A început să o examineze, suflecându-i mânecile, apoi i-a dat la o parte buclele de pe gât. Uite, a spus, arătând spre un punct roşiatic. Este posibil să fi fost un ac hipodermic.

Doamne. Mi-am amintit foarte limpede cum se aplecase doamna Ludwig deasupra Daşei şi cum o mân- gâiase pe cap...

Fusesem atât de naivă.

— Familia Ludwig sunt Răpitorii de la Grand Hotel? am şoptit.

Tristan a încuviinţat, mohorât.

— Da, aşa se pare. Cuplul în vârstă, pe care-l place toată lumea...

— Fanny, draga mea? Doamna Ludwig a bătut iar la uşă, dar fără să mai pară plângăreaţă, ci doar iritată.

Tristan a privit în jur, disperat.

— Nu înţeleg de ce nu te-a ucis imediat, ca să termine treaba. Era acolo unde-şi dorise.

Doamna Ludwig şi omuciderea în aceeaşi propoziţie... suna complet aiurea. Şi totuşi, îmi

aminteam perfect cum expirase adânc când auzisem amândouă bătaia în uşă.

— A plecat fiindcă venise Ben, am şoptit.

— Atunci, fiul hotelierului, fără să ştie, te-a salvat. Tristan a ridicat-o pe Daşa din pat. O ducem în braţe. Fanny, nu!

Mă apropiasem de uşă, însă nu ca să o deschid, aşa cum probabil crezuse Tristan, ci fiindcă auzisem o a doua voce, mult mai profundă.

— Nu deschide, a spus doamna Ludwig.

— Poate că e la baie? a spus cealaltă voce, care-i aparţinea domnului Ludwig – am recunoscut-o pe loc. Sau poate că s-a strecurat afară, fiindcă micuţa dormea adânc? A râs. A observat ceva când ai fost aici?

— Nu, cu siguranţă nu, a răspuns doamna Ludwig. Din păcate, avea dreptate. Nu remarcasem absolut
nimic.

Următoarele cuvinte mi-au dat ameţeală.

—Ai cheia universală? a întrebat domnul Ludwig, la fel de calm de parcă şi-ar fi întrebat soţia cum e vremea. Aş vrea să plecăm înainte să se încheie valsul. Ah, mi-e dor de vechiul meu Walther PPK, Glockul ăsta e lipsit de stil şi pretenţios, chiar dacă îmi place amortizorul, îngrozită, am sărit de lângă uşă.

— Au o cheie universală, i-am şoptit lui Tristan, uluită. Şi un pistol cu amortizor.

Tristan a încuviinţat, încruntat, şi a strâns-o pe Daşa în braţe.

— O să se ocupe în câteva secunde de zăvor şi de lanţ. Sunt profesionişti. Noi trei am face bine să ne căţărăm pe fereastra de alături. Dacă încuiem, ar putea dura până să îşi dea seama că nu mai eşti acolo. Jos, putem primi ajutor, iar eu îţi pot explica totul, amănunţit. Să sperăm că nu au complici în faţa casei.

— Nu putem ieşi pe fereastră, Tristan. Mă ia cu ameţeală numai când mă gândesc. Iar Daşa este inconştientă. Noi... Panicată, am privit în jur. Ochii mi-au căzut asupra telefonului şi, uşurată, aproape că am izbucnit în lacrimi. De ce, pentru numele Domnului, nu îl văzusem mai devreme? Sun în loja portarului, Monsieur Rocher va chema poliţia şi va trimite ajutoare... Domnul Huber poate veni cu pistolul...

Dinspre uşă s-au auzit zgomote metalice. Cineva încerca broasca. Şi, deşi fusese mereu prezentă, am auzit din nou muzica. Probabil creierul îmi ieşise din uz pentru câteva minute. Valsul tocmai ajunsese la apogeu şi îmi era limpede că orice strigăt de ajutor, de exemplu de pe terasa acoperişului, ar fi fost de neauzit în beznă. Toată lumea era în sala de bal, însă Monsieur Rocher ar fi fost disponibil. Cu siguranţă se afla în loja lui, neclintit ca o stâncă.

Cu degetele tremurând, am format interiorul şi am irosit secunde preţioase doar ca să îmi dau seama că telefonul nu funcţiona.

Am şoptit „Alo?" în telefon, în repetate rânduri, până când mi-a venit ideea să verific cablul... şi am rămas cu o bucată în mână.

Cineva tăiase cablul de alimentare.

— Doamna Ludwig! Era probabil alt lucru de care se ocupase mai devreme. Aş fi căzut la podea, neajutorată, dacă Tristan nu m-ar fi târât alături, în dormitorul Daşei. Daşa dormea în braţele lui. A închis uşa după noi.

— Haide, Fanny. A pocnit din degete sub nasul meu. Nu renunţa, poţi s-o faci!

Nu eram atât de sigură. Degetele îmi tremurau atât de tare, încât abia am reuşit să o acopăr pe Daşa cu haina de samur, care atârna pe un umeraş de la capătul patului, între timp, Tristan a împins un dulap în faţa uşii.

— E o nebunie, am mormăit eu, în timp ce aşezam căciula de samur pe buclele Daşei, aceeaşi căciulă după care venisem în apartament, acum o eternitate. Mi se părea un moment desprins din altă viaţă.

— Suntem doar la primul etaj, a încercat Tristan să mă liniştească. Sunt doar cinci metri până jos, iar zăpada este atât de înaltă şi de moale, încât e mai bună decât orice saltea. Mai întâi, o arunc pe Daşa, şi apoi sar şi eu şi fugim.

Deja, în timp ce vorbea, mă împinsese către pervaz. Fereastra era deschisă, probabil de când intrase el în apartament, mai devreme. M-am prins de pervaz, respirând greu.

— Minunat! Nu putem arunca o fetiţă de patru ani pe fereastră... Am ascultat, neliniştită, zgomotele ce veneau din camera alăturată.

— Ba da, putem. Trebuie! Fă un pas mare. Vei cădea pe moale, îţi promit.

Şi cu asta, Tristan m-a împins cu putere.

Tristan avusese dreptate. Zăpada era mai moale decât o saltea. Dar, spre deosebire de o saltea, era şi adâncă, şi udă. Nici bine nu îmi revenisem din şoc, când am văzut cum îmi pătrunde apa prin ciorapi şi în pantofi. Dar îmi făceam mai multe griji pentru Daşa. Imaginea trupului ei zburând prin aer nu o voi uita niciodată, însă reuşisem să o prind, aşa că speram să nu se fi rănit. Totuşi, afară erau minus şase grade, iar ea nu avea nici pantofi, nici ciorapi. Trebuia să ne grăbim să o ducem la căldură şi în siguranţă.

Naivă cum eram, crezusem că, odată ce supravieţuiam căderii, coşmarul avea să se încheie. De fapt, pericolul nu dispăruse. Deşi nu era deloc probabil ca familia Ludwig să sară în hăurile morţii, nu credeam că vor accepta, pur şi simplu, ca victima lor să fi dispărut.

Tristan m-a tras la adăpostul hotelului, de îndată ce a aterizat lângă mine, ca o pisică, aşa cum îmi promisese sus. Am încercat să gândesc. Oare soţii Ludwig descoperiseră deja fereastra deschisă şi se uitau la noi? Oare aveau să tragă în noi, dacă ne mişcăm? Sau îşi anunţaseră vreun complice prin telefon, care era pe cale să preia şi se afla chiar după colţ, gata de acţiune? Mi-am imaginat cuplul de răpitori împleticindu-se în jos pe scări, în timp ce se ţineau de mână, grăbindu-se să ne prindă, înainte să putem intra şi să dăm alarma.

Iar asta nu a fost deloc uşor. Aterizasem în partea din spate a sălii de bal şi acum ne aflam în faţa ferestrelor arcuite, iluminate festiv, în zăpada adâncă, unde nu ne putea vedea şi auzi nimeni. M-am simţit ca un naufragiat care plutea în oceanul întunecat, neajutorat, lângă carena înclinată a navei de croazieră. Următoarea intrare era tocmai după ce înconjurai întreaga aripă sudică – era terasa micuţă pentru fumători, din faţa centrului de wellness, unde îl văzusem pe Tristan pe faţadă, săptămâna trecută. Sau puteam să fugim în jurul aripii estice, spre partea din faţă a porticului principal, lucru pe care-l preferam, instinctiv, fiindcă se petreceau atât de multe acolo, încât soţii Ludwig nu ar fi îndrăznit să ne ia prin surprindere.

în orice caz, niciuna dintre variante nu era tocmai la o aruncătură de băţ de zăpada adâncă. O mai purtam şi pe Daşa în braţe, fără cunoştinţă,

şi abia puteam zări ceva în faţa ochilor. Luna nu se ridicase încă, iar lumina dinspre ferestre nu era suficientă ca să pătrundă prin bezna adâncă ce înconjura Castelul din nori.

Atunci mi-a venit ideea toboganului de cărbuni. Nu era tocmai o intrare în hotel, însă trapa folosită pentru încărcarea cărbunilor în pivniţă, în vremuri imemoriale, era suficient de largă pentru o persoană şi mult mai aproape, chiar aici, în aripa de est, unde aripa de sud se întâlnea cu clădirea principală. Trebuia doar să ne croim drum vreo 30 de metri prin zăpadă, ţinându-ne aproape de zid, şi ajungeam. Deşi trapa nu mai era folosită, era uşor de deschis, dacă teama mea că ar fi ruginit sau îngheţat se dovedea nefondată.

în sfârşit, faptul că ştiam atât de multe lucruri despre hotel se dovedea util. Pavel nu îmi dezvăluise încă toate secretele subsolului, însă vechea pivniţă de cărbuni era vecină cu spălătoria. Nimeni nu avea să suspecteze că eram acolo.

Tristan s-a mai uitat o dată în jur, apoi a alunecat primul prin trapă, ca să o prindă pe Daşa de jos. I-am urmat, iar când am simţit teren solid sub tălpi şi am inhalat aerul stătut, cu iz de mucegai, am respirat uşurată.

Eram în siguranţă!

îmi părea foarte rău pentru Daşa. Fusese adormită, aruncată pe fereastră, şi acum printr-o trapă de cărbuni. Mâine-dimineaţă avea să fie plină de vânătăi, însă era mai bine decât să se afle în ghearele răpitorilor.

— Nu a fost o scurtătură rea, a spus Tristan, aprobator, când am aprins lumina şi am deschis uşa care dădea spre spălătorie. Era o uşă grea, iar din afară o puteai încuia cu un zăvor masiv – ceea ce, din fericire, nu făcuse nimeni.

Din păcate, totul era neobişnuit de tăcut, de întunecat şi de părăsit. Mi-am amintit brusc că Pavel era astăzi în Sion, să asculte concertul din seara de Anul Nou. Cât de ironic. Totuşi, după episodul de panică, am simţit că revenisem acasă.

Am aprins luminile şi aici. Mi-ar fi plăcut să pornesc şi câteva maşini de spălat şi uscătoare, ca să creez un peisaj acustic familiar. Apoi am luat-o pe Daşa din braţele lui Tristan şi am încercat să-i încălzesc picioarele cu mâinile. Era inutil, fiindcă şi mâinile mele erau îngheţate.

— Crezi că tranchilizantul o poate

afecta? am întrebat eu, neliniştită. Cel puţin faţa ei arăta normal şi respira regulat.

Tristan părea să se fi gândit la acelaşi lucru. A clătinat din cap.

— Cred că ar arăta altfel, a spus, uitându-se în jur.

— Şi acum? am întrebat, imaginându-mi cum năvăleam în sala de bal şi urlam: .Ajutor! Răpitorii!"

Tristan nu părea să aibă un plan.

— Cine ştie câţi complici or avea... aici suntem în siguranţă, deocamdată, a murmurat el.

— Ar fi bine să dăm drumul la un uscător, am spus, limpede. Senzaţia de supravieţuire era copleşitoare. Nu săreai în fiecare zi de la primul etaj. Dar acum cele o mie de întrebări reţinute din cauza valului de adrenalină se grăbeau la suprafaţă.

După ce am pus-o pe Daşa pe un teanc de cearşafuri şi am început să-i frec picioarele cu un prosop, Tristan a deschis uşa dinspre coridor şi a aruncat o privire afară.

— Există vreun telefon aici?

Am clătinat din cap.

— Cel mai apropiat e în bucătărie. Mai există unul în centrul de wellness. Ambele sunt cam la aceeaşi distanţă. De unde ai ştiut că soţii Ludwig sunt răpitorii?

Şi cum de ai ajuns la timp ca să ne salvezi? O secundă mai târziu şi aş fi deschis uşa. Retrospectiv, ideea mă umplea de groază.

— Da, a fost aproape. Tristan a închis uşa din nou. Am aflat prea târziu cine sunt cu adevărat. Erau deja pe drum, aşa că nu am avut de ales decât cealaltă variantă de a ajunge în apartament. Ştiam că avea să fie dificil să îţi explic, aşa că a trebuit să... A schiţat un zâmbet. Dar recunosc că te-ai adaptat repede.

Nu era deloc aşa.

Totul mi se părea atât de absurd! Mai întâi, lui Ben îi luase zile întregi să mă convingă că nu exista un Răpitor de la Grand Hotel, iar acum se dovedise că erau chiar doi. Şi dintre toţi trebuiau să fie soţii Ludwig, favoriţii mei? Nu, nu eram pregătită pentru asta.

— Cum ai aflat?

— Inelul, a explicat Tristan. M-am gândit că era straniu să fi purtat cineva o asemenea bijuterie timp de 40 de ani fără să îi

remarce valoarea sau fără ca altcineva să-şi dea seama că era vorba despre platină, şi nu despre argint. Şi piatra! Nici măcar nu arată a berii. Nu cumperi un diamant roz de aşa dimensiune şi calitate de la bijutierul de la colţ. Sunt pietre foarte rare. Povestea cu târgul de vechituri părea cusută cu aţă albă, şi pentru mine, şi pentru bunicul. Ne-am gândit că am dat peste un cuplu de escroci foarte isteţi. Nici nu visam că ar putea fi nişte răpitori periculoşi. Dar, când m-ai întrebat despre Răpitorul de la Grand Hotel, mi s-a declanşat sistemul de alarmă.

— Nu înţeleg. Picioarele Daşei se încălziseră, aşa că am trecut la mâini.

Tristan s-a sprijinit cu spatele de uşă.

— Bunicul şi-a amintit imediat de cazurile de răpire, fiindcă răpitorii fuseseră atât de neobişnuiţi – pe lângă cash, cereau mereu lucruri de valoare şi arătau un bun-gust surprinzător. Ştiau precis ce aveau părinţii victimelor, de la bijuterii la tablouri, la o vioară Stradivarius care valora câteva milioane de euro. A durat o vreme, dar, chiar înainte de bal, am primit veşti de la un prieten care a corelat fotografia noastră cu diamantul roz cu toate informaţiile despre cazurile de răpire. Fără îndoială, piatra de pe inelul de logodnă al doamnei Ludwig a fost cândva parte dintr-o broşă deţinută de familia unui editor a cărui fetiţă a fost răpită dintr-un hotel de lux de pe lacul Maggiore, în mai 1997.

Mi-a luat câteva secunde să procesez informaţia.

— Adică inelul ăsta ar putea fi folosit ca să-i incrimineze pe cei doi? Ce coincidenţă minunată că bunicul tău este specializat în pietre preţioase şi îşi petrece vacanţa la acelaşi hotel ca... Am tăcut.

Tristan a zâmbit.

— Ştii care-i ideea? Dacă Stella Iegorov n-ar fi furat inelul, doamna Ludwig nu ar fi trebuit să inventeze povestea cu târgul de vechituri, iar eu n-aş fi bănuit niciodată că era ceva în neregulă cu soţii.

— Cât de multe coincidenţe, am mormăit, frecând mâna Daşei. Tristan ştiuse, accidental, că Stella Iegorov era cleptomană şi suspectase că luase inelul. S-a întâmplat să se caţăre pe faţadă şi a putut intra în apartament, unde nu doar că fusese lăsată o fereastră

deschisă, dar Stella Iegorov aşezase şi inelul pe noptieră, din întâmplare, în loc să-l pună în seif. Iar bunicul lui Tristan avea, tot din întâmplare, un prieten care avea acces la bazele de date ale poliţiei.

Nu, nu putea să susţină asta.

— Bunicul spune că toate coincidenţele sunt, de fapt, logica Domnului. Tristan a oftat, de parcă ar fi ştiut precis la ce mă gândeam.

— Cine eşti, Tristan? am exclamat.

A oftat iar.

— Te-am minţit eu vreodată, agent Fanny?

De unde să ştiu? Cel mai adesea îmi răspundea doar cu alte întrebări. Aşa ca acum, de exemplu. Instinctiv, m-am aşezat în faţa adăpostului improvizat pentru Daşa.

— Nu te-am minţit. Tristan şi-a scos haina. Te-am considerat dezarmantă din prima clipă. La gât îi atârna un colier cu diamante, cu o piatră imensă, albastră, în centru, încadrată de altele.

A trebuit să mă sprijin de masa de cusut a lui Pavel ca să nu cad.

— Copleşitor, nu-i aşa? Tristan a scos colierul, cu o mişcare versată, şi mi l-a întins. Al treilea ochi al lui Kali. Vezi cum străluceşte? De parcă un foc divin ar arde în interiorul lui. Vrei să-l stingi?

Am făcut un pas înapoi.

— Nu, nu vreau. Vreau... Chiar, ce voiam? Să fug? Să chem poliţia? Vreau să nu fie adevărat, am încheiat, în şoaptă.

— Este în regulă, Fanny! Tristan m-a privit. N-am furat nimic. Ne asigurăm doar că lucrurile sunt returnate posesorului de drept. Piatra asta aparţine unui complex de temple secrete din Madurai, India. A fost furată de acolo şi acolo va fi returnată, zeiţei Kali. Nu le este menită oamenilor.

— Aşadar, eşti unul dintre ciudaţii aceia sectanţi? Am mai făcut un pas în spate.

Tristan a râs şi, dintr-odată, a arătat aşa ca acel Tristan pe care-l cunoşteam: amuzant şi superior. A răsucit piatra în mână, iar ea a scânteiat în lumină.

— Dumnezeule, nu! Dar, de fapt,

lucrez pentru o societate secretă, care... să spunem, este interesată de menţinerea echilibrului acestei lumi.

— Iluminaţii? m-am bâlbâit.

— Nu. Deşi... probabil unii dintre ei sunt şi iluminaţi. Ascultă. Nimeni nu va plânge după colier. Stella Iegorov poartă o copie foarte reuşită sus, în sala de bal, fără să ştie, iar bunicul meu o complimentează pentru că are cel mai frumos şi mai scump diamant din lume la gât. Omul de la asigurări crede că totul e în ordine, îşi vor da seama că nu este real doar când vor dori să îl vândă iar şi sper să nu dorească vreodată asta. Oricum... briliantele din copie nu sunt inferioare celor din original. Doar diamantul este, în absenţa unei pietre comparabile, confecţionat din zirconiu.

Undeva, la subsol, s-a închis o uşă, iar amândoi am tresărit.

— în cele din urmă, ar trebui să încercăm să ajungem înapoi în lumea civilizată, a spus Tristan, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cât crezi că este ceasul?

Pierdusem noţiunea timpului din clipa în care Tristan îmi astupase gura cu mâna sus, în apartament. Dar nu credeam că trecuse multă vreme. Puteai să cazi pe fereastră în doar câteva minute.

— Crezi că soţii Ludwig au renunţat? am întrebat, plină de speranţă. Furt, societate secretă... Tristan ne salvase pe mine şi pe Daşa de răpitori.

— Nu chiar, a spus el. Nu ştiu că ai fugit. Se gândesc că te ascunzi pe undeva, cu Daşa, chiţăind de teamă. Probabil că dansează la bal, cu oamenii lor, căutându-te.

— Oameni? Până acum era vorba doar de un complice, am spus. Acum sunt mai mulţi? Şi probabil că toţi aveau pistoale cu amortizor.

Tristan a ridicat din umeri.

— Poate lucrează singuri. Sunt destul de şireţi.

— Dar ei nu au idee că eşti cu noi, nu?

— Nu. Faţa lui Tristan s-a luminat. De unde să ştie? Nu au nici idee că bunicul şi cu mine am dat de urma inelului. Probabil se gândesc că ai fugit singură cu Daşa. A privit spre micuţa fată de oligarh care zăcea pe teancul de cearşafuri asemenea prinţesei pe bobul de mazăre. Ceea ce înseamnă că pot ieşi de aici fără

teamă că mi-ar putea face rău. Mi-a zâmbit. Scuze, ar fi trebuit să-mi dau seama. E prima dată când am de-a face cu infractori.

— Te obişnuieşti, am spus eu.

Tristan era deja la uşă.

— Aşa, urc şi îi demasc pe soţii Ludwig. Apoi mă întorc. Ai face bine să stai aici.

— înainte să te întorci, sună la poliţie, am spus. Sau ar fi prea periculos pentru tine, hoţ de hoteluri fiind?

Tristan a ridicat colierul.

— Cum am mai spus, noi nu îl numim „furt". Se numeşte repatrierea comorilor lumii dobândite ilegal. Dar, dacă nu ai încredere în mine... S-a întors lângă mine şi mi-a pus colierul în mână. Uite, rămâne la tine, în chip de gaj, până mă întorc. Doar să nu laşi pe nimeni să îl vadă. M-a privit lung în ochi şi a adăugat, solemn: Avem un secret acum, tu şi cu mine, agent Fanny. Am încredere în tine, iar tu ai încredere în mine.

Uluită, l-am urmărit cum se îndreaptă iar spre uşă. S-a întors din prag.

— Ţine-mi pumnii ca lumea să mă creadă. Toată lumea îi îndrăgeşte pe soţii Ludwig.

— Spune-i lui Ben. Poţi conta pe el.

Tristan s-a strâmbat.

— Fac tot ce pot. Apoi a plecat.

M-am sprijinit de masa de cusut a lui Pavel. Aveam lângă mine un copil inconştient şi în mână al treilea ochi al lui Kali şi încercam să respir.

25

OK. Foarte încet. Fără panică.

M-am uitat lung la sticla de ţuică de pere de la cumnatul bătrânului Stucky, care se află încă pe masa de cusut, încercând să respir profund şi egal. înăuntru, afară, înăuntru, afară...

Totul era bine. Daşei îi era cald, respiraţia îi era echilibrată, iar pulsul perfect normal. Ajutoarele erau pe drum.

Dar dacă nu? Dacă familia Ludwig pricepuse că Daşa şi cu mine primiserăm ajutor în evadarea din apartamentul Panorama? Dacă îl văzuseră pe Tristan cu noi, în zăpadă? Sau dacă îşi dăduseră seama că

Tristan nu se afla în sala de bal? Ella Barnbrooke nu era genul de fată care să tolereze absența partenerului său de dans, iar soții Ludwig ar fi putut să pună informațiile cap la cap.

Și dacă Tristan era sus și își spunea povestea, în timp ce complicii familiei Ludwig cercetau subsolul și ne găseau pe mine și pe Daşa? Aproape că-i vedeam pe soți speriați, ținându-se de mână, plini de nevinovăție.

Mi se părea stupid și periculos să stau pur și simplu acolo și să aștept ce avea să vină. Trebuia să încerc să merg chiar eu după ajutor. Trebuia să ajung la unul
dintre telefoane, ca să îl sun pe Monsieur Rocher. El se putea ocupa de tot, ca de obicei, eram convinsă.

Dar, în primul rând, trebuia să o ascund pe Daşa, ca să fie în siguranță până la revenirea mea. Și știam deja și unde: în interiorul Bertei Obosite era loc pentru o întreagă grădiniță. I-am clădit un cuib de prosoape și le-am acoperit cu și mai multe, până când nu i s-au mai văzut decât gura și nasul de sub ele. Apoi am scos mașina din priză, pentru situația improbabilă în care cineva apărea și dorea să spele ceva.

Gata. Se făcuse. Acum trebuia doar să mai fac și colierul dispărut, așa că am decis să-l port precum Tristan, pe sub haine, direct pe piele. Cheotoarea de diamant s-a prins aproape de una singură la ceafa. Era de calitate, nu glumă. Doamne, dar greu mai era! Speram ca blestemul lui Kali să nu mă lovească, fiindcă cel de-al treilea ochi al ei îmi atârna acum în sutien.

Am deschis ușa spre coridor, doar puțin, și am verificat. Până la bucătărie sau până la spa era cam aceeași distanță, însă am decis să mă îndrept spre bucătărie, fiindcă exista riscul ca domnul Heffelfinger să-și fi terminat treaba și să fi plecat deja, în timp ce toată lumea era la bal.

Am făcut primul colț, ezitant, cu teama că domnul Ludwig s-ar putea afla în spatele ușii, cu pistolul pregătit, însă apoi am decis s-o iau la fugă. Cu cât ajungeam mai repede la telefon, cu atât avea să se încheie mai repede coșmarul.

După următorul colț, am dat peste Pierre, care ducea un coș imens, plin cu rulouri. Câteva s-au rostogolit pe jos.

— Fanny! a exclamat el, surprins.

Am fost aşa de uşurată să îl văd, că aproape am izbucnit în lacrimi.

— Doamne, am spus. Ce bine că eşti tu. Ai văzut cumva un cuplu de... ăăă... oameni dubioşi?

— Da, o grămadă, a spus Pierre. Toată bucătăria e plină de ei, începând cu Chef. Sunt atât de sătul. Dar, după toată porcăria asta, am doar două zile de concediu. Şi ghici ce voi face... Doar atunci şi-a dat seama că era ceva în neregulă cu mine. Doamne, Fanny, ce ai? Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Dacă ar fi fost aşa!

— Pierre, trebuie să mă ajuţi, am izbucnit. Cineva vrea s-o răpească pe puştoaica din Rusia, ca să le ceară diamantul Nadejda, şi de aceea am fugit din apartamentul Panorama împreună cu Daşa. Dar ne urmăresc, şi au arme, şi sunt periculoşi. Expresia lui Pierre s-a transformat din îngrijorare în uimire totală, amestecată cu îndoială, probabil referitoare la sănătatea mea mintală. Şi-a întors imediat capul într-o parte, fără să-şi ia ochii de la mine, şi am ştiut imediat cum se simţise Tristan mai devreme. Nimeni nu putea accepta atât de repede o poveste de genul ăsta. Creierul omenesc nu era capabil de asta.

— OK, a spus el încet. Deci ai fugit cu fetiţa oligarhilor ruşi fiindcă nişte răpitori înarmaţi sunt pe urmele tale şi ei vor un diamant numit Nad... ceva?

— Ştiu că sună total aiurea, l-am întrerupt. Dar aşa este. Trebuie să îl sun pe Monsieur Rocher de la bucătărie şi să-i spun totul. Ar trebui să dea telefon la poliţie şi să-l informeze pe Iegorov. Mă ajuţi?

— Firește. Pierre nu părea prea convins, însă grimasa amuzată din colţul buzelor îi dispăruse. Părea că începea să priceapă gravitatea situaţiei. Unde este copila acum?

— Am lăsat-o în spălătorie.

— Ce? Singură? Pierre a inspirat adânc. OK, uite cum facem. Tu te întorci la ea şi aştepţi acolo, iar eu le spun lui Monsieur Rocher şi poliţiei. Apoi, iau cel mai ascuţit obiect din bucătărie şi vin să veghez spălătoria. Niciun copil nu este răpit aici! Fără să mai ridice coşul, a luat-o la fugă. Poţi conta pe mine, Fanny, mi-a aruncat

peste umăr.

Acum, totul avea să fie bine. Am alergat înapoi la spălătorie şi am luat-o pe Daşa din cuibul ei din interiorul Bertei Obosite. Oare îmi imaginam sau i se accelerase respiraţia? Poate nu avusese suficient oxigen în maşina de spălat? M-am aşezat cu ea la masa de cusut şi am legănat-o ca pe un bebeluş.

— Nu mai durează mult şi vine tati, i-am promis, chiar când s-a deschis uşa şi a intrat Pierre. Aşa cum anunţase, avea un cuţit. Nu era foarte lung, dar era cu siguranţă criminal de ascuţit şi, dacă se pricepea cineva să îl manevreze, acela era Pierre.

— Am făcut totul, a icnit el. Monsieur Rocher va suna la poliţie şi va alerta administraţia, şi i-am spus amicului meu, Lukas, să ia stingătorul de incendii din spatele scărilor şi să lovească pe oricine i se pare suspect. Doamne, e micuţa? Cât e de dulce! Doarme? De ce plângi, Fanny?

Nu îmi dădusem seama că lacrimi mi se rostogoleau pe obraji.

— Sunt atât de uşurată! Chiar dacă nu îl cunosc pe Lukas. Mulţumesc, m-am smiorcăit. Acum, totul va fi bine. Nici nu-ţi imaginezi prin ce am trecut.

— Ah, ba da. Pierre s-a lăsat să cadă în scaunul lui Pavel. Să sari de la fereastră trebuie să fi fost o nebunie. Cu siguranţă sunt cinci sau şase metri.

— Dar... nu ţi-am spus că am fi sărit pe fereastră... Şocul m-a străbătut, ca un şuvoi rece care-mi acapara treptat stomacul.

— Nu? Pierre a ridicat din umeri şi a început să scrijelească tăblia mesei cu cuţitul.

Nu. Nu din nou. Nu Pierre.

Pierre care hrănea cu atâta dragoste Pisica Interzisă cu friptură rece. Pierre care-mi zâmbea în fiecare dimineaţă, cu chipul lui drag, cu nasul lung. îmi aducea tartă cu zmeură şi le făcea rost celor şapte Hugo de pâine.

— Nu l-ai sunat pe Monsieur Rocher? am întrebat, sec. Nu că n-aş fi ştiut deja răspunsul, dar voiam să-l aud din gura lui.

— Nu, a confirmat el, voios. Dar am sunat în altă parte şi au fost bucuroşi să afle că tu şi copila sunteţi bine, sănătoase, în spălătorie. Pierre a zâmbit în felul lui şotios, obişnuit. Doamne, Fanny, dar faci şi tu nişte chestii! Să te

urci pe fereastră şi să sari, cu un copil inconştient! Asta s-ar fi putut termina prost. Doamna Ludwig e foarte supărată, să ştii. Iar domnul Ludwig a fost cât pe ce să distrugă din nou tot planul.

M-am uitat la Daşa. Aproape că-mi doream să fi fost şi eu inconştientă, ca măcar să nu ştiu ce se petrecea. Dacă aş fi rămas aici, în spălătorie...

— Te-aş fi găsit oricum, a spus Pierre, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Ştiam că erai pe undeva, însă nu ştiam unde; trebuia să intri înapoi prin subsol, iar aici, în spălătorie, te simţi ca acasă. S-a lăsat pe spătar şi şi-a trecut degetele peste cuţit. Pentru ce crezi că era coşul cu rulouri? Ca să duc fetiţa înapoi acasă. Şi nimeni nu avea să bănuiască nimic. Nu doar că am permisiunea, ci am un ordin expres de la Chef să iau rulourile.

Şi eu? Am vrut să întreb, dar nu voiam să aud răspunsul. Să văd cuţitul era suficient.

— Credeam că suntem prieteni, a fost tot ce a ieşit.

Pierre mi-a zâmbit peste sticla cu ţuică de pere.

— îmi place de tine, Fanny, să ştii. Eşti o fată de treabă. Dar numai fiindcă, din când în când, ţi-am mai strecurat ceva de mâncare nu înseamnă că suntem prieteni. Nu ai idee cum este viaţa. Ştii cât câştig ca bucătar? Nu a aşteptat răspunsul. Şi ce trebuie să îndur? Crezi că e corect? De o parte sunt cei care se străduiesc şi totuşi nu reuşesc niciodată, şi de cealaltă sunt toţi baştanii care vin aici în vacanţă şi care se plâng că nenorocitele de ouă nu au forma perfectă. Nu prea e corect, nu? Toată lumea trebuie să încerce să-şi găsească locul în lumea asta nenorocită, iar eu nu sunt genul care să refuze o ofertă care să mă elibereze pentru totdeauna din iadul ăsta din bucătărie. înţelegi, nu?

L-am ascultat, însă nu îmi dădeam seama dacă îl înţelegeam într-adevăr. Gândurile îmi goneau nebuneşte. De câtă vreme îi informase pe soţii Ludwig şi cât avea să le ia să ajungă aici? Şi ce voiau să facă în privinţa mea? Să mă adoarmă şi să mă ia ca pe Daşa, ca să nu dezvălui nimic? Dar eu nu intram într-un coş pentru rulouri! Mai degrabă, aveau să mă împuşte pe loc. Sau Pierre îşi va folosi cuţitul, de dragul banilor?

Aveam de gând să lupt pentru Daşa şi pentru mine însămi. Şi pentru părinţii mei. Dacă muream

fără să termin liceul, le-aş fi frânt inimile. OK, era... nedrept. Şi complet inadecvat.

M-am uitat la chipul dulce şi adormit al Daşei şi m-am ridicat.

— Nu fi absurdă, Fanny. S-a ridicat şi Pierre, jucân- du-se cu cuţitul.

— Vreau doar să o aşez acolo. Am arătat spre teancul de cearşafuri pe care se aflase înainte.

Pierre a încuviinţat.

— OK. Dar apoi te aşezi la loc, da?

— Sigur. Ca o persoană fără nicio speranţă, m-am îndreptat spre teancul de cearşafuri şi am aşezat-o pe
Daşa acolo, cu mare grijă. Nu ştiam ce să fac, dar voiam să fac ceva. Pe loc.

Când m-am întors, luminile au început să clipească. Nu doar un bec, ci toate. întreaga sală se lumina şi se întuneca, intermitent. Apoi, o maşină de spălat a pocnit, brusc. Aş fi putut jura că numai Berta Obosita scotea asemenea sunete, însă o scosesem din priză mai devreme.

— Ce mama naibii? Pierre a sărit, cu cuţitul pregătit, în direcţia maşinii.

Era şansa mea. Am apucat sticla cu ţuică de pere şi l-am lovit pe Pierre în cap cât de tare am putut. Nu s-a spart, aşa cum crezusem, însă mi-a fost smulsă din mână de forţa loviturii şi s-a rostogolit pe podea, parcă insultată. Pierre a căzut în genunchi, fără să leşine, ci doar ameţit.

La dracu! Băiatul avea capul tare. Iar cuţitul era încă în mâna lui.

în grabă, m-am uitat în jur şi am pus mâna pe primul lucru pe care l-am văzut. Era fierul de călcat.

Pierre s-a împleticit şi s-a ridicat în picioare. Nu puteam să-i las timp să-şi revină, aşa că am înşfăcat fierul, l-am smuls din priză şi l-am aruncat în direcţia coapselor lui Pierre. Citisem undeva că tibia este cel mai mare os din corp şi că o lovitură scurtă în zona cu pricina ar putea pricinui o durere infernală.

S-a adeverit, mai ales că lovitura fusese cu un fier de călcat masiv. Pierre a strigat şi a căzut iar în genunchi, de data asta scăpând cuţitul. Fierul îi despicase cracul pantalonilor.

Berta Obosita, sau orice îi imitase zgomotele, nu se mai auzea, iar luminile îşi reveniseră.

Cu dificultate, însă plin de furie, Pierre a încercat să se ridice, ţinându-se de maşina de

călcat industrială. Contrar obiceiului, Pavel închisese aparatul, deşi încă mai exista pe el o bucată de material, mai precis una dintre feţele de masă lungi de peste cinci metri, din damasc, pentru mesele din restaurant. Două treimi din ea, care avea o lăţime de vreo 50 de centimetri, încă atârnau afară.

Nu am pierdut mult timp să mă gândesc sau să calculez, ci am apucat capătul care atârna, l-am înfăşurat în jurul lui Pierre şi l-am aruncat de partea cealaltă. Apoi am apăsat butonul de pornire şi am sărit în spate. În două secunde, Pierre, care nu avusese timp măcar să clipească, a fost tras pe masa de călcat. Odată ce maşina prindea ceva, nu îi dădea drumul prea repede. Braţele agitate ale lui Pierre nu ajungeau la întrerupător.

— Vacă proastă, a strigat el, când şi-a dat seama că rămăsese prizonier, legat de una dintre cele mai puternice mese de călcat industriale de pe piaţă. Aşa ni se spusese când fusese achiziţionată. Te ucid!

— Cred că maşina de călcat te înfierbântă, am spus.

Ca măsură de precauţie, am dat un şut cuţitului,
care a alunecat sub maşina de împăturit.

— Am plecat, am zis, luând-o pe Daşa. Dacă am intrat prin trapa pentru cărbuni, probabil pe acolo o să şi ies. Salutările mele familiei Ludwig!

Pierre a strigat ceva atât de urât, încât nici măcar lui Gracie nu i-ar fi plăcut.

Firește că afirmaţia despre trapa de cărbuni fusese doar pentru a-l induce în eroare. De fapt, intenţionam să ajung în magazia pentru schiuri, fiindcă toboganul abrupt de cărbuni fusese o metodă grozavă de a intra, însă ar fi fost mult mai dificil să mă urc pe el, mai ales cu un copil inconştient în braţe. Partea bună era că Pierre nu putea vedea în ce direcţie o luam, fiind întors cu faţa spre perete şi trebuind să se rotească la 180 de grade. Nici nu a încercat, fiindcă era ocupat să se lupte cu maşina care încerca să-l preseze.

Aproape că am scos un strigăt triumfător, însă Daşa şi cu mine nu eram încă în siguranţă.

Când am vrut să mă strecor prin arcada care separa spălătoria de magazia pentru schiuri, ceva ud mi-a atins capul şi m-am oprit, şocată. A fost

un lucru bun, fiindcă în aceeaşi clipă am văzut o umbră apărând la fereastra uşii de la casa exterioară a scărilor. Câteva secunde mai târziu, uşa s-a deschis.

Abia am reuşit să mă ascund după colţ, cu Daşa, în spatele dulapului de ceară pentru schiuri, unde am rămas, tremurând şi sperând să nu fim descoperite în penumbră. Din faţa spălătoriei se auzeau mai departe înjurături, la care se adăugase o voce de femeie. Sosise doamna Ludwig. Domnul Ludwig se postase la uşa din spate. Foarte isteţ. Doar două secunde de întârziere şi i-aş fi ajuns direct în braţe.

Dar aşa, s-a grăbit spre sursa zgomotelor, iară ca măcar să arunce o privire în direcţia noastră.

Am respirat scurt. Aveam două opţiuni: să fug, conform planului, prin magazia pentru schiuri, sau...

Am auzit cum a fost decuplată maşina de călcat.

— A fugit afară prin trapa de cărbuni. Pierre părea incredibil de furios. Trebuie să mergeţi acolo.

Am lăsat-o pe Daşa pe podea şi i-am aşezat cu grijă capul pe o perie. Apoi, m-am strecurat înapoi, ascun- zându-mă când după o maşină, când după alta. Din nefericire, nu îi puteam mulţumi domnişoarei Miiller pentru că insistase ca pantofii noştri să nu aibă niciun pic de toc. Ascunsă în spatele unui uscător, l-am văzut pe Pierre îndreptându-se spre pivniţa de cărbuni, cu capetele albe ca bumbacul ale soţilor Ludwig pe urmele lui.

— Dacă e încă acolo, a mea e, l-am auzit pe Pierre spunând.

— Pare o nenorocită isteaţă. Era domnul Ludwig. A ieşit ultimul din spălătorie, intrând în pivniţa de cărbuni. Avea un pistol în mână, la vederea căruia am ezitat încă o dată.

Am ştiut că eram necugetată, dar, dacă funcţiona, prindeam trei dintr-o lovitură. Aşa că am inspirat adânc şi m-am aventurat afară din ascunzătoare, alergând cât mai silenţios posibil.

încă doi metri. Doi şi jumătate. Unul.

Am ajuns la uşa pivniţei de cărbuni şi am împins-o încet. Am simţit că se mişcă foarte lent şi apoi... a scârţâit.

Soţii Ludwig s-au întors. Pierre băgase deja capul înăuntru. Domnul Ludwig a ridicat

revolverul.

Nu. Nu. Nu. Nu venisem aici ca să renunţ. Undeva s-a auzit un pocnet, ca un dop care a sărit dintr-o sticlă de şampanie, însă am împins uşa cu ultimele forţe, m-am lipit de ea şi am pus zăvorul masiv la locul lui.

Gata.

Doar atunci am remarcat durerea înţepătoare din umăr. Când am pipăit să văd ce e, am dat de umezeală. Mi-a luat încă o secundă să îmi dau seama că fusesem împuşcată. Mâna mi se înroşise de sânge.

Domnul Ludwig avusese dreptate, amortizorul funcţiona foarte bine.

Stăteam în zăpadă, complet epuizată, în timp ce dinspre sala de bal plutea spre noi sunet de viori. La gât purtam un diamant de treizeci şi cinci de carate, care nu era al meu, iar în braţe un copilaş adormit, care nu-mi aparţinea nici el.

Undeva, pe drum, îmi pierdusem un pantof.

— Pentru Dumnezeu, Fanny, sângerezi! EraTristan.

— Pierre era prietenul meu. Poate era de vină şocul, dar, pentru moment, nu îmi aminteam cum ajunsesem aici, nici de unde apăruse Tristan. Ştiam doar că mă împleticisem înapoi în magazia pentru schiuri şi o luasem pe Daşa, şi că soţii Ludwig şi Pierre forţau uşa de la magazie. Oare o asemenea uşă era rezistentă la focuri de armă? Şi cât le-ar fi luat să se urce pe toboganul de cărbuni?

Nu mai conta. Eram foarte obosită. Dacă nu m-ar fi durut totul atât de tare, aş fi adormit de mult.

— îmi pare atât de rău că m-am întors după atâta timp, însă proasta de Ella a fugit după mine, m-a îmbrăţişat şi a făcut o scenă. Vorbind, Tristan încerca să îmi examineze umărul, însă, în primul rând, era prea întuneric şi, în al doilea rând, nu era doctor, însă... chiar,
ce era el, mai precis? Şi, când am reuşit, într-un final, să cobor scările spre spălătorie, acolo aştepta un tip cu un pistol. Aşa că m-am întors iar. Poate că m-a văzut... în orice caz, am vrut să intru prin magazia pentru schiuri, iar atunci am descoperit dâra de sânge şi am urmat-o. Unde voiai să mergi?

Nu aveam nicio idee. Doar mersesem, fără ţintă, iar acum eram la jumătatea drumului spre grajduri, aproape de Bradul Semilună. Poate că

dorisem să mă târăsc la adăpostul lui, instinctiv, ca băieţii de care a trebuit să am grijă în prima mea zi ca bonă. Oare cum se numeau?

— Ashley şi Jeremy. Sau ceva de genul. Aveau haine complet albe. Vocea mea mi se părea diferită, de parcă ar fi ieşit din mine ceva ce nu îmi aparţinea. Doar lucruri albe! Imaginează-ţi! Poate că vor deveni dentişti. Sau bucătari. Cred că asta le strică orizonturile.

— Doamne, Fanny! Cât sânge ai pierdut? Tristan încerca să îşi distrugă cămaşa, se părea. Şi-o scosese din pantaloni şi acum trăgea de ea cu toată puterea şi înjura.

Muzica din sala de bal devenise mai puternică.

De ce cântau încă? Nu ar fi trebuit ca toată lumea să alerge disperată, strigând numele Daşei? Şi, din când în când, pe al meu?

— De ce Gretchen mai dansează încă, iar eu sunt nevoită să încui răpitori în pivniţă? Am ridicat privirea spre Tristan. Ai uitat să dai alarma?

— Nu! Bunicul ştie. Şi portarul, Monsieur Rocher. Cavaleria e pe drum, a sunat imediat, însă eu am vrut să ajung cât mai repede înapoi la tine. Dacă Ella nu m-ar fi oprit...

— Ar fi trebuit să îi spui lui Ben. Ţi-am spus să îi spui. între timp, am reuşit doar să mormăi. Dar nu mai contează. Vreau doar să dorm. Şi Daşa. Deşi tocmai a tresărit ciudat. Sub brad este foarte confortabil, ar trebui să vii şi tu. Nu e nimeni acolo. Dacă nu chicoteşti... M-am uitat lung la copac. Dar zăpada e foarte înaltă. Nu ai cumva o lopată? Am închis ochii. Poate aş reuşi să dorm şi în picioare. Doar că nu o puteam lăsa pe Daşa, trebuia să o ţin strâns.

— Fanny! Nu adormi! Tristan reuşise să îşi smulgă cămaşa, o rupsese în fâşii şi îmi înfăşurase una în jurul braţului. Durerea ascuţită mi-a tăiat respiraţia, pentru scurtă vreme. Haide, ai ajuns până aici, nu poţi renunţa. Trebuie să plecăm.

— Pleacă fără mine. Poţi lua diamantul şi pe Daşa, însă eu rămân aici, să dorm puţin. Vin după aceea, când mă simt bine din nou.

Tristan m-a scuturat încet.

— Trebuie să îţi revii.

Apoi m-a sărutat. Aproape cu disperare. Mi-a luat capul în mâini şi şi-a apăsat buzele pe ale

mele.

Efectul a fost similar cu al ţuicii de pere făcute de cumnatul lui Stucky. Sărutul mi-a ars interiorul trupului şi m-a umplut de o căldură nouă.

— Am vrut să fac asta de când te-am văzut prima dată, a şoptit, când mi-a dat drumul.

— OK! OK! M-am trezit, am spus. Era adevărat. Niciodată în viaţă nu fusesem mai trează. Hai să plecăm de aici.

— Repede. Tristan a surâs uşurat. Dacă am putut să-ţi urmăresc eu dâra de sânge, vor putea şi alţii.

I-a răspuns o voce complet străină:

— Exact.

Nu putea fi adevărat! Mă săturasem!

— Rămâneţi pe loc. Dacă mişcaţi, trag. Din spatele celei mai apropiate grămezi de zăpadă a apărut o siluetă şi a păşit la lumină. „Lumină" era un termen exagerat, însă luna se înălţase între timp şi, împreună cu ghirlandele din Bradul Semilună, dezvăluia un bărbat de statură medie, necunoscut. Purta mănuşi negre de piele, iar asta m-a speriat mai mult decât pistolul pe care-l îndreptase spre noi. Avea amortizor. Probabil că domnul Ludwig le cumpărase mai ieftin, la pachet.

Cu cealaltă mână, bărbatul a ridicat un telefon mobil la ureche.

— E cu mine. Aici, aproape de parcare, lângă bradul acela mare. Ai avut dreptate, nu e singură, ci cu un băiat cu aspect asiatic, care poartă frac. Acum? Aici? OK. A pus telefonul în buzunar.

Acum şi aici... ce? Să ne împuşte?

— Ascultă, nu ştiu câţi bani ţi-au oferit, însă eu pot să îţi ofer mai mulţi, a spus Tristan.

— Da, avem colierul. Cel adevărat, am adăugat. Dacă aş fi avut mâinile libere, mi-aş fi smuls hainele şi l-aş fi orbit.

— Voi, ăştia bogaţi, sunteţi toţi la fel când vine vorba de viaţa voastră. Dar pe mine nu mă păcăliţi. A făcut un pas în faţă, iar acum îi vedeam faţa şi mai bine. Arăta atât de... normal. Scuze, am o reputaţie de pierdut. Eu sunt tipul cel dur din planul ăsta. Şi, fără alte ocolişuri, a îndreptat pistolul spre capul lui Tristan. Nimic personal, tinere.

— Uite, a început Tristan, şi toate s-

au întâmplat deodată.

Degetul înmănuşat al ucigaşului s-a încordat pe trăgaci, chiar când un schi a zburat de nicăieri şi l-a pocnit după ceafă. Cu un strigăt sălbatic, cineva a sărit în spatele atacatorului nostru şi l-a împins zdravăn.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că acel cineva era Ben şi încă una să înţeleg că împuşcătura pornise, oricum. îi zgâriase urechea lui Tristan. După cum înjura, probabil durea ca naiba.

în loc să cadă, omul soţilor Ludwig doar s-a împleticit în faţă, spre brad. Avea încă pistolul în mână. Dacă se întorcea acum, eram pierduţi. Am strâns-o pe Daşa şi am simţit că nu o mai puteam ţine multă vreme. La naiba, de ce nu ne ajuta şi pe noi norocul? Chiar credeam că meritam.

Ucigaşul îşi revenise. S-a ridicat sub brad, s-a întors, iar dintr-odată mi s-a părut că o pală de vânt străbate copacul acoperit de zăpadă, o pală de vânt pe care, straniu, nu am simţit-o. Crengile au început să se mişte. O cantitate imensă de zăpadă a aterizat drept în capul omului cu pistolul, care a căzut imediat în genunchi. Dar nu a fost totul. Alte crengi s-au aplecat şi apoi copacul imens s-a dezbărat brusc de toată zăpada acumulată. Cu un zgomot teribil, a alunecat peste străin ca o avalanşă, îngropându-l complet. N-a mai rămas afară niciun fir de păr.

Ben, Tristan şi cu mine ne dăduserăm în spate câţiva paşi şi priveam fără să ne vină să credem mormanul de zăpadă.

— Nu va ieşi prea repede de acolo, a spus Ben, mulţumit. A luat-o pe Daşa din braţele mele complet amorţite. Doamne, sângerezi!

Ştiam că trebuia să răspund, dar nu am putut să spun nimic. Tristan a preluat conversaţia.

— Acum înţelegi? Am crezut că ne-ai găsit fiindcă ai urmărit dâra de sânge lăsată de Fanny. Tristan se ţinea de ureche, iar sângele i se scurgea printre degete în zăpadă. Minunat, şi eu sângerez. La naiba, nu înţeleg de ce ucigaşii cu pistoale sunt mereu capabili să se strecoare peste tot, fără probleme, pe la subsol şi prin jurul hotelului, iar nouă nu ne vine nimeni în ajutor.

— Eu am venit, a spus Ben, ofuscat. La timp ca să te salvez, ticălos nerecunoscător. Şi aş fi venit mult mai repede, dacă aveam idee ce se... A privit în jur şi a inspirat adânc. Nimeni nu

ştia că eşti aici, omule! Am înţeles că ai fi la subsol, aşa că toată lumea s-a dus acolo. Monsieur Rocher şi-a luat bastonul, iar unchiul meu, tacul de biliard...

— Minunat, a spus Tristan.

— Aş fi coborât şi eu, dacă fata aia nu m-ar fi chemat la Bradul Semilună. Cred că e una dintre ajutoarele de la bucătărie, însă nu am mai văzut-o niciodată.

— Ce interesant, a spus Tristan, sarcastic, însă i-a trecut imediat, fiindcă i-am auzit.

Veneau direct dinspre curtea din faţă, călcând pe zăpada care trosnea, şi nu făceau niciun efort să păstreze tăcerea.

— Acolo e bradul. Era doamna Ludwig. Pierre a exclamat:

— Cât de convenabil! De aici e atât de puţin de mers până la maşină!

Domnul Ludwig nu a spus nimic. Probabil îşi mângâia pistolul în timp ce mergea.

Dacă aleile nu ar fi fost înconjurate de pereţi de zăpadă înalţi, i-am fi văzut mai devreme. Şi ei pe noi. Mai aveam o şansă.

— E mai bine să ne separăm, a şoptit Ben. Tu îi dis- tragi cu dâra ta de sânge, Tristan, iar Fanny şi cu mine ne îndreptăm spre grajduri cu copila. Lasă sângele să picure.

Uimitor, dar Tristan a încuviinţat, apoi a pornit, aplecat într-o parte, urmând ruta circulară pe care bătrânul Stucky o curăţase recent. Nu mi s-a părut cea mai bună idee, fiindcă ducea direct spre pădure, însă, Ben m-a îndemnat în tăcere spre grajduri. Fără greutatea care mă trăgea în jos, puteam alerga mai repede, însă cu un singur pantof şi o durere acută de umăr tot era dificil. Deşi am făcut toate eforturile să nu scoatem un zgomot, paşii noştri trosneau prin zăpadă, doar al doilea, în cazul meu. în cele din urmă, am ajuns la grajduri, iar Ben aproape că m-a împins înăuntru, după ce a deschis poarta. Cum de a reuşit să o ţină pe Daşa cu o singură mână era un mister pentru mine. Părea că duce o păpuşă imensă sub braţ. Dar nu mai conta, fiindcă ar fi avut parte de o soartă mai urâtă cu soţii Ludwig.

în timp ce Ben închidea poarta, am eliberat-o pe Daşa din strânsoarea lui şi am verificat dacă mai respiră. Respira. Arăta surprinzător de în formă, chiar dacă puţin din sângele curs din rana mea îi mânjise obrazul şi pierdusem căciula de

samur pe drum. Doar picioarele îi îngheţaseră iar.

Găschdi şi Wäschdi au fornăit bucuroşi. Stăteau împreună într-o boxă mare şi au ridicat curioşi capetele peste peretele separator. M-am răsucit, cu Daşa în braţe, în jurul propriei axe. Aici existau ascunzători suficiente, de la căpiţele de fân, la care se ajungea pe o scară, până la cămăruţa din colţ, în care se aflau şeile, iar cuferele, lăzile, păturile şi sacii cu nutreţ atârnau peste tot de-a lungul pereţilor. Dar la ce folosea chiar şi cea mai bună ascunzătoare în faţa pistoalelor care puteau străbate orice ladă, orice scândură şi orice cal? Totuşi, am lăsat-o pe Daşa în cel mai ascuns colţ, pe o ladă, şi am învelit-o cu o pătură pentru cai. Apoi am căutat o armă. O iurcă nu se putea pune cu un pistol, însă era mai bună decât nimic.

între timp, Ben deschisese boxa cailor şi nu aveam nicio idee de ce. Poate că voia să îi atace pe soţii Ludwig călare?

Aşa cum stătea acolo, în frac, cu o expresie gravă, în faţa peretelui de lângă uşă, cu o placă de metal în spatele lui, pe care scria „Fumatul interzis în grajduri", era cea mai frumoasă privelişte pe care o văzusem vreodată.

— Crezi că Tristan se va descurca? a întrebat el. Dacă toţi trei îl urmăresc, lucrurile vor fi dificile.

— De când îţi pasă de Tristan?

— Nu îmi pasă. îl detest, a răspuns Ben. Dar, din păcate, nu îl pot ucide, fiindcă ţi-a salvat viaţa.

A trebuit să surâd. Era uşor exagerat. însă Tristan, cu săritura lui din apartamentul Panorama, mă salvase de soarta de a fi etichetată drept o bonă iresponsabilă. Tot ce se petrecuse mai departe fusese fiindcă mă salvase el, dacă o luai ad litteram.

— Eu ar fi trebuit să fiu cel care te salvează, a spus Ben, disperat. Dar, în loc de asta, am încercat să-ţi scot din cap ideea răpitorului şi te-am considerat nebună.

Asta aşa era.

M-a privit cu seriozitate.

— Ce am vrut să îţi spun mai devreme şi nu am îndrăznit... Fanny, m-am îndrăgostit de tine. Eşti cea mai minunată, mai amuzantă, mai inteligentă şi mai îndrăzneaţă fată pe care o cunosc. Iar, când am aflat de la Monsieur Rocher

despre pericolul în care erai, am regretat că nu apucasem să îţi spun asta, fiindcă mi-a fost teamă că nu o să mai am altă ocazie.

Mi-au dat lacrimile. Mi-ar fi plăcut să las furca jos şi să alerg să îl sărut.

Dar nu aveam cum, fiindcă am auzit voci afară. Şi indicaţii şoptite.

— Mă bucur să te cunosc, am şoptit, fără să ştiu dacă vocea mea a ajuns la el. Dar el m-a înţeles.

— îmi pare rău că am întârziat, a spus el, la fel de încet.

Păi, cu siguranţă ajunsese la timp ca să murim împreună.

Cineva a bătut la uşa grajdului, foarte civilizat şi politicos.

— Fanny? Eşti aici, dragă? Era o nebunie, însă vocea domnului Ludwig încă suna ca a unui domn în vârstă şi amabil. Era singur? Cine era cu el? Pierre sau soţia lui? Sau amândoi? Sau, în sfârşit, bărbatul acoperit de zăpadă se ridicase?

— Dacă nu ai fi fost atât de încăpăţânată, ai fi fost în patul din apartamentul Panorama acum, dormind, a spus domnul Ludwig, voios. în regulă, probabil că ai fi fost un pic iritată şi ai fi golit minibarul, sperând să te îmbeţi, fiindcă mica ta protejată s-a ascuns, însă ar fi fost un preţ mic, comparativ cu cel pe care-l vei plăti acum.

Acum totul căpăta sens! Soţii Ludwig îi ameţiseră pe Daşa şi pe Don şi-i ascunseseră pe etajera din cămăruţa pentru muzică, pentru a crea un scenariu similar în seara adevăratei răpiri. Nimeni nu s-ar fi gândit la o răpire, fiindcă anterior copiii se ascunseseră ore în şir şi fiindcă bona zăcea beată într-un colţ. Soţii Ludwig ar fi câştigat timp, aşa.

Era un plan atât de simplu şi atât de perfid. Ar fi funcţionat, dacă autorul de thrillere nu s-ar fi documentat, întâmplător, despre Răpitorul de la Grand Hotel, şi dacă nu ar fi adus tema în discuţie...

Ce spusese bunicul lui Tristan? Coincidenţele sunt, de fapt, planul Domnului?

Am schimbat o privire cu Ben. Pricepuse şi el ideea, fiindcă gura i s-a mişcat într-un zâmbet.

— Nu ţi se pare că e timpul să te predai? a întrebat, cu blândeţe, domnul Ludwig.

Oricum nu poţi câştiga. De ce faci lucrurile atât de dificile? Dă-ne copilul şi nu ţi se va întâmpla nimic.

Ben a scuturat scurt din cap, iar Găschdi a pufnit.

— Gândeşte-te la copil, a spus domnul Ludwig. La ce supui sărmanul viermişor.

Trecusem printr-o paletă atât de variată de emoţii în seara asta, dar furia cumplită care m-a cuprins atunci era complet nouă. Era atât de injust! Nu voiam să mor – nu încă. Nu fără să-l fi sărutat pe Ben pentru prima dată. Şi pentru a doua, şi pentru a treia oară…

— Ar fi mai bine să vă predaţi, domnule Ludwig sau care v-o fi numele de fapt, am strigat eu. Poliţia este deja pe drum şi ştie totul. Aşa că renunţaţi, înainte să fie prea târziu.

Domnul Ludwig a râs.

— OK, atunci să facem lucrurile dificile. S-au auzit două lovituri surde, ciudate, şi mi-a luat o secundă să pricep că erau focuri de armă care făcuseră zăvorul să explodeze. Poarta grajdului s-a deschis brusc. Ai făcut o prostie când nu ai folosit timpul ăsta ca să fugi pe uşa din spate. Acum, e prea târziu.

În cămara pentru nutreţ exista, într-adevăr, o altă intrare, pe care o ignorasem, iar revelaţia m-a plesnit cu o palmă îngheţată. Când domnul Ludwig a intrat pe poartă, iar Ben l-a atacat, cu acelaşi strigăt sălbatic cu care-l atacase şi pe ucigaş mai devreme, într-o luptă inegală dintre un panou cu „Fumatul interzis” şi un pistol, m-am răsucit.

Dar era deja prea târziu. Doamna Ludwig ajunsese în spatele meu, iar ultimul lucru pe care l-am văzut a fost un ac hipodermic care se grăbea spre mine.

V

Când m-am trezit, în faţa ochilor mi-a apărut un perete plin de cărţi şi, imediat, chipul îndrăgit al lui Monsieur Rocher.

— Am murit? am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Deloc. Doar dacă nu există oameni care-şi imaginează raiul ca pe o bibliotecă.

Mi-am dat seama cât de stupidă fusese întrebarea mea. Rana de la umăr îmi pulsa, piciorul mă durea, iar eu purtam încă uniforma de cameristă, deşi mâneca era tăiată. Zăceam pe nişte perne de catifea luxoase, aşezate pe unul dintre pervazurile tapisate de la ferestrele din biblioteca principală a Castelului din nori. Afară era întuneric, aşa că încă era noapte. Ca să mi se ofere puţină intimitate, draperiile fuseseră trase pe jumătate, însă auzeam voci şi râsete, de parcă ar fi fost încă o petrecere undeva, pe coridoare, în foaier, la bar – totul părea plin de oameni.

Cineva îmi îngrijise rana. Un plasture alb se vedea în partea de sus a braţului meu. Mi se părea aproape imposibil ca o rană care sângerase atât de puternic să necesite doar un bandaj atât de mic.

— Glonţul te-a şters doar. Neplăcut,

dar nu foarte grav, mi-a explicat Monsieur Rocher. Am putut să-i conving pe cei de la ambulanţă să nu te ia la clinică. M-am gândit că ai prefera să fii aici, cu noi, când te trezeşti. Domnul Montfort a vrut să te aşezăm în bibliotecă – se pare că nu îi plăcea ideea ca oamenii să îţi vadă cămăruţa, când te vizitează. Eşti foarte căutată şi toată lumea aşteaptă să te trezeşti. Deşi autorul de thrillere din camera 106 susţine că poliţia datorează arestarea Răpitorilor de la Grand Hotel numai deducţiei, ştim cu toţii cine a fost adevărata eroină a serii. Mi-a zâmbit, privindu-mă peste rama ochelarilor.

— Unde sunt Ben şi Daşa? Am încercat să mă ridic. Şi ce s-a întâmplat cu Tristan şi cu soţii Ludwig? Şi cu Pierre?

Monsieur Rocher m-a împins cu blândeţe înapoi pe perne.

— Ah, scuze! Ar fi trebuit să îţi spun asta prima dată. Soţii Ludwig, Pierre şi complicele lor sunt în custodia poliţiei. Lui Ben îi este mai bine. A stat tot timpul lângă tine şi te-a ţinut de mână. Cred că a şi plâns nuţel. Micuţa Daşa s-a trezit deja de două ore, iar medicul spune că este bine. Tatăl ei a plâns şi el. Iar tânărului domn Brown i-a fost reparată urechea ruptă. Din câte ştiu, el nu a plâns, însă a întrebat de mai multe ori de tine. Bunicul lui şi el zboară mâine înapoi la Londra.

Mi-am atins pieptul. Colierul cu diamante furat era încă acolo. De fapt, nu ar fi trebuit să îl ating, fiindcă mă apăsa atât de tare, încât era greu de ignorat. Din fericire, nu îl descoperise nimeni.

Nu era de mirare că Tristan întrebase de mine!

— Cât este ceasul?

— Două şi jumătate, a spus Monsieur Rocher. Dar am fost cu toţii atât de agitaţi, încât am uitat să sărbătorim Anul Nou şi să înălţăm lampioanele. Balul de revelion nu s-a încheiat niciodată atât de repede. Nimeni nu a mai avut chef de dans când au auzit ce s-a întâmplat. Poliţia şi ambulanţele tocmai au plecat.

— Dar nimeni nu pare să fi mers la culcare. Am făcut semn spre bar, unde păreau să se concentreze zgomotele petrecerii.

— Nu, nimeni nu doarme încă. Toată lumea este foarte agitată şi curioasă. Sunt sigur că ai multe întrebări.

Da. Iar cea mai presantă era cum reuşiserăm Ben şi cu mine să ieşim din grajd.

Se dovedise că, în graba noastră, neglijaserăm mult mai multe decât doar să ne gândim la uşa din spate. De exemplu, nu ne gândiserăm unde se afla bătrânul Stucky sau ce efect putea avea prezenţa unor oameni cu pistoale asupra unor cai.

Bătrânul Stucky dorise să mai vadă o dată caii

în seara asta, aparent fiindcă auzise o voce interioară care-l îndemnase s-o facă. Iar, când se apropia de grajduri, a văzut că soţii Ludwig erau pe cale să spargă zăvorul şi s-a înfuriat. Şi, deşi era foarte mic, în vârstă şi foarte slăbit, se afla în postura de a-şi apăra teritoriul.

„Cin îl *inervează* pe bătrânu' Stucky îl înfurie bine", declarase el poliţiei, mai târziu.

Şi nu doar pe el, ci şi caii. Găschdi voia doar să aibă parte de un somn binemeritat, aşa că-şi meritase numele: lovitura pe care i-o aplicase domnului Ludwig, chiar înainte să tragă, fusese într-adevăr un *gest grandios*. Domnul Ludwig zburase doi metri şi se lovise de perete, primind în cap o troacă pentru nutreţ de la bătrânul Stucky. Apoi, cam tot ce se mai găsea în grajd şi putea fi trântit în cap. Mi-ar fi plăcut să văd asta, deşi, în momentul acela, doamna Ludwig mă trimisese deja în Nirvana. Ea nu avea pistol, ci câteva seringi. Scosese una şi o ţinuse în faţa ei, ca pe un cuţit, când Ben, al cărui adversar fusese deja făcut knockout de iapă şi de bătrânul Stucky (care, ca să fie sigur, continua să trântească alte lucruri în capul domnului Ludwig), o atacase cu semnul lui care interzicea fumatul. Faptul că îmi pierdusem cunoştinţa îl enervase într-atât încât aruncase semnul, apucase furca pe care o scăpasem eu şi o împinsese pe doamna Ludwig spre perete, susţinut în mod energic de Waschdi,

care dorise şi el un rol în melodramă. Doamna Ludwig îşi dăduse seama că pierduse şi, fiindcă nu se mai putea baza pe ajutorul soţului, a dat drumul acului hipodermic şi a început să implore.

— Ce s-a întâmplat apoi ar trebui să îţi povestească Ben, mai degrabă, a spus Monsieur Rocher şi s-a ridicat. Eu merg să îţi pregătesc o ceaşcă de ceai întăritor. Madame Cleo ţi-a adus nişte trufe divine. Erau pregătite pentru doamna din camera 303, însă a considerat că tu ai mai mare nevoie de ele.

Era ciudat să tronez pe acele perne mătăsoase din bibliotecă, să îl aştept pe Ben şi să fiu tratată ca un oaspete VIP. Am mai primit încă o pernă (pe care mi-a fost ridicat genunchiul) şi o alta la spate, iar Pavel în persoană mi-a adus o pătură de caşmir de la spălătorie, cu care m-a învelit. A plâns şi el puţin, fiindcă nu îşi dădea seama cum de fusesem atacată în spălătoria lui, chiar când avea o seară liberă, şi a mai plâns când a aflat că Berta Obosita servise de două ori ca ascunzătoare pentru micuţa Daşa.

— Vezi? Şi toată lumea zice că nu ar mai fi bună de nimic. M-a sărutat pe ambii obraji înainte să plece (aveam să-i povestesc istoria cu maşina de călcat a doua zi) şi mi-a promis să îi transmită mulţumirile mele bătrânului Stucky. Aşa cum stăteau lucrurile, se pare că omuleţul ne salvase vieţile, mie şi lui Ben. împreună cu Gäschdi şi

Wâschdi, cărora voiam să le duc morcovi în plus a doua zi.

Imediat după ce a dispărut Pavel, Grade, Amy şi Madison mi-au adus un platou cu fructe tăiate (care au rămas neatinse, fiindcă ajunseseră trufele de la Madame Cleo, între timp) şi m-au bombardat cu întrebări. Trebuia să recunosc că aventurile mele şi ale Daşei erau interesante de povestit: răpitori care aşteptau în faţa uşii, înarmaţi cu ace hipodermice şi pistoale, la fel ca lupul din povestea cu cei trei purceluşi, salturi de la ferestre, fuga prin zăpadă, alunecarea pe toboganul din pivniţa cu cărbuni depăşeau romanele poliţiste de renume, iar ce era mai incitant abia urma. Grade s-a simţit ofensată fiindcă soţii Ludwig nu o aleseseră pe ea ca victimă, în timp ce ea se zbătea să îşi accepte soarta plicticoasă, Amy mi-a povestit cum lămurise pentru totdeauna neînţelegerile dintre ea şi Aiden. Nici nu era necesar, fiindcă îmi dădusem seama din expresia ei surâzătoare şi din ochii ei fericiţi, strălucitori. Aiden, care se sprijinea de uşa bibliotecii şi o aştepta, arăta la fel.

Ella şi Gretchen, pe de altă parte, erau foarte furioase amândouă. Tristan nici măcar nu-şi făcuse apariţia la bal, iar Ben fusese atât de absent, de la bun început, încât fusese cauza unui ambuteiaj, care o trăsese la pământ nu doar pe Gretchen, ci şi pe politiciană şi pe soţul ei.

Madison făcuse o poză şi o postase în secret pe contul de Instagram al lui Gretchen, cu haştagurile #glamournon- stop, #gretchenametita şi #ambutevals.

Acum chiar că de-abia aşteptam să vorbesc cu Ben. însă el nu apărea. în schimb, a venit Don. La fel ca Grade, ar fi trebuit să doarmă de mult, însă era prea multă agitaţie acolo, jos. Văzuse cu ochii lui cum îl lua poliţia pe ucigaşul cu mănuşi. Complicele violent al soţilor Ludwig nu fusese capabil să se elibereze singur, ci îl scosese din zăpadă brigada de pompieri. Bradul Semilună făcuse o treabă excelentă. Tipul scăpase, în mod miraculos, doar cu o uşoară hipotermie.

— Este adevărat că te-ai luptat de una singură cu trei persoane şi un pistol şi ai câştigat? a întrebat Don.

— Aproximativ, am spus eu, cu modestie. însă da, i-am încuiat în pivniţa cu cărbuni.

Don a încuviinţat.

— Poate că nu eşti cea mai rea bonă din lume, Fanny Funke din Achim, de lângă Bremen.

Da, poate că nu eram. Şi poate nici Don nu era cel mai nesuferit copil din lume; cu siguranţă existau şi mai răi. Unul sau doi. Dacă chiar căutai cu atenţie.

Până şi Roman Montfort a venit să mă viziteze

în nişa mea de la fereastră. în aparenţă, venise să se intereseze, neobişnuit de prietenos, de starea mea de sănătate şi să mă laude în câteva cuvinte pentru ceea ce numise un comportament corespunzător. Dar mi-am dat seama foarte repede că voia doar să se asigure că părinţii mei nu aveau să depună vreo plângere. Asigurarea unei interne minore, care fusese forţată să sară de la o fereastră în timpul programului, încasând o împuşcătură şi o injecţie cu tranchilizant, nu era tocmai limpede, probabil...

L-am asigurat că, în interes propriu, nu voiam să le spun nimic părinţilor despre evenimentele nopţii, iar el a plecat mai liniştit.

Apoi am rugat-o pe Amy să mă ajute să mă ridic, înainte să vină alt vizitator, cât îl aşteptam pe Ben, fiindcă trebuia să merg urgent la toaletă. Amy, Grade şi Madison m-au escortat în budoar, aşa cum numea domnişoara Müller toaleta pentru doamne de lângă foaier. Cele trei fete Barnbrooke au înţeles cât de inconfortabil m-aş fi simţit să trec pe lângă oaspeţi în rochia mea cu o mânecă şi purtând doar un pantof, aşa că s-au adunat în foaier ca să anunţe lansarea lampioanelor. Gratie avea pe cap căciula-pisică. La bar, cineva a început să cânte „Oda bucuriei" de Beethoven.

— Ia uite-l pe Tristan, a strigat Gracie. Ce păcat că s-a schimbat! Mai devreme, avea o cămaşă sfâşiată şi plină de sânge. Madison a vrut să-i facă o poză cu Ella, dar ea a refuzat.

Tristan stătea lângă bunicul lui, sprijinit cu spatele de o coloană din foaier, şi îmi zâmbea. Urechea îi dispăruse sub un bandaj gros, dar asta nu îi deranja aproape deloc aspectul perfect. Era şi rămâne cea mai frumoasă persoană pe care am întâlnit-o.

Şi sărutat-o. De fapt, a fost invers, fiindcă el mă sărutase pe mine. Iar, dacă o luam ad litteram, nici măcar nu fusese un sărut, ci o reanimare. O măsură de resuscitare care mi se părea că se întâmplase cu veacuri în urmă; de parcă i s-ar fi întâmplat unei alte fete, într-o altă viaţă.

M-am gândit la povestea pe care mi-o servise Tristan jos, în spălătorie, despre cum nu era hoţ, ci lucra, împreună cu bunicul lui, pentru o societate secretă care ajuta lucrurile să ajungă unde le era locul. Am decis că povestea era atât de absurdă, încât probabil că era şi adevărată. În plus, Tristan chiar îmi spusese adevărul de la bun început.

Am decis că era timpul să îi înapoiez colierul, ca zeiţa Kali să îşi poată reprimi cel de-al treilea ochi, echilibrând din nou universul. Firește că aş fi putut să-l duc pe Tristan într-o nişă sau într-o debara, ca în vremurile bune, însă mi-a venit o idee mai bună.

— Pot să împrumut din nou căciula ta cu pisică, Gracie? am întrebat, când ne aflam în budoar. Gracie şi-a scos-o imediat de pe cap şi mi-a întins-o. Nici măcar nu a clipit când am

intrat în toaletă cu ea în mână. Am înfăşurat colierul în mai multe straturi de hârtie igienică şi l-am aşezat în căciulă. Am o misiune pentru tine, am spus, când am ieşit. Trebuie să fii transmiţătoarea unui mesaj supersecret în căciula-pisică, adresat lui Tristan Brown. Nu este însă lipsit de primejdii.

— în regulă, a spus Gracie, iar Madison a strigat:

— Vreau şi eu!

— OK. Atunci, mergeţi amândouă. Este foarte important ca nimeni să nu vadă ce este înăuntru, în afară de Tristan. Tu, Gracie, îi vei preda căciula şi vei spune: *Agent Fanny te salută şi îţi doreşte călătorie plăcută.* Iar tu, Madison, vei spune apoi: *Trăiască echilibrul!* Vi veţi aminti?

Amândouă au dat din cap cu entuziasm şi au dispărut pe uşă. Am rămas înăuntru, cu Amy, care nu a pus nicio întrebare. în oglinzi – erau imense şi aveau rame elegante, aurii – am stabilit că arătam la fel ca întotdeauna, aşa, dar nu foarte rău. Totuşi, Amy a scos o agrafă din poşeta ei de seară şi mi-a aranjat părul.

Tristan şi bunicul lui nu se mai aflau în foaier, când am ieşit. Asta m-a întristat puţin. Gracie şi Madison mi-au raportat, strălucind, că misiunea fusese îndeplinită cu succes.

— Ar trebui să-ţi spunem că...

— Ce, agent Madison?

— Că al treilea ochi vede totul şi că lumea îi mulţumeşte agentei Fanny, a spus Madison. Şi că trebuie să laşi fereastra deschisă, dacă fiul hotelierului se dovedeşte un idiot.

— Orice o fi însemnând asta, a comentat Gracie.

— Hm, a făcut Amy, şi a sunat exact ca Monsieur Rocher.

Mi-am reluat, mulţumită, locul de pe pervazul din bibliotecă. La bar se cântau deja cântece revoluţionare, iar afară, pe terasă, se pregătiseră lampioanele.

— V-aţi trezit. Viktor Iegorov era la uşă.

— Ce face Daşa? am întrebat.

— E foarte bine. Viktor Iegorov a mai făcut câţiva paşi. Era mult mai palid decât de obicei şi avea cearcăne adânci. Vă mulţumesc. Ştiu că am spus că în acest hotel nu i se poate întâmpla nimănui ceva rău şi poate că este adevărat – cel puţin în cele din urmă. S-a aplecat să mă ia de mână. Dar nu fiindcă locul acesta ar fi magic, ci fiindcă oamenii care lucrează aici sunt aşa. Cum aş putea să vă mulţumesc? V-aţi pus în joc propria viaţă pentru cea a fiicei mele.

— Am avut şi ajutor, am spus eu şi m-am prefăcut că nu văd lacrimile care începuseră să îi curgă pe obraji. De la Tristan, de la Ben şi... nu i-aş spune tocmai magie, însă... M-am gândit la

luminile care reacţionaseră nebuneşte în spălătorie. La umezeala de pe faţa mea, când am vrut să intru în magazia pentru schiuri. La faza cu Bradul Semilună. Sau poate da, am murmurat eu.

Viktor Iegorov îmi dăduse drumul mâinii şi se uita pe fereastră, în noapte.

— Trebuie să ştiţi că, atunci când am fost aici, la Castelul din nori, cu mulţi ani în urmă, nu eram cu mult mai mare decât un copil şi eram disperat, a spus el încet. Nu mai voiam să trăiesc. Dar... locul acesta şi oamenii săi m-au salvat. Nu doar că m-au oprit din a-mi lua viaţa, ci mi-au insuflat suficient curaj să mi-o continui. Ceea ce aţi făcut astăzi pentru fiica mea nu voi uita niciodată. Aş dori să îmi arăt recunoştinţa. Dacă există ceva pe care-l pot face pentru dumneavoastră – iar banii nu au nicio importanţă – vă rog să îmi spuneţi.

Şi-a şters lacrimile de pe obraji şi mi-a surâs.

Pentru o clipă, m-am simţit prinsă în capcană. Pe de o parte, tocmai ajutasem la uşurarea lui de o piatră preţioasă în valoare de un milion de dolari. Pe de altă parte, nu fusese pentru mine, ci pentru zeiţa Kali, şi, cu puţin noroc, pierderea nu avea să se remarce vreodată.

— Dacă doriţi să păstraţi acest loc aşa cum este acum, atunci puteţi face ceva pentru mine, am spus eu, încet. De fapt, nu pentru mine, direct, ci pentru toţi cei de aici. Dar pentru asta

ar trebui să intraţi în industria hotelieră.

— Continuă, a spus Iegorov, iar zâmbetul i s-a adâncit, în timp ce a devenit atent.

— Este încă un secret, însă hotelul e de vânzare. Ar trebui să licitaţi peste alt cumpărător.

Iegorov a râs.

— Se întâmplă să fie specialitatea mea, a spus. Mă ocup.

Nu m-am îndoit o clipă. O fi avut Burkhardt o valiză plină cu bani murdari şi o fi fost uns cu toate alifiile, însă nu avea cum să ridice un deget împotriva unui oligarh rus. Planurile sale de blocuri şi magazine de golf s-au dus pe apa sâmbetei în secunda în care Iegorov a părăsit biblioteca, cu paşi hotărâţi.

în sfârşit, a ajuns şi Ben.

Respira uşor întretăiat când a năvălit în bibliotecă.

— îmi pare rău că am întârziat, a spus el.

— A trebuit să repari un telefon mobil?

A zâmbit.

— Nu. Am discutat cu poliţia. Şi am mai găsit şi ăsta. Şi-a tras mâna ascunsă la spate şi mi-a arătat ce ţinea în ea: pantoful meu. Era pe treptele de la magazia pentru schiuri. Să vedem dacă ţi se potriveşte, Cenuşăreaso.

— Mulţumesc, Alteţă. I-am întins

piciorul. Delia avea să se topească. Chiar dacă nu era vorba despre vreun condur de sticlă, ci despre unul dintre pantofii de muncă confortabili comandaţi de domnişoara Miiller.

— Vine turnat. Ben a zâmbit iar. Acum putem ieşi împreună, înălţăm un lampion şi ne punem o dorinţă. A arătat spre terasă, prin fereastră. Uite, au ieşit şi soţii Iegorov cu Daşa. Iegorov ţinea fetiţa în braţe. Era adorabilă cu buclele ei şi privind cu ochi mari spre cer. Se pare că toate întâmplările serii nu o afectaseră deloc.

— Mi-aş dori ca soţii Ludwig să rămână după gratii pentru tot restul vieţii, am spus. Apropo, poliţia ştie că presupusul inel de logodnă al doamnei Ludwig este, de fapt, parte din răscumpărarea pe care au cerut-o într-un alt caz de răpire?

— Poftim? Inelul cu piatră roz? Cel pe care l-a furat soţia oligarhului, iar tu l-ai înapoiat?

Am încuviinţat. La un moment dat, trebuia să îi spun lui Ben adevărul despre asta. Dar nu atunci.

— îl pot folosi ca dovadă.

Ben m-a privit uluit.

— Nu e posibil, fiindcă... Şi apoi mi-a spus ce se întâmplase în grajd, după ce o împinsese pe doamna Ludwig la perete, sub ameninţarea furcii.

Doamna Ludwig i se păruse, brusc, micuţă şi

fragilă. Deschisese larg ochii şi îl implorase, cu o voce foarte delicată, să nu facă nimic, *te rog, te rooog*. Fusese o neînţelegere imensă şi el o speria. Apoi începuse să plângă şi să se bâlbâie ca îi părea teribil de rău pentru tot.

— Eram atât de furios fiindcă zăceai pe podea din cauza ei şi fiindcă trecuseşi prin atâtea. Dar nu pot să lovesc bătrâne care imploră, nici măcar dacă sunt Satana în persoană. Aşa că am făcut ceva copilăresc: i-am smuls inelul de logodnă şi i l-am aruncat afară, în zăpadă, dincolo de poartă. Ca măcar să o răănesc aşa. A început imediat să mă insulte, oprindu-se din plâns. Nu ai crede ce colecţie de înjurături posedă doamna!

— I-ai aruncat inelul?

Ben a încuviinţat, puţin forţat.

— Nu ştiam că este o dovadă.

— Şi că valorează trei milioane de euro, am spus.

— Ce? a oftat Ben. Mâine mergem să îl căutăm, chiar şi dacă trebuie să cercetăm fiecare centimetru pătrat. Dar nu avem nevoie de el ca dovadă, fiindcă situaţia este limpede, iar Pierre şi tipul cu mănuşi vor completa totul cu mărturiile lor. Haide. Mi-a întins mâna. Să mergem la ceilalţi, altfel ratăm lampioanele.

M-am ridicat. Barul era liniştit acum, chiar şi pianistul luase o pauză. Dintr-odată, lumina candelabru- lui s-a stins, cu un oftat moale, iar lumânările din faţa ferestrelor au devenit mai

strălucitoare. Dar poate că nu era nevoie de asta ca să fie limpede că irosisem deja prea mult timp. M-am apropiat de Ben şi i-am înconjurat gâtul cu braţele. La fel ca mine, a părut să creadă că lampioanele mai puteau aştepta. Cu un oftat, m-a tras la pieptul lui şi m-a sărutat, intens şi tandru.

Sărutul lui Tristan de afară, din zăpadă, o fi fost cel mai incitant de care avusesem parte în viaţă, însă acesta a fost cel mai frumos. Pur şi simplu, sărutul potrivit la momentul potrivit.

/CÂTEVA LVNl MAi TÂAZiV v

Luna septembrie era preferata mea aici, în munţi. Lumina era de o blândeţe incredibilă şi mângâia verdele pajiştilor alpine, brazii şi jnepenii, parcă acoperindu-i cu o pojghiţă aurie. Castelul din nori era mai frumos ca niciodată.

întorcându-mă de la grajduri, unde îi hrănisem pe Găschdi şi pe Wăschdi, m-am oprit să mă uit mai bine la hotel. îl văzusem pentru prima dată cu un an în urmă. A doua zi împlineam, oficial, un an la castel. Nimeni nu îmi spusese nimic, însă, din felul în care Ben şi Monsieur Rocher se opreau brusc, în mijlocul conversaţiei, când apăream eu, sau în care Pavel devia de la subiect, ajunsesem de mult la concluzia că puneau la cale o petrecere surpriză. Hotărâsem să mă prefac că nu ştiam nimic şi să

reacţionez ca atare.

Evenimentele dramatice din seara de revelion păreau să se fi petrecut în urmă cu o veşnicie, exceptându-l pe bătrânul Stucky, care povestea regulat (cu ochii strălucind bizar) cum îl pusese cu botul pe labe pe domnul Ludwig. Presupusul inel de logodnă al doamnei Ludwig nu reapăruse, în ciuda căutărilor noastre asidue. Sperasem că avea să iasă la iveală când se topea zăpada, însă nimic.

Deşi soţii Ludwig îşi retraseseră mărturisirile, sfătuiţi de avocaţii lor, dovezile fuseseră mai mult decât suficiente ca să îi acuze şi să îi arunce la închisoare. La început, nu doriseră să o răpească pe Daşa, ci ţinta lor fuseseră Don şi valiza cu bani murdari a tatălui său. Doar că, atunci când îşi dăduseră seama că aşa-zişii Smirnovi erau, de fapt, familia oligarhului Iegorov, care deţinea una dintre cele mai preţioase bijuterii din lume, renunţaseră la planurile originale şi hotărâseră să o răpească pe micuţă. Cine ştie dacă n-ar fi ieşit ceva cu totul diferit, dacă nu s-ar fi lăsat tentaţi de lăcomie? într-un fel sau altul, chestiunea a fost tranşată pentru totdeauna, iar soţii Ludwig ajunseseră la închisoare. Iegorov mă îmbrăţişa de fiecare dată când venea să urmărească progresul construcţiei şi, de fiecare dată când mă îmbrăţişa, plângea. Cred că era în firea ruşilor.

Se ţinuse de cuvânt şi investise în hotel. Roman Montfort se opusese, la început, însă, când îşi dăduse seama că putea să încheie o afacere mult mai bună (şi complet legală) cu Iegorov, decât cu vechiul său amic Burkhardt, şi fiindcă, pentru un om ca Montfort, banii primau întotdeauna în faţa prieteniei, a semnat înţelegerea. Apoi s-a retras de la hotel şi a trecut oficial jumătate din partea lui pe numele lui Ben, pe care Iegorov şi retrogradul Rudi îl numiseră manager. În martie, ultima dată când îl văzusem pe tatăl lui Ben, ne anunţase că îşi părăsea iubita din Sion şi se muta la Frankfurt, cu Mara Matthâus. Relaţia lor părea să fie serioasă, atât de serioasă, încât îşi anunţaseră nunta pentru primăvara următoare şi doreau să o celebreze la Castelul din nori. Până atunci aveau să se încheie şi ultimele lucrări de renovare. Iegorov îşi dorea să păstreze vechiul şarm al hotelului, însă folosise o grămadă de bani ca să cureţe temeinic casa, nu doar în aripile destinate oaspeţilor, ci până la ultima cămăruţă de la mansardă.

Săptămâna trecută, eşafodajul care înconjurase întreaga clădire fusese demontat şi totul părea gata, cel puţin pe dinafară.

Aproape că ajunsesem în curtea din faţă şi l-am auzit pe Pavel cântând. Vocea lui răsuna prin ferestrele deschise ale spălătoriei. Era melodia cu

un tempo lent a lui Schubert, „Păstorul pe stâncă”, în care este vorba despre un păstor care suspină în van după iubita sa, aflată tocmai, hăt, în vale. Dar în loc să cânte *Mă roade o durere adâncă! Am pierdut orice speranţă! Sunt atât de singur,* Pavel cânta: *Mă rade o durere încă! Am pierde orice raniţă! Sunt atât de sincer*. Nu voiam să-l întreb ce credea că înseamnă. Refrenul s-a făcut din nou auzit, iar când m-am apropiat de intrare am început să fredonez încet: *Inima trage spre cer cu o putere minunată.*

Cele mai mari schimbări de la Castelul din nori se făcuseră, de fapt, la subsol, însă nu la spălătorie, ci la centrul de wellness. Acolo se afla acum o terasă nouă, cu şezlonguri şi cu o piscină exterioară spaţioasă. Vechea

pivniță pentru gheață fusese transformată în saună. Domnul Heffelfinger era norocos: Iegorov îi dăduse mână liberă în privința conceptului, iar Stella Iegorov făcuse multe sugestii sau insistase cu măsuri pe care le considera esențiale. Nu doar că venea aici mult mai des, însă spa-ul trebuia să întrunească și exigențele prietenilor săi bogați și iluștri, din toată lumea, care urmau să își petreacă vacanțele aici. De fapt, aveam numeroase rezervări pentru anul următor, iar sărbătorile de Crăciun erau deja complet acoperite încă din aprilie. Spre surprinderea noastră, familia Burkhardt rezervase din nou apartamentul din turn, iar eu chiar așteptam cu interes să îl revăd pe Don Junior – lucru pe care nu l-aș fi crezut. Dar am fost și mai bucuroasă de întoarcerea iminentă a familiei Barnbrooke, în special a lui Gracie, Madison și Amy, cu care ne scriam în mod regulat. Gracie și Madison învățau acum karate și doreau să intre în serviciul de spionaj când se făceau mari.

Uneori mă întrebam dacă Tristan, bunicul lui și colegii lor din societatea secretă, pentru care lucrau, returnaseră într-adevăr piatra din colier complexului indian de temple. Aici, în munți, viața își recăpătase echilibrul. Domnișoara Müller fuma în continuare, în secret, în fiecare seară, un

trabuc; Pavel, Monsieur Rocher şi bătrânul Stucky jucau skat în fiecare a treia seară de marţi, la spălătorie; bucătarul-şef urla în continuare la 367 personal, iar Madame Cleo ne aproviziona cu suficienţi carbohidraţi.

Numai Iaromir lipsea. Se dovedise că lucra sub acoperire pentru o agenţie de investigaţii cehă, care dorea să îl acuze pe Burkhardt Senior pentru că deţinea instalaţii de incinerare şi procesare a deşeurilor în Cehia, prin care spăla bani. £1 şi domnul Huber, agentul de asigurări care, fără să ştie, îşi distrusese jobul, se cunoşteau de când se pregătiseră împreună la Interpol. De aceea îl vizitase Huber, în aripa destinată personalului, în dimineaţa în care îl întâlnisem prima dată pe Tristan. îşi promiseseră unul altuia să nu îşi dezvăluie adevăratele identităţi. Dar fiindcă Burkhardt nu se mai folosea de Castelul din nori ca să îşi ascundă afacerile ilegale, prezenţa lui Iaromir devenise redundantă, aşa că ne despărţiserăm de el cu inima grea. Sub acoperire sau nu, fusese cel mai bun îngrijitor pe care-l avusese vreodată Castelul din nori. La plecare, ne-a promis că va încerca să ajungă aici în vacanţă, cu familia lui.

Şansele ca familia Iegorov să nu observe niciodată că deţinea o copie deosebită a colierului original erau la fel de mari ca întotdeauna. Stella Iegorov îl adora mai mult ca niciodată şi era convinsă că ea rupsese blestemul care plana asupra diamantului Nadejda.

Am trecut prin uşa rotativă şi am străbătut încet foaierul, i-am făcut semn din cap lui Denise, de la recepţie, am mângâiat Pisica Interzisă care, teoretic, nu mai era interzisă, şi am stabilit să mă întâlnesc cu Monsieur Rocher la ora patru, să bem un cappuccino.

Sus, în cameră, am deschis larg geamul şi am aşteptat să ajungă cei şapte Hugo. Nu mai locuiam în cămăruţa de la mansardă, care, la fel ca toate camerele din aripa de sud, tocmai fusese renovată, ci împreună cu Ben, în camera 210. Era o cameră pe colţ, cu balcon şi ferestre care dădeau spre sud, spre valea de la poalele vârfurilor de peste 4 000 de metri, şi spre vest, adică spre prietenul meu, Bradul Semilună. Abia aşteptam să aprindem focul în şemineu, când se

răcea. Domnişoara Miiller şi echipa ei fuseseră sfătuite să treacă peste camera noastră – preferam să separăm lucrurile. Ar fi fost ciudat ca ea să facă patul în care eu şi Ben dormeam împreună, mai ales că era, în continuare, la fel de strictă cu mine. însă nu ar fi putut găsi cusur în felul în care făceam patul; îmi puneam chiar şi două tablete de ciocolată pe pernă, în fiecare seară.

Uneori îmi era puţin dor de cămăruţa mea şi de linia moartă. Poate că eu şi Ben am fi putut elibera, temporar, camera 210, pentru oaspeţi, de Crăciun. Era, în fond, una dintre cele mai plăcute din hotel. Părinţii mei, care urmau să ne viziteze, împreună cu fraţii mei, în vacanţa de toamnă, primiseră de la Ben apartamentul din turn. Era puţin agitat, făcându-şi griji că părinţii mei nu aveau să-l placă. în privinţa asta am putut să îl liniştesc, fiindcă, mai întâi, avea diplomă de absolvire a liceului, şi apoi mama mea urma să fie încântată că, graţie lui Iegorov, totul fusese renovat ecologic şi sustenabil. Şi, în al treilea rând, oricum nu îmi păsa deloc ce credeau părinţii mei despre Ben.

Delia mă vizitase imediat după absolvire şi, deşi hotelul era un şantier, îi plăcuse atât de mult, încât aproape că îşi anulase anul ca *au-pair* în America. Acum îmi trimitea aceleaşi mesaje vesele din Wyoming.

Un lucru ne uimea încă pe Ben şi pe mine: ajutorul de la bucătărie cu care avusesem memorabila conversaţie despre inimi din lift. Fusese aceeaşi fată care-l împiedicase pe Ben să alerge la subsol, în seara de Anul Nou, şi îl trimisese la Bradul Semilună. Ben îşi amintea încă cerceii ei în formă de lacrimă. Altfel, descrierea coincidea cu ce îmi aminteam eu despre ea. Chestia ciudată era că nimeni altcineva nu părea să o recunoască. Nu fusese niciodată văzută la bucătărie, iar Ben, căruia i-ar fi plăcut să îi mulţumească pentru ajutor, o căutase în toate dosarele personalului, însă degeaba. Era de parcă nici nu ar fi existat vreodată, iar eu eram înclinată să cred că avusesem plăcerea de a o cunoaşte pe Doamna Albă.

Un croncănit m-a smuls din reverie. Ca de

obicei, nu durase mult ca cei şapte Hugo să aterizeze pe pervaz şi să găsească chiflele. Din nefericire, încă nu învăţaseră să vorbească, însă Hugo Cleptomanul era aşa de blând acum, că se lăsa mângâiat.

După ce au mâncat pâinea, s-au ridicat în aer, unul după altul. Mai întâi Hugo Bănuitorul, apoi Melancolicul şi, la sfârşit, Cleptomanul. Dar, chiar când am vrut să închid din nou fereastra, a apărut iar şi a ţopăit spre mine, cu capul înclinat. Avea ceva strălucitor în cioc şi m-a privit parcă îndemnându-mă.

Am întins mâna, iar el mi-a pus acel obiect strălucitor în palmă, cu un cârâit mândru. Am avut nevoie de o secundă să îmi dau seama ce era. Am respirat scurt. Platina era de un alb-argintiu curat, iar piatra rozalie strălucea de parcă tocmai ar fi ieşit din mâinile bijutierului.

în cele din urmă, revenise, închizând şi ultimul cerc. Hugo Cleptomanul returnase inelul de logodnă pierdut al doamnei Ludwig.

DIRECTORAT

PERSONALUL HOTELULUI:

Fanny Funke, 17, din Achim, de lângă Bremen, a renunţat la şcoală şi este o persoană foarte curioasă.

Ben Monţfort, 18, intern la Castelul din nori, fiul lui Roman Montfort, unul dintre proprietarii hotelului.

Roman Montfort, proprietar al hotelului, răsuflat.

Rudi Montfort, proprietar al hotelului, retrograd.

Monsieur Rocher, concierge la Castelul din nori. Sufletul Castelului. Prenumele său este Petrus.

Pisica Interzisă se numeşte aşa fiindcă animalele de companie nu sunt permise la hotel. Până şi Rainer Maria Rilke ar fi mângâiat-o, în timp ce îşi rumega poeziile.

Domnişoara Müller, 42, cameristă subţire şi austeră de la Castelul din nori, discretă şi atât de subtilă, încât nici nu o vezi pe holuri. Jură că toate pământufurile au pene de struţ şi o dispreţuieşte pe Madame Cleo fiindcă strecoară *petit fours* pretenţioase personalului. Ştie chiar şi numărul de calorii din castraveţi.

Hortensia, Camille şi *Ava* sunt de la Şcoala Hotelieră din Lausanne şi au fost angajate de

domnişoara Müller ca asistente pe etaj pentru perioada Crăciunului.

Domnişoara este mătuşa lui Camille. Au cele mai josnice instincte ale hienelor pătate, iar împreună vânează cu plăcere antilope gnu.

I-am-Uitat-Numele face şi ea parte din haita hienelor. Nici Fanny, nici autoarea nu pot să-şi amintească numele ei. Dacă doriţi să îl cunoaşteţi, îl puteţi întreba pe Ben sau pe Monsieur Rocher.

Nico, 19, paj, îşi dorea licenţa în managementul hotelier, dar a primit doar o uniformă de paj extrem de caraghioasă şi multă ironie.

Jonas, 19, paj, are, spre deosebire de prietenul său, Nico, licenţa în managementul hotelier, fiindcă şi-a purtat uniforma cu mai multă demnitate decât prietenul lui şi s-a comportat exemplar.

Iaromir Novak, ceh, muncitor neobosit la Castelul din nori, îi este foarte dor de soţia şi de copiii lui.

Pavel, bulgar, tatuat pe întregul corp şi regele spălătoriei. Arată înspăimântător, însă este la fel de prietenos ca o lamă. Nu poate trăi fără tartă cu măr şi scorţişoară, Isus şi *Flautulfermecat.*

Bătrânul Stucky – foarte, foarte străvechi. Stucky este fantoma hotelului. Madame Cleo coace pentru el brioşe extrapufoase, pe care să le poată mesteca şi fără dinţi. Deviza vieţii sale: *Am trăˈt deja şieva mai råău.*

Moser-Anni – foarte, foarte străveche şi ea. Totuşi ar putea învinge mopsul familiei von Dietrichstein la cursa de 100 de metri şi este cea mai bună cameristă din lume.

Găschdi & Wäschdi (de fapt Gest Grandios şi Vestă Vetustă), doi cai din rasa Noriker. Nu prea înţeleg dialectul elveţian lipsit de dinţi, vorbit de bătrânul Stucky, fiindcă sunt din Austria, însă îl iubesc la nebunie.

Manuel Heffelfinger, manager al centrului de wellness, aflat în cel mai prost moment al carierei. Asta nu o poate ascunde nici măcar masca lui pe bază de alge, reţetă proprie, pe care şi-o aplică în fiecare dimineaţă.

Le Chef, bucătar-şef temut la Castelul din nori, care pune bucuros pe grătar ajutoarele şi le serveşte apoi la prânz Animalelor de Companie Interzise.

Madame Cleo, pătiseră celebră a Castelului din nori, fanatică a deserturilor, zeiţa eclerurilor,

petit fours, macarons... Madame Cleo este un superlativ în sine.

Pierre, 22, tânăr bucătar şi barman la Castelul din nori. Rezistă zilnic abuzurilor lui Le Chef şi îi păstrează lui Fanny cele mai gustoase chestii. Este mereu surprins.

Carolin Imhoff, educatoare, cea mai curajoasă femeie din lume.

Pianistul de la bar a dus un război amarnic împotriva companiei sale de asigurări pentru sănătate, care nu a vrut să îi recunoască ţiuitul urechilor, căpătat în timp ce cânta „Last Christmas", ca boală profesională.

Denise de la recepţie este, de fapt, în concediu.

Manfred aproape că a găsit un inel, însă nu tocmai. *Berta Obosita*, 34, maşină de spălat în care Grade, Amy, Madison şi bebeluşul Emma ar încăpea lejer, laolaltă.

Trulla Grasa, 35, masă de călcat, la care s-a ars Fanny în prima zi; mai târziu au devenit prietene.

OASPEŢII DE LA CASTELUL DIN NORI:

Tristan Brown, 19, pare desprins dintr-o pictură, atât este de frumos. Mai are şi alte talente.

Don Burkhardt Junior, 9, drac împieliţat din Ziirich, poate face să plângă bărbaţi în toată firea.

Don Burkhardt Senior, boss al mafiei gunoaielor, distruge pe toată lumea care nu ia poziţie de *la loc, comanda*.

Doamna Burkhardt se teme atât de mult de soţul şi de fiul său, încât preferă să rămână în separeul întunecat din marele apartament din turn şi să sufere de migrenă.

Viktor Iegorov (alias Viktor Smimov), oligarh rus putred de bogat (vezi şi „pleonasm"), are o relaţie specială cu Castelul din nori.

Stella Iegorov (alias Stella Smimov), soţie de oligarh rus putred de bogat, ar prefera să fie la Paris sau Saint Moritz.

Daşa Iegorov, 4, fetiţa acestui cuplu nepotrivit, îl preferă pe tatăl ei. Va dezvolta, ulterior, un gust deosebit pentru îmbrăcăminte, fiindcă până şi scutecele i-au fost create de Christian Dior.

Alexander Huber, domn care locuieşte singur în camera 117 şi are o armă.

Profesorul Brown, 69, istoric de artă şi expert în bijuterii. Bunicul lui Tristan Brown. Pe bune.

Baroana Kugellager, patroană a artelor, bogată, al cărei nume adevărat este disponibil la recepţie. în fiecare an stă cu un alt iubit, mult mai tânăr, la Castelul din nori, în perioada Crăciunului.

Autorul de thrillere, soţia sa şi cei doi fii, Elias şi Anton, sunt o familie minunată, foarte unită, cu aplecare spre discuţiile pe teme însângerate. Fiindcă este vegetarian convins, reprezintă o provocare pentru bucătărie.

Farmacistul, soţia lui şi fiica, Fee, care nu poate să scape de o răceală oribilă. Cei trei locuiesc în apartamentul Faberge.

Mara Matthăus, fostă patinatoare care, în 1992, la Jocurile Olimpice, şi-a atacat concurenta americană cu un tub de fixativ, după ce câştigase doar medalia de argint (după cele 16 medalii de aur câştigate deja la JO şi CM). îşi câştigă existenţa ca moderatoare, autoare de cărţi şi dresoare de câini.

Politiciana elveţiană din camera 206 ar fi preferat să se afle mai des în lumina reflectoarelor, însă editorul i-a tăiat frecvent momentele.

Doi pudeli, un mops şi *un căţeluş de buzunar* (alias Animalele de Companie Interzise): fiindcă aparţin
Marei Matthăus, familiei von Dietrichstein şi Stellei Iegorov, nu li se aplică interdicţia privind animalele de companie.

Big Daddy Bambrooke, mogul al textilelor din Charleston, South Carolina.

Doamna Bambrooke, soţia lui.

Hank şi *Luciile Bambrooke,* fiul şi nora lui Big Daddy şi ai doamnei Barnbrooke, părinţii lui Harper, Gretchen şi Claus.

Tom şi *Barbra Bambrooke,* al doilea fiu şi a doua noră ai lui Big Daddy şi ai doamnei Barnbrooke, părinţii Ellei, lui Amy, Jacob, Madison şi Grade.

Harper şi *Jeremy Bambrooke-James,* fiica cea mare a lui Hank şi soţul ei.

Ella şi *Gretchen* (se pronunţă *Grätschn)* Barnbrooke, 17, verişoare, adevărate frumuseţi din sud, mai rele decât surorile vitrege ale Cenuşăresei şi decât Scarlett O'Hara.

Amy Bambrooke, 15, poate fi găsită la bibliotecă sau în colţuri şi nişe ale Castelului din nori, cu o carte în mână. Va deveni prietena lui

Fanny.

Madison Bambrooke, 10, nu este cu nimic mai prejos decât sora sa, Ella, în ceea ce priveşte ironia, însă este mult, mult mai drăguţă.

Gracie Bambrooke, 8, îi place să poarte căciuli şi este plină de resurse. Ce nu bănuieşte încă nimeni este că micuţa Gracie va deveni o frumuseţe angelică, se va căsători cu un bărbat chipeş ca un demon (pe care l-a cunoscut, cândva, în condiţii speciale, într-un hotel elveţian) şi vor trăi împreună până la finalul vieţilor lor lungi şi foarte fericite.

Aiden Bambrooke, 18, are o deficienţă de auz şi este fiul adoptiv al lui Big Daddy Barnbrooke şi al doamnei Barnbrooke. Este legat de o prietenie profundă şi îndelungă cu Amy Barnbrooke, dar nu îşi poate controla nepoatele diabolice (a se pronunţa Ella şi Gretchen).

Claus şi *Jacob Bambrooke,* 17 şi 12 ani, verişori, joacă hochei pe gheaţă şi fac schi.

BebeEmma, 0, fiicalui Harper şi Jeremy Barnbrooke-James, cel mai tânăr vlăstar al clanului Barnbrooke şi prima strănepoată a lui Big Daddy. în mare parte, doarme.

Doamna von Dietrichstein şi *domnul von Dietrichstein,* experţi în familiile nobile şi jurnalişti independenţi. Nu au copii, dar au un mops. Doar Don Junior şi Monsieur Rocher le cunosc prenumele.

Cuplul în vârstă, Ludwig, are o poveste foarte romantică, îndrăgită până la lacrimi, nu doar de Fanny, şi a economisit o viaţă ca să-şi permită cazarea la Castelul din nori. Doamna Ludwig este cel puţin la fel de curioasă ca Fanny şi Pisica Interzisă la un loc, iar asta înseamnă ceva!

Faimosul actor britanic, peste 60, nu a jucat niciodată un rol principal.

Gemenii Bauer (pentru toţi cei care nu şi-i pot aminti, şi pentru Fanny, în caz că doreşte asta: numele lor sunt JAYDEN şi ASH Bauer din Limburg an der Lahn) pleacă de la început. Ash Bauer va deveni mai târziu un poet cunoscut. Cine doreşte să ştie ce s-a întâmplat cu Jayden să se uite sub Zinalrothorn.

Părinţii Bauer nu fac nimic.

Leon (de fapt, Lev) Theremin a inventat, în 1920, un instrument muzical electronic, care a fost

numit după el – theremin. în timpul turneului său mondial, a fost cazat la Castelul din nori. în onoarea lui, un apartament a fost numit după el.

Rainer Maria Rilke (1875—1926), poet, cândva oaspete al Castelului din nori (la fel ca Otfried Preufller, Jascha Heifetz, Elisabeth Schwarzkopf, Henry Kissinger şi LizTaylor (ultima, însă, fără Richard Burton).

Doamna Albă, de asemenea musafiră la Castelul din nori, dacă doriţi, însă zvonurile vorbesc despre o femeie tânără, frumoasă, proaspăt căsătorită, despre care se spune că ar fi căzut de la fereastra apartamentului din turn, în 1912, fiindcă era îndrăgostită în secret de un bărbat însurat. Se mai spune că li se arată tuturor celor care suferă din dragoste.

Doamna din camera 303 a venit la Castelul din nori fiindcă a aflat despre el de la autorul de thrillere, după ce a stat lângă acesta la Târgul de Carte din Frankfurt. Din păcate, cartea ei nu iese din cameră, fiindcă nu îşi poate respecta termenele. Din milă, Madame Cleo, care este superperfecţionistă, îi aduce ocazional florentine mititele, ciocolăţele Valrhona şi căpşune oribil de scumpe din soiul japonez Semibikiya Queen.

CINE MAI APARE:

Hugo Atotdevoratorul, Hugo Dolofanul, Hugo Bănuitorul, Hugo Cleptomanul, Hugo Melancolicul, Hugo Un-Picior, Hugo Săltăreţul, stăncuţe foarte istepte, cu nume grăitoare.

Cablul mort, prima conductă de încălzire din istoria literaturii care joacă un rol important.

Mama Funke, profesoară de istoria artelor şi cea care îi creşte cu mare atenţie pe Finn şi pe Leon Funke, fraţiorii lui Fanny. Experienţa cu copiii a fost singurul motiv pentru care Fanny a primit jobul la Castel.

Delia, 17, cea mai bună prietenă a lui Fanny, care locuieşte în Achim, lângă Bremen, şi este foarte stresată de bacalaureat.

Paul Ofensatul, ex-prieten din copilărie al Deliei, care nu are ce căuta în această listă de personaje, ci ţine de departamentul

„personaje complet inutile pentru intrigă”. împarte compartimentul cu bărbatul politicienei elveţiene, din camera 216, şi cu Clive Christian.

Isus şi Mahatma Gandhi, mereu adecvaţi ca modele, şi Lukas, tipul cu mănuşi, deloc adecvat ca model.

35 camere şi apartamente, printre care apartamentul mic şi apartamentul mare din turn, apartamentul Theremin (de altfel, oribil), apartamentul Faberge, camera 203, care nu este o cameră, o sală de bal, un restaurant, un centru de wellness, a cărui piscină nu este suficient de adâncă încât managerul să se poată îneca în ea de ruşine, o spălătorie, pivniţe ascunse, grajduri şi...

Trei vârfuri de peste 4 000 de metri, cu frumoasele nume Obergabelhorn, Dent Blanche şi Zinalrothorn. Într-o zi, de pe ultimul va cădea Jayden Bauer, din Limburg an der Lahn, o cădere groaznică căreia îi va supravieţui miraculos, deşi nu i s-a deschis parapanta.

PLOSAR

tulire(a): un cuvânt drăguţ, chiar şi numai pentru că poate fi pronunţat peltic; oficial, un cuvânt iară origine definită, care se foloseşte cu sensul de „a o lua la sănătoasa”; probabil provine dintr-un dialect din Germania; se pare că au existat nişte strămoşi ai vandalilor care, în cursul uneia dintre nenumăratele migraţii în direcţia Galia, s-au îndreptat spre o aşezare ai cărei localnici aveau multe „l”-uri în nume.

ritual de curtare: face parte din mereu uimitorul repertoriu al lui Don Junior; este vorba despre preludiul a două... ăăă... fiinţe care doresc să devină pereche; sperăm, de fapt, că Don îl cunoaşte din lexiconul său de bază, de la rubrica .Animale şi natură”.

brioşă: coptură franţuzească senzaţională, cu mult unt şi multe ouă; când o vede, domnişoara Miiller spune mereu (pălind): În fiecare femeie se ascunde o bucată de aluat – *trebuie să eviţi cu orice preţ să se umfle.*

şezlong: pronunţie – cum se scrie; un soi de jumătate-de- canapea sau de scaun lung, în orice

caz este super să te întinzi pe el. *chamois, le.* în franceză, capră

concierge. în mod tradiţional, *concierge* (în orig. din limba franceză) sau portarul oferă, în hotelurile de lux, „un serviciu excelent, excepţional, cu scopul satisfacţiei clientului"; în traducere, asta înseamnă că tipul ştie ce trebuie făcut pentru a călări cu regina, că, totuşi, Kurt Cobain nu a murit (şi poate da un concert privat în apartament), şi cum se numeşte copilul nenăscut.

loja portarului: în câteva hoteluri, ca şi în Castelul din nori, portarul are propriul spaţiu, pe care vi-l puteţi imagina ca pe un chioşc în foaier, doar că, acolo, la cerere, pe lângă ziare şi cărţi poştale, sunt disponibile şi sfaturi bune sau tablete antimigrenă. *epolet:* decoraţie pentru umeri, cusută pe uniforme; poate fi folosit şi drept cuvânt de insultă, când nu îţi vine altceva în minte; *Eşti aşa un epolet* face adresantul să se gândească serios la concept. *etichetă:* reguli de bună purtare; a nu se confunda cu acele hârtii cu preţuri pe care nu le poţi desprinde de lucruri oricât de mult ai încerca. *capră(a):* animal timid, pe care-l întâlneşti uneori în munţi şi apoi îl invidiezi, fiindcă, pe lângă faptul că sare de pe un picior pe altul, peste lemn şi piatră, nu pare să cunoască febra musculară; dacă doriţi să luaţi o pauză fără să vă pierdeţi respectul

camarazilor de plimbare, vă puteţi opri şi o puteţi cita pe domnişoara Miiller: *Chamois sunt mamifere montane, cu coame. Se caţără excelent şi, cândva, numele lor se scria cu -e. hotentoţi:* un termen extrem de incorect din punct de vedere politic! – probabil inventat în secolul al XVII-lea de navigatorii care au aruncat ancora în zona a ceea ce azi numim Africa de Sud; navigatorii au numit localnicii cu acest cuvânt nefericit, acesta fiind totuşi unul dintre cele mai inofensive lucruri pe care li le-au făcut. *umidor:* dulăpior special pentru păstrarea trabucurilor;

dispune de un sistem de umezire. *investitor:* o persoană care deţine capital sau, mai precis;

bagă cărbuni, însă vrea să decidă cursul acţiunii. *registru:* de pe vremea în care încă nu fusese inventat online bankingul, aşa că trebuiau ţinute registre contabile; cine avea multe cifre înscrise „pe caiet" avea datorii; mai târziu, „a da pe caiet" a căpătat sensul de „a da pe datorie".

Leviticul: explicaţia acestui cuvânt poate fi integrată în mod splendid la o petrecere,

când atmosfera trenează; vă puneţi ochelarii de tocilar, vi-i aranjaţi şi întrebaţi: *Ia spune, eşti fan al celei de-a treia cărţi a lui Moise – anume Leviticul? Ştiai că în mănăstirile din secolul al VIII-lea era folosit ca model pentru predicile preoţilor?* (Va rog să vă folosiţi de expresie doar dacă sunteţi sigur(ă) că nu mai doriţi să vă revedeţi partenerul de discuţie.)

a etala fasolele: autoarea şi-a dorit dintotdeauna să folosească această expresie; probabil înseamnă „a te holba prosteşte", însă, de fapt, nimeni nu ştie cum arată aceste fasole şi de ce sunt folosite pentru a arăta stupid; din păcate, fasolea îşi croieşte cu greu drum în limba de zi cu zi.

olfactiv: din latină *olfacere,* a mirosi; se referă la simţul mirosului.

oligarh: un magnat al economiei, care se foloseşte de bogăţia şi de puterea sa politică pentru a obţine avantaje proprii; nu este neapărat necesar să fie rus, dar se foloseşte astăzi astfel, vezi „pleonasm". *oul Onsei:* este considerat oul perfect; provine din Japonia şi este obţinut prin denaturarea unei proteine numite conalbumin, la 64,5 °C. Altă întrebare? *patiseră(a):* orice descriere pare mult prea profană în privinţa acestei profesii; se mai poate folosi şi „cofetară" sau „coptăreasă", însă asta sună mai degrabă a checul de Crăciun făcut de bunica Funke, decât a operele de artă zaharisite şi eterice pregătite ca prin magie de Madame Cleo. *petit jbur*. în traducere liberă din franceză, „cuptor mic"; nu are nicio legătură, este doar o delicatesă mică, delicioasă.

pleonasm: cu asta puteţi excela la lecţiile de limbă; practic, reprezintă repetarea unui sens sau o acumulare superfluă de cuvinte cu acelaşi sens; exemplele sunt: o minge rotundă, un alergător rapid; se poate folosi ca figură de stil; dar, dragă Fanny, un oligarh nu

e întotdeauna rus, chiar dacă tu aşa crezi, aşa că „oligarh rus" nu este pleonasm. *plapumă:* o cuvertură de pat foarte moale, extraordinar de călduroasă. (Dacă nu este foarte moale, extra-ordinar de călduroasă, se califică doar ca pătură obişnuită.)

draperie: perdea mai groasă, la Castelul din nori este adesea din mătase. *noaptea grea:* credinţă populară străveche, prin care aproape la fel de străvechiul Stucky înţelege noaptea de la cumpăna dintre ani, în care spiritele rele şi alte

lucruri asemănătoare îşi ţes iţele malefice; sora lui Stucky recomandă să nu puneţi rufe la uscat în aceste nopţi (probabil fiindcă spiritele s-ar putea încâlci în ele), asta dacă o puteţi evita pe domnişoara Miiller.

prăjiturele curcubeu: vom evita transcrierea unei reţete exacte, altfel, confruntată cu această abominaţie culinară, Madame Cleo ar încerca să fugă din carte, şi nu ne putem permite una ca asta. *vacă proastă rubarbă:* parte dintr-un limbaj secret; semnificaţia precisă nu poate fi redată, din păcate, fiindcă altfel nu ar mai fi vorba despre un limbaj secret, nu?

a avea de-a face cu: dicţionarul spune că ar însemna să faci un lucru de manieră jucăuşă, mai degrabă decât serios, sau să flirtezi. *calendar culinar:* aici, autoarea şi editoarea nu s-au înţeles asupra existenţei acestui cuvânt; probabil fiecare familie îl numeşte altfel – oricum este un soi de caiet principal pentru toate delicatesele pe care le primeşti în zilele de sărbătoare. *tiară:* coroană purtată de fetiţe, de fete mai mari şi de Papă.

vandali: vandalii au fost, de fapt, un popor germanic care, în Antichitatea târzie, a invadat Imperiul Roman; folosirea cuvântului în termenii de azi are puţine temeiuri istorice, însă, dacă doriţi să aflaţi mai multe, adresaţi-vă unui profesor de istorie, care vă va ţine un discurs plin de entuziasm. *vestibul:* anticameră sau sală de intrare.

MVLTVM1R1

(Ştiu că nu mai e loc şi nici timp nu mai am. Dar va fi rapid.
Poate dacă se tipăreşte foarte, foarte mărunt?)

Tuturor celor de la Editura Fischer, care s-au implicat şi încă se implică atât de răbdători şi de entuziaşti în „Castelul din nori”, şi în special Ingăi Lichtenberg, care a renunţat adesea la weekenduri şi a dat dovadă de o flexibilitate aparte.

Evei Schoffmann-Davidov, pentru minunata copertă.

Claudiei, ruda mea elveţiană, care ar fi trebuit să îmi traducă replicile bătrânului Stucky, însă căreia i s-a părut atât de special dialectul, încât i-a transferat misiunea prietenului său, Thomas –

vă mulţumesc amândurora! (Şi deja mă bucur de lectura din Brig: *Ich Usserschwiitzer, ich*.)

Lui Christiane During, pentru toate orele de lectură, ziua, noaptea, în tren, pentru registrul de personaje şi pentru glosar.

Prietenei mele Katharina, căreia m-am plâns întotdeauna – şi de asta e nevoie, din când în când.

Tuturor cititorilor şi cititoarelor care mi-au dat motivaţia să scriu, prin bucuria, interesul lor şi pentru popularitatea pe care mi-au creat-o.

Am uitat oare pe cineva? Posibil. Dar mi se smulge deja tastatura din mână şi weăolxyckkvjklvgdfj…

ERSTIN
GIER
pf - mm >
castelul bin
NORI
DPH

Un loc magic în mijlocul norilor.
O eroină puţin prea curioasă care porneşte
în aventura vieţii sale.

„Am rămas încremenită în dulap, minute bune după ce vocile şi paşii lor se pierduseră. Mi-am dat seama că inima îmi bătea cu putere. Aveam senzaţia că nu mai aveam aer. Am împins uşa dulapului cu mare atenţie şi am ieşit din ascunzătoare. Am observat prea târziu că în faţa mea se afla cineva. — Ia te uită, a spus, în engleză.
O cameristă într-un dulap.”

www.edituradph.ri
ISBN 978-606-048-129-4
5948495003326